boll

BOOK

S

bolt

BOO

KS

Cărţi

le

desp

re

care

toată

lume

a

vorb

eşte!

O

colecţ

ie

cosmo

polită,

locul

de

întâlni

re a

celor

mai

noi

opere

de

ficţiun

e

conte

mpora

nă –

roman

e

aflate

în

topuri

le

intern

aţiona

le*

premi

ate,

ecrani

zate

sau în

curs

de

ecrani

zare,

tradus

e în

zeci

de

limbi

– cărţi

provo

catoar

e, pe

care

abia

aştepţ

i să le

citeşt

iC

H

Δ

R

M

IV

N

F

w

II

K

F

R

S

N

D

Traduc

ere din

limba

engleză

şi note

SILVIA-

ALEXA

NDRA

MUNT

EANU

LIT

ERA

Bucur

eşt

i*Black*

Ccike

Charmain

e

Wilkerso

n

Copyrigh

t © 2022

Charmain

e Rose

Wilkerso

n-

Amendell

LLT■ KJk*

Editura

Litera

tel: 0374

82 66 35;

021 319

63 90;

031 425

16 19 e-

mail:

contact@

litera.ro

www.liter

a.ro

Gustul
dulce de

acasă

Charmaine

Wilkerson

Copyrigh

t © 2022

Grup

Media

Litera

pentru

ediţia în

limba

română

Toate

drepturil

e

rezervate

Editor:

Vidraşcu

şi fiii

Redactor:

Mona

Apa-

Slujenco

Corector:

Cătălina

Călinescu

Copertă:

Flori

Zahiu-

Popescu

Tehnored

actare şi

prepress:

Ofelia

Coşman

Seria de

ficţiune a

Editurii

Litera

este

coordona

tă de

Cristina

Vidraşcu

Sturza.

ISBN
978-606-

33-8835-
4 ISBN

EPUB

978-606-
33-9013-

5Pentr

u

părinţi

i mei.

Toţi

cei

patru.

PROL

O

GAT

UNC

I.

1965

Ar

fi

trebuit

să-şi

dea

seama

că o să

se

ajungă

aici. Ar

fi

trebuit

să-şi

dea

seama

că,

într-o

zi,

soţia

aia

hak

gwai^1

a lui o

să

fugă

de

acasă.

Ar fi

trebuit

să-şi

dea

seama

încă

din

ziua în

care

şi-a

văzut

fiica

înotân

d în

golf şi

a

începu

t

furtun

a. Ar fi

trebuit

să-şi

dea

seama

din

mome

ntul

când

părinţi

i lui îl

aduses

eră cu

forţa

pe

insula

asta şi

le

schimb

aseră

numel

e.

Stătea

acum

pe

malul

apei şi

privea

cum

valuril

e

înspu

mate

se

spărge

au de

stânci,

aştept

ând ca

apa să

aducă

la

ţărm

cadavr

ul fetei

lui.

Un

poliţis

t i-a

făcut

semn

cu

mâna.

Era o

poliţis

tă, de

fapt.

Nu

mai

văzus

e

niciod

ată

vreun

a în

perso

ană.

Ţinea

în

mână

o

ţesătu

ră

pufoa

să,

rochia

de

mirea

să a

fiicei

lui,

pătată

de

tort

cu

fructe

şi

glazur

ă lila.

Cu

sigura

nţă că

scăpa

se

tortul

pe ea

când

se

ridica

se în

grabă

de la

masă.

I-au

reveni

t în

minte

zdrăn

gănitu

l

farfuri

ilor,

pahar

ele

sparte

pe

gresie

şi

ţipetel

e

cuiva.

Când

întors

ese

capul

ca să

se

uite

spre

fiica

lui,

aceast

a

dispăr

use,

iar

panto

fii ei

satina

ţi

zăcea

u

arunc

aţi pe

peluză

, ca

nişte

bărcuţ

e

minus

cule,

răstur

nate

.PA

RTE

A

ÎNT

ÂI

ACU

M.

201

8

Ea

e aici.

Byr

on

aude

uşile

liftului

deschi

zându-

se.

Primul

instinc

t este

să se

repead

ă la

sora

lui şi s-

o

îmbrăţ

işeze.

Dar

când

Benny

se

apleac

ă să-l

îmbrăţ

işeze,

Byron

o

respin

ge,

apoi se

întoarc

e şi

bate la

uşa de

la

biroul

avocat

ului.

Simte

mâna

lui

Benny

pe

braţul

lui şi

şi-l

scutur

ă ca să

scape

de ea.

Benny

stă

acolo,

cu

gura

căscat

ă, dar

nu

spune

nimic.

Şi ce

drept

ar

avea

să

spună

ceva,

orice?

Byron

nu o

mai

văzuse

pe

Benny

de opt

ani. Şi

acum,

mama

lor se

dusese

pentru

totdea

una.

La

ce se

aştept

a

Benny

?

Dintr-o

ceartă

de

familie

, a

iscat

un

război

rece.

Nu

mai

conta

toată

discuţi

a aia

despre

respin

gerea

societă

ţii şi

despre

discri

minare

şi alte

prostii

Byron

e de

părere

că

orice

proble

mă ai

avea

pe

lumea

asta,

poţi

găsi pe

cineva

care

să te

înţelea

gă. Şi

timpur

ile se

schimb

ă.

Chiar

de

curând

, a fost

un

studiu

la ştiri

despre

oamen

i ca

Benny.

Oa

meni

ca

Benny.

Stu

diul

spunea

că e

un

drum

greu

pentru

oamen

i ca ea.

Dar nu

va

primi

compa

siunea

lui

Byron,

în nici

un caz.

Bened

etta

Bennet

t a

renunţ

at la

aceast

ă

favoar

e cu

mulţi

ani în

urmă,

când a

întors

spatel

e

familie

i, deşi

ea

pretin

de că a

fost

exact

pe dos.

Măcar

de

data

asta, a

catadi

csit să-şi facă

apariţi

a. în

urmă

cu

şase

ani,

Byron

şi

mama

lui

stătea

u în

biseric

ă,

lângă

sicriul

tatălui,

în Los

Angele

s,

aştept

ând-o

în

zadar

pe

Benny

să

vină.

Mai

apoi,

lui

Byron

i s-a

părut

că a

văzut-

o pe

sora

lui

scrutâ

nd

cimitir

ul, de

la

depărt

are, de

pe

banch

eta din

spate

a unei

maşini

Trebui

e să

ajungă

în

câteva

clipe,

s-a

gândit

el. Şi

totuşi,

nici

urmă

de

Benny.

Doar

un

mesaj-

text de

la ea,

zicând:

îmi

pare

rău.

După

care,

nimic.

Luni la

rând.

Şi apoi

ani la

rând.

Cu

fiecare

an

care

trecea,

era din

ce în

ce mai

puţin

sigur

că

Benny

fusese

acolo

în ziua

aceea

sau că

măcar

avuses

e

cândva

vreo

soră.

Că

avuses

e

cândva

o

surioar

ă

dolofa

nă,

zvăpăi

ată,

care

se

ţinea

după

el prin

toată

casa.

Că

ea îl

ovaţio

nase

cândva

la

compe

tiţiile

naţion

ale.

Că

auzise

cândva

vocea

ei

aclamâ

ndu-l,

în timp

ce i se

înmân

a

diplom

a de

doctor.

Că

exista

se

cândv

a o

vreme

când

nu se

simţis

e ca

acum.

Orfan

şi plin

de

furie

.în argoul
chinezesc

’
„persoan

ă de
culoare”

BENN

Y

Avo

catul

mamei

sale

deschi

de uşa,

iar

Benny

priveşt

e

dincol

o de

el,

aştept

ându-

se

parcă

să o

vadă

pe

mama

ei în

camer

ă. Dar

acum

nu au

rămas

decât

Benny

şi

Byron,

iar

Byron

nici

măcar

nu

vrea

să se

uite la

ea.

Avo

catul

le

spune

ceva

despre

un

mesaj

de la

mama

lor,

dar

Benny

nu se

poate

concen

tra, se

uită

încă la

Byron,

la

şuviţel

e

grizon

ante

din

părul

lui,

care

altădat

ă nu

erau

acolo.

Şi

totuşi,

de ce a

împins

-o aşa?

E un

bărbat

de

patruz

eci şi

cinci

de ani,

nu un

puşti

de

zece.

în toţi

anii

ăştia,

fratele

ei mai

mare

nu a

îmbrân

cit-o şi

nu a

lovit-o

niciod

ată,

nici

măcar

când

era

mică şi

se

repeze

a şi

muşca

precu

m un

căţel.

Iată

prima

aminti

re a lui

Benny

despre

Byron:

stau

împreu

nă pe

canape

a, ea

ghemu

ită la

braţul

fratelu

i său,

el

citindu

-i

poveşti

de

aventu

ri

dintr-o

carte.

Picioar

ele îi

ajung

deja la

podea.

Se

opreşt

e şi o

ciufule

şte pe

Benny,

o trage

de

ureche

, o

ciupeş

te de

nas, o

gâdilă

până

se

sufocă

de-

atâta

râs,

până

se

prăpăd

eşte

de

fericir

e.

MESAJ

UL

Ma

ma lor

le-a

lăsat

un

mesaj,

îi

anunţă

avocat

ul. Pe

avocat

îl

cheam

ă

domnu

l

Mitch.

Vorbeş

te cu

Byron

şi

Benny

de

parcă

i-ar şti

de-o

viaţă,

deşi

Byron

îşi

aminte

şte că

l-a mai

întâlni

t doar

o dată,

când

mama

lui

avea

nevoie

de

ajutor

să

ajungă

în oraş

după

accide

ntul de

anul

trecut,

cel

despre

care

priete

nul lui,

Cable,

insista

că nu

fusese,

de

fapt,

un

accide

nt.

Byron

a

condus

-o pe

mama

lui

până

în

biroul

domnu

lui

Mitch,

apoi s-

a

întors

şi a

aştept

at-o în

maşină

Stătea

acolo

şi

privea

nişte

copii

dându-

se cu

skateb

oardul,

rulând

pe

trotuar

de la

un

capăt

la

altul,

până

când

un

poliţist

a venit

să-i

bată-n

geam.

Ast

a i se

întâmp

lase

atât de

des lui

Byron

de-a

lungul

vieţii

sale

adulte,

încât

uneori

uita

să-şi

mai

facă

griji.

Şi

totuşi,

în

majori

tatea

timpul

ui, de

câte

ori se

apropi

a

vreun

poliţist

de el

sau

era

tras pe

dreapt

a,

sângel

e îi

năvăle

a în

corp, o

cascad

ă care

ducea

cu ea

secole

de

istorie,

ameni

nţând

să-i

înghită

pământ

tul de

sub

picioar

e.

Studiil

e lui

de

cercet

are,

cărţile

lui şi

toată

activit

atea

de pe

reţelel

e de

sociali

zare,

conferi

nţele,

bursa

pe

care

voia s-

o

înfiinţe

ze,

toate

ar fi

putut

dispăr

ea

într-o

secund

ă de

neînţel

egere.

Abi

a mai

târziu,

după

ce

poliţist

ul a

deschi

s

portba

gajul

maşini

i sale

de

patrul

are şi

a venit

cu un

exemp

lar al

celei

mai

recent

e cărţi

scrise

de el

(Aţi

putea

să îmi

daţi

un

autogr

af?),

Byron

şi-a

dat

seama

că un

adult

care

stătea

singur

în

maşină

urmări

nd

nişte

puştan

i cum

se dau

cu

skateb

oardul

pe

trotuar

ar fi

putut

stârni

ceva

suspici

uni

indifer

ent de

culoar

ea

pielii

lui.

Bun,

înţeleg

ea

asta,

nu era

mereu

vorba

că e

un

bărbat

de

culoar

e.

Deşi,

în

majori

tatea

cazuril

or,

cam

aşa

stătea

treaba.

-

Vreau

să vă

avertiz

ez,

spune

domnu

l

Mitch.

Are

legătu

ră cu

mama

voastr

ă. Vă

rog să

vă

pregăt

iţi.

Să

ne

pregăt

im?

Să

ne

pregăt

im

pentru

ce?

Mama

lor a

murit

deja.

Ma

ma lui.

Nu

vede

ce

anume

ar

putea

schimb

a

semni

ficativ

situaţi

a.

B ŞI B

E o

cutie

plină

cu

dosare

şi

etichet

ată

Propri

etatea

lui

Eleono

r

Benne

tt.

Domn

ul

Mitch

scoate

un plic

maro

de

hârtie,

cu

scrisul

mamei

lor pe

el, şi îl

pune

pe

birou,

în faţa

lui

Byron.

Benny

îşi

trage

scaunu

l mai

aproap

e de

Byron

şi se

apleac

ă să

vadă

mai

bine.

Byron

îşi

trage

mâna,

dar

lasă

plicul

unde

e, ca

să

poată

vedea

şi

Benny.

Mama

lor

scrises

e pe

plic

Lui B

şi B,

aşa

cum le

spunea

de

fiecare

dată

când li

se

adresa

amând

urora.

Biletel

e B şi

B erau

de

obicei

prinse

cu un

magne

t de

uşa

frigide

rului.

B Şi B,

aveţi

orez Şi

mazăr

e pe

aragaz

. *B Şi*

B,

sper

că v-

aţi

lăsat

la uşă

panto

fii

plini

de

nisip.

B Şi B,

îmi

plac la

nebuni

e noii

mei

cercei,

vă

mulţu

mesc!

Mami

li se

adresa

cu

Byron

şi

Benny

doar

când

le

vorbea

separa

t, iar

lui

Benny

îi

spunea

Bened

etta

doar

când

era

supăra

tă.

Bened

etta,

îmi

explici

ce văd

în

carnet

ul tău

de

note?

Bened

etta,

nu mai

vorbi a

Şa cu

tatăl

tău.

Bened

etta,

trebui

e să

discut

cu

tine.

Bened

etta,

te rog,

vino

acasă.

Mama

lor le-a

lăsat o

scrisoa

re, le

spune

domnu

l

Mitch,

dar

mare

parte

din

ultimul

mesaj

al

mamei

lor se

regăse

şte

într-un

fişier

audio,

pe

care l-

a

înregis

trat în

mai

bine

de opt

ore, pe

parcur

sul a

patru

zile.

-

Haideţ

i, le

spune

domnu

l

Mitch,

arătân

d spre

plic.

Byron

îl

deschi

de şi

scoate

ce se

află

înăunt

ru, şi

anume

un

stick

de

memor

ie şi

un

bilet

scris

de

mână.

Citeşte

biletul

cu

voce

tare. E

tipic

pentru

mămic

a lor.

B Şi B,

aveţi

un mic

tort cu

fructe

în

frigide

r. Nu-l

arunca

ţi.

Tort cu

fructe.

Byron

se

surpri

nde

zâmbi

nd.

Mama

şi tata

le

servea

u câte

o felie

de tort

în

fiecare

an

pentru

a

sărbăt

ori

aniver

sarea

lor de

cununi

e. Nu

era

tortul

de la

nuntă,

le

spunea

u, nu

mai

avea

cum să

fie.

Mămic

a făcea

unul

nou,

doar

cu un

nivel,

cam o

dată la

cinci

ani, şi

îl

punea

în

congel

ator.

Totuşi,

ea

insista

că

orice

tort cu

fructe,

îmbiba

t cu

rom şi

vin de

Porto,

ar fi

putut

ţine la

fel de

mult

ca şi

căsnici

a lor.

Când

va fi

mome

ntul,

vreau

să vă

aşezaţ

împre

ună la

masă

Şi să

împărţ

iţi

tortul.

Veţi

Şti

când

anume

Benny

îşi

duce

mâna

gură.

Cu

drago

ste,

mami

.Benny

începe

să

plângă

BENN

Y

Ben

ny n-a

mai

plâns

de ani

de zile.

Cel

puţin,

nu

până

săptă

mâna

trecut

ă,

când a

fost

dată

afară

de la

slujba

ei de

după-

amiază

din

New

York.

La

începu

t, a

crezut

că

şeful

ei era

furios

pentru

că o

văzuse

butonâ

nd

telefon

ul în

timp

ce

prelua

apeluri

de la

clienţi.

Li se

spuses

e clar

că nu

aveau

voie să

facă

astfel

de

lucruri

, dar

primis

e un

mesaj

de la

mama

ei.

Patru

cuvint

e pe

care

pur şi

simplu

nu şi

le

putea

scoate

din

cap.

De

fapt,

mesaju

l zăcea

deja

de o

lună în

căsuţa

vocală,

dar

Benny

abia

atunci

se uita

la

telefon

întreb

ându-

se ce

să

facă.

Nu

mai

vorbis

e cu

mama

ei de

ani

întregi

. Să nu

vorbeş

ti cu

maicăta

atâta

vreme

era o

obrăzn

icie, şi

Benny

ştia

asta.

Dar la

fel era

şi să

nu îţi

sprijini

fiica

atunci

când

avea

cea

mai

mare

nevoie

de

tine.

Ani

de zile,

lui

Benny

îi

fusese

mult

mai

uşor

să se

ţină

pur şi

simplu

la

distanţ

ă, să

ignore

rarele

mesaje

de

acasă,

să

strâng

ă din

dinţi la

fiecare

aniver

sare şi

sărbăt

oare

depart

e de

familie

, să-şi

spună

că ăsta

era un

mod

de a se

proteja

. în

clipele

de

slăbici

une,

băga

în

priză

vechea

ramă

foto

digital

ă, pe

care o

ţinea

ascuns

ă într-

un

sertar

sub

nişte

caiete

cu

schiţe,

şi

urmăr

ea

derulâ

ndu-se

pe

ecran,

una

după

alta, şi

apoi

iar de

la

capăt,

o serie

de feţe

zâmbit

oare,

despre

care

crezus

e că

aveau

să facă

mereu

parte

din

viaţa

ei.

Un

a

dintre

fotogr

afiile

prefer

ate ale

lui

Benny

îi

înfăţiş

ă pe

ea, pe

Byron

şi pe

tatăl

lor, la

braţ,

îmbrăc

aţi

elegan

t

pentru

vreun

eveni

ment

festiv,

vreo

strâng

ere de

fondur

i, vreo

cerem

onie

omagi

ală sau

vreo

întâlni

re a

avocaţ

ilor la

care

tatăl

lor

obişnu

ia să ia

cuvânt

ul.

Asemă

narea

dintre

ei trei

era

uimito

are,

chiar

şi

pentru

Benny,

care

era

conştie

ntă de

asta

încă

din

copilăr

ie. Şi,

judecâ

nd

după

aceeaş

străluc

ire din

ochii

lor,

puteai

ghici

cine

făcuse

poza.

Mama.

Şef

ul lui

Benny

i se

adresa

acum

pe un

ton

aprins.

- N

u ţi-ai

făcut

treaba,

spus

el.

Ben

ny a

strecu

rat

telefon

ul în

buzun

arul

cardig

anului.

- T

reaba

ta e să

urmăr

eşti

scenar

iul ăla

nenoro

cit.

Treaba

ta nu e

să

oferi

comen

tarii

sociale

despre

durabi

litatea

electro

casnic

elor!

Ah,

asta

era.

Nu

telefon

ul.

Câ

nd

Benny

şi-a

dat în

sfârşit

seama

despre

ce

vorbea

şeful,

era

deja

dată

afară.

Ben

ny nu

plânge

a încă

atunci

când a

ieşit

afară

din

call

center,

ţinând

în

mână

singur

ele

obiect

e

person

ale pe

care le

avuses

e în

micul

biroul

cubicu

lar

împărţ

it cu

colegii

: 0

cană

ciobită

şi

pătată

de

cafea,

şi o

plantă

franj

urată.

Benny

nu îşi

aminte

a exact

ce

plantă

era,

dar

ştia că

nu o

dezam

ăgise

niciod

ată.

Nimic

nu

părea

să o

deranj

eze,

nici

lipsa

apei,

nici

lumina

fluores

centă,

nici

mirosu

l de

plastic

din

birou,

nici

limbaj

ul

toxic

al

şefului

ei. Din

când

în

când,

îi mai

ridica

tulpini

ţele cu

vârfuri

le

degete

lor şi

şterge

a

praful

de pe

frunze

cu o

cârpă

umedă

Abia

după

cincis

preze

ce

minut

e,

Benny

şi-a

dat

seama

că

luase

alt

autob

uz. A

cobor

ât la

prima

staţie

şi s-a

trezit

stând

în faţa

unei

cafen

ele

vechi,

cu

ghirla

nde

de pin

artific

ial şi

funde

dintr-

o aşazisă

catife

a

atârna

te la

uşi.

Habar

nu

avea

că

mai

exista

u

astfel

de

locuri

în

oraş.

La

veder

ea

literel

or

scrise

pe

geam

uri cu

un

spray

care

imita

chiciu

ra –

Sărbăt

ori

fericit

e! –, la

gându

l că

urma

un alt

an în

care

nu va

avea o

cafen

ea a ei

(una

mai

puţin

kitcho

asă,

desig

ur), la

veder

ea

unui

tată

tânăr

în

cafen

ea

care

se

apleca

să-i

închid

ă

geaca

lila,

pufoa

să,

copile

i sale

şi să-i

tragă

gluga

tivită

cu

blăniţ

ă lila

peste

părul

brune

t,

Benny

a

izbuc

nit în

lacrim

i.

Niciod

ată nu

îi

plăcus

e

lilaul

.ÎNRE

GISTR

AREA

Domn

ul

Mitch

ia

stickul

de

memor

ie cu

înregis

trarea

lui

Eleano

r

Bennet

t şi îl

introd

uce în

compu

ter.

Copiii

lui

Eleano

r se

apleac

ă în

faţă la

auzul

vocii

mamei

lor.

Domn

ul

Mitch

îşi

impun

e o

mină

placid

ă,

respiră

adânc

şi rar.

E o

chesti

une

profesi

onală,

nu

person

ală.

Familii

le au

nevoie

ca

avocaţ

ii lor

să

rămân

ă

impert

urbabi

li.

B Şi B,

domnu

1

Mitch

a făcut

înregis

trarea

aceast

a la

rugăm

intea

mea.

Mâna

nu-mi

mai

este

atât

de

stabilă

Şi am

multe

de

spus.

Am

vrut să

vă

vorbes

c în

persoa

nă,

dar, în

acest

mome

nt, nu

sunt

foarte

sigură

că o să

vă mai

văd

vreoda

tă pe

amând

oi

împre

ună.

Benny

şi

Byron

se

agită

în

scaune

le lor.

Sunteţ

încăpă

ţânaţi,

dar

sunteţi

copii

buni.

Domn

ul

Mitch

îşi

fixează

privire

a

asupra

agend

ei de

pe

birou,

dar tot

simte

schimb

area

de

atmosf

eră din

încăpe

re.

Spinăr

încord

ate,

umeri

îndrep

taţi.

B Şi B,

promit

eţi-mi

că o să

încerc

aţi să

vă

înţeleg

eţi. Nu

vă

permit

eţi

luxul

de a

vă

pierde

unul

pe

celălal

t.

Benny

se

ridică

în

picioar

e. *Iar*

începe

m.

Domn

ul

Mitch

opreşt

e

înregis

trarea.

- Nu

vreau

să aud

asta,

spune

Benny.

Domn

ul

Mitch

încuvii

nţează

din

cap.

Aşteap

tă un

mome

nt.

- Era

dorinţ

a

mamei

voastr

e,

spune

el.

- Nu

poţi

să-mi

dai o

copie?

spune

Benny.

Fă-mi

o

copie.

O iau

cu

mine

la New

York.

- M

ama

voastr

ă a

solicita

t în

mod

expres

să

asculta

ţi

înregis

trarea

asta

împreu

nă,

până

la

capăt,

în

prezen

ţa

mea.

Dar nu

e

nevoie

să

stăm

aici, în

birou.

Dacă

doriţi,

ne

putem

opri

acum

şi aş

putea

aduce

înregis

trarea

mai

târziu

la casa

mamei

voastr

e. V-ar

conven

i aşa?

- Nu,

spune

Byron.

Eu

vreau

S-O

ascult

acum.

Benny

îi

aruncă

o

privire

încrun

tată lui

Byron,

dar el

nu se

uită

spre

ea.

- Ma

ma

voastr

ă s-a

exprim

at

foarte

clar,

spune

domnu

1

Mitch.

Trebui

e să

ascultă

m

înregis

trarea

împreu

nă, aşa

că nu

mă

deranj

ează

să

contin

uăm

când

sunteţi

amând

oi

dispon

ibili.

Deschi

de

agend

a de

pe

birou.

- Aş

putea

trece

azi

după-

amiază

sau

mâine-

dimine

aţă.

- Nu

văd

cum ar

mai

putea

asta să

contez

e

pentru

mama,

spune

Benny.

încă în

picioar

e, se

uită cu

o

privire

fixă la

domnu

Mitch,

dar

vocea

ei e

uşor

ezitant

ă când

rosteşt

e

cuvânt

ul

mama.

- Cr

ed că

conta

pentru

tine şi

fratele

tău,

spune

domnu

l

Mitch.

Sunt

lucruri

pe

care

mama

voastr

ă ar fi

vrut să

le

auziţi

imedia

t,

lucruri

pe

care

trebui

e să le

ştiţi.

Benny

lasă

capul

în jos,

stă aşa

un

mome

nt,

după

care

ofteaz

ă

adânc.

- M

ai bine

după-

amiază

spune

ea. O

să plec

din

oraş

imedia

t după

înmor

mânta

re.

Se uită

încă o

dată la

Byron,

dar el

nu îşi

ridică

ochii

de pe

birou.

Apoi

iese

din

camer

ă fără

să-şi ia

la

revede

re,

scutur

ând

din

cocul

afro,

în timp

ce

părăse

şte

îmbufn

ată

biroul

şi

ajunge

în

holul

întune

cat.

Domn

ul

Mitch

aude

huruit

ul slab

al

liftului

care

coboar

ă, iar

Byron

se

ridică

de pe

scaun.

- Ei

bine,

atunci,

ne

vedem

mai

târziu,

spune

Byron.

Mulţu

mesc!

Domn

ul

Mitch

se

ridică

şi dă

mâna

cu el.

Telefo

nul lui

Byron

sună

şi,

până

să

ajungă

la uşă,

răspun

de

deja. A

fost o

vreme,

se

gândeş

te

domnu

1

Mitch,

când

Byron

era

doar

un

copil şi

culege

a

scoici

şi îi

plăcea

mai

mult

să ţină

la

ureche

o

cochili

e

decât

un

telefon

- Fiu

l meu

îşi

câştigă

existen

ţa

ascultâ

nd

marea,

îţi

imagin

ezi? i-a

spus

Eleano

r

domnu

lui

Mitch

într-o

zi, pe

când

soţul

ei Bert

încă

trăia şi

erau

împreu

nă la

un

eveni

ment

al

avocaţ

ilor.

- E

chiar o

slujbă!

a

glumit

Bert.

Şi apoi

au râs

împreu

nă.

Eleano

r şi

Bert

aveau

un fel

al lor

de a fi

haioşi

împreu

nă.

Poate,

când

toate

astea

se vor

termin

a,

domnu

l Mitch

îl va

întreb

a pe

Byron

despre

cel

mai

recent

proiect

al lui,

despre

cum

institu

tul

pentru

care

lucrea

ză

ajută

la

cartog

rafiere

a

relieful

subma

rin.

Mările

şi

oceane

le

reprezi

ntă o

provoc

are, e

de

părere

domnu

l

Mitch.

Dar ce

te faci

cu

viaţa

unui

om?

Cum o

cartog

rafiezi

? Ce

faci cu

graniţ

ele pe

care

oamen

ii le

trasea

ză

între

ei? Cu

cicatri

cile

din

jurul

inimii?

Oare

ce ar

avea

Byron

de

spus

despre

asta,

după

ce el şi

sora

lui vor

asculta

mesaju

l de la

mama

lor?

ÎNTOA

RCER

EA

ACASĂ

Ben

ny

intră

în casa

mamei

sale pe

uşa

din

spate,

se

opreşt

e în

bucătă

rie şi

ascultă

. Aude

vocea

mamei

, îşi

aude

propri

ul râs,

simte

miros

de

cuişoa

re, dar

vede

doar

un

prosop

de

vase

împătu

rit pe

un

scaun

şi două

sticluţ

e de

medic

ament

e pe

blatul

din

bucătă

rie.

Nici

urmă

de

Byron.

Se

duce

în

living.

Chiar

şi la

ora

asta,

încăpe

rea e

scăldat

ă într-

o

lumină

îmbiet

oare.

Fotoliu

l

tatălui

ei este

încă

acolo,

cu

ţesătur

a

albăstr

ie

roasă

în

locuril

e unde

Bert

Bennet

t

stătus

e

odată.

Ultima

dată

când

Benny

văzut

pe

tatăl

ei,

acesta

s- a

ridicat

din

fotoliul

cu

pricina

, i-a

întors

spatel

e şi a

ieşit

din

camer

ă.

Gre

u de

crezut

că au

trecut

deja

opt ani

de

atunci.

Ben

ny

încerc

ase să

se

justific

e. Se

aşezas

e

lângă

tatăl

ei, deşi

se

simţea

foarte

stânje

nită.

La

urma

urmei,

cine

voia să

aibă o

discuţi

e cu

părinţi

despre

sex?

Deşi

nu era

doar

despre

sex,

tocmai

asta

era

proble

ma.

Benny

amâna

se

mult

prea

mult

aceast

ă

conver

saţie şi

o

costas

e

enorm.

Ben

ny îşi

aminte

şte

cum în

ziua

aceea

îşi tot

trecus

e

mâna

peste

canape

aua cu

tapiţer

ie din

catifea

reiată

şi o

admira

se.

Mama

ei

ţinuse

o

învelit

oare

de

plastic

peste

canape

a

vreme

de

mulţi

ani,

cât

Benny

şi

Byron

erau

mici şi

chiar

şi

mulţi

ani

după

aceea.

Era

prima

oară

când

Benny

vedea

canape

aua

descop

erită.

Nu îşi

putea

scoate

din

minte

cum se

simţea

materi

alul la

atinge

re,

moale

şi

striat

în

acelaşi

timp.

-

Ne-am

trezit

pur şi

simplu

într-o

dimine

aţă şi

ne-am

dat

seama

că n-o

să

trăim

la

nesfâr

şit, a

spus

mama,

bătând

uşor

cu

mâna

în

canape

a. E

timpul

să ne

bucură

m de

ea.

Ben

ny a

zâmbit

şi a

mângâ

iat

canape

aua ca

pe o

jucărie

de

pluş.

Şi

totuşi,

era

urâtă

la

vedere

, cu

materi

alul

ţipător

scântei

nd în

lumină

, dar

doar

senzaţi

a ei la

atinge

re a

ajutat-

o să se

liniște

ască,

în timp

ce

tatăl ei

începe

a să

ridice

tonul

la ea.

Câ

nd era

mică,

mami

şi tati

îi

spunea

u că

poate

fi orice

îşi

doreşt

e. Dar

când a

deveni

to

domni

şoară,

au

începu

t să-i

spună

lucruri

precu

m: *Am*

făcut

sacrifi

cii ca

tu să

ai tot

ce-i

mai

bun.

Adică,

ce

credea

u ei că

e mai

bun

pentru

Benny,

nu

ceea

ce îşi

dorea

ea.

Adică,

Benny

făcea

numai

alegeri

greşite

. Să

renunţ

e la

bursa

de

studiu

acorda

tă de o

univer

sitate

prestig

ioasă

era

greşit.

Şi să

se

apuce

în

schimb

de

cursuri

de artă

şi de

gastro

nomie

era

greşit.

Să-şi

ia tot

felul

de

slujbe

proast

e în

speran

ţa că o

să-şi

deschi

dă

cândva

o

cafene

a era

greşit.

Cât

despre

viaţa

amoro

asă a

lui

Benny,

cu

sigura

nţă, şi

aici

totul

era

greşit.

Ben

ny se

îndrea

ptă

spre

canape

a şi se

aşază

în

capătu

l de

lângă

fotoliul

gol al

tatălui

ei,

punân

d o

mână

pe

cotieră

. Se

apleac

ă şi

trage

în

piept

mirosu

tapiţer

iei de

tweed,

adulm

ecând

după

vreo

urmă

de ulei

de păr

pe

care îl

folosea

tatăl

ei,

chestia

aia

verde,

de

modă

veche,

cu

care

puteai

alimen

ta o

camio

netă.

Benny

ar fi

dat

acum

orice

ca

părinţi

i ei să

fie

aici,

aşezaţi

la

locuril

e lor

prefer

ate,

chiar

dacă,

din

nou,

nu ar

fi

înţeles

-o.

Se

trezeşt

e

zâmbi

nd

acum,

în

camer

a asta,

gândin

du-se

la alte

timpur

i.

Mama

ei,

cocoţa

tă pe

cotiera

canape

lei,

uitând

u-se la

MTV

cu

fiica ei

adoles

centă

şi cu

priete

nele

ei, în

timp

ce

Benny

spera

ca

mama

să-şi

aducă

aminte

că are

de

rezolv

at

nişte

treburi

de

oamen

i mari

şi să

dispar

ă.

Mami

mereu

fusese

altfel

decât

mamel

e

celorla

lţi

copii.

Super

atletic

ă,

geniu

la

mate

şi, da,

mare

fan al

videocl

ipurilo

r

muzica

le.

Toată

chestia

asta cu

muzica

i se

părea

lui

Benny,

ajunsă

vârsta

de

treispr

ezece

ani,

ceva

jenant.

I se

părea

că

mama

ei

făcea

mereu

lucruri

le

exact

aşa

cum

avea

chef.

Cu

excepţ

cazuril

or care

aveau

legătu

ră cu

tatăl

lui

Benny.

Tel

efonul

îi

bipăie.

E

Steve.

I-a

lăsat

un

mesaj

vocal.

Aflase

ultimel

e veşti.

îi pare

rău,

spune,

deşi

nu a

cunosc

ut-o

niciod

ată pe

mama

ei.

Zice

că ar

trebui

să se

vadă

când

Benny

se va

întoarc

e pe

Coasta

de Est.

Vocea

lui

Steve

e

plăcut

ă şi

domoa

lă, şi

Benny

simte

că i se

face

piele

de

găină

pe

picioar

e, la

fel ca

şi

ultima

oară

când

el a

sunat-

o.

Ben

ny şi

Steve.

De ani

întregi

, se tot

certau

şi se

tot

împăc

au. De

fiecare

dată,

Benny

îşi

promit

e că e

ultima

dată.

Ea nu

îl sună

niciod

ată.

Dar, de

fiecare

dată,

până

la

urmă îi

răspun

de la

telefon

şi

Steve

o face

să

râdă,

iar ea

e de

acord

să se

întâlne

ască.

Râs

ul lui

Steve,

vocea

lui

Steve,

atinge

rea lui

Steve.

Cu ani

în

urmă,

aceste

lucruri

o

ajutas

eră pe

Benny

să iasă

la

liman

după

despăr

ţirea

de

Joanie.

Părăsi

se

New

Yorkul

şi se

dusese

după

Joanie

până

în

Arizon

a, deşi

mai

târziu

s-a

văzut

nevoit

ă să

admită

că

Joanie

nu-i

dăduse

nici un

motiv

să

creadă

că

aveau

să se

împac

e. Şi

iat-o

pe

Benny,

câteva

luni

mai

târziu,

holbân

du-se

la

cizmel

e ei, în

secţiu

nea de

muzică

a unei

librării

din

Midto

wn,

când

Steve

a

văzut-

o şi a

venit

la ea.

Ste

ve a

pocnit

din

degete

în faţa

ei, ca

să-i

atragă

atenţia

, şi ea

a

ridicat

ochii şi

a

văzut

un

bărbat

superb

masiv,

cu un

zâmbe

t larg,

arătân

d spre

căşti,

cu

sprânc

enele

ridicat

e, apoi

arătân

d spre

consol

a la

care

stătea

ea.

Benny

zâmbit

şi a

încuvii

nţat

din

cap.

Steve

a

introd

us

căştile

în

consol

a de

lângă

ea şi,

la

auzul

muzici

i, a

începu

t să

dea

din

cap şi

să

râdă

încetiş

or.

Când

au

ieşit

împre

ună

pe

strada

îngheţ

ată,

Benny

încep

use să

cread

ă că

poate

totuşi

avea

încă

toate

acele

calităţ

i pe

care

Joanie

le

văzus

e

cândv

a la

ea şi

poate

că şi

altcin

eva le

putea

vedea.

A

durat

ceva

până

când

Benny

să îşi

dea

seama

că

Steve,

noul

ei

iubit

pasion

at de

muzic

ă şi de

navig

aţie, o

făcea

să se

simtă

în

egală

măsur

ă

nesig

ură şi

dorită

.BYRO

N

Sun

t

lucruri

de

făcut,

lucruri

de

discut

at,

Byron

ştie

asta,

dar nu

vrea

să aibă

de-a

face

cu

sora

lui

acum.

Aranja

mentel

e

funera

re sunt

gata.

Byron

s- a

ocupat

de

asta în

timp

ce o

aştept

a pe

Benny

să vină

în

Califor

nia.

Orice

altceva

poate

să mai

aştept

e.

Byron

stă pe

punte,

la

locul

lui, cu

fularul

ridicat

până

la

bărbie,

uitând

u-se la

valuri.

Va sta

aici

cât de

mult

va

putea

şi apoi

se va

duce

acasă

la

mama

lui.

Du

pă toţi

anii

ăştia

în care

i-a fost

dor de

Benny,

iat-o

înapoi,

dar, în

loc de

uşurar

e, nu

simte

decât

indign

are.

Dacă

lucruri

le ar fi

fost

altfel

pentru

ei,

Benny

ar fi

stat cu

el

acum.

Probab

il că ar

fi

desena

t ceva

în

caietel

e alea

de

schiţe

ale ei.

Are şi

acum

schiţa

aceea

caragh

ioasă

cu el

făcând

surfing

epuiza

t, cu

picioar

ele

care

încotro

. Dar

Byron

a fost

mâhnit

atâta

vreme,

încât

nici nu

a

anunţa

t-o pe

Benny

despre

boala

mamei

lor

decât

atunci

când

era

prea

târziu.

Avuses

e de

gând

să o

sune

înainte

ca

mama

lor să

moară,

chiar

ar fi

vrut,

ştia că

nu mai

era

mult

timp.

Doar

că nu

şi-a

dat

seama

cât de

puţin

rămăs

ese, de

fapt.

Vin

erea

trecut

ă,

Byron

a

intrat

în casă

şi a

simţit

imedia

t,

înainte

să

ajungă

în

capătu

l

celălal

t al

bucătă

riei, că

mama

lor

murise

. A

găsit-o

lângă

bucătă

rie, pe

podea

ua din

hol. Se

putea

întâmp

la şi

asta,

le-a

spus

doctor

ul mai

târziu,

o criză

care îţi

curmă

viaţa

pe

neaşte

ptate.

E ceva

ce

poate

surven

atunci

când

organi

smul

tău se

luptă

cu o

boală

îngrozi

toare.

Mami

reuşea

totuşi

să se

ridice

singur

ă în

majori

tatea

zilelor,

să-şi

toarne

singur

ă un

pahar

cu

apă,

deşi

mâinil

e îi

tremur

au, să

dea

drumu

l la

muzică

sau la

televiz

or,

până

când,

epuiza

tă de

atâta

efort,

se

ducea

direct

pe

canape

a.

în

timp

ce

Byron

lua

capul

şi

umerii

mamei

lui în

braţe

şi îi

sprijin

ea faţa

rece

de

pieptul

lui, se

gânde

a la

Benny,

întreb

ându-

se cum

avea

să-i

spună,

şi se

simţi

cuprin

s de

un nou

val de

suferin

ţă, pe

care şi

Benny

avea

să o

simtă

în

curând

. La

începu

t, nu a

putut

să

scoată

nici un

cuvânt

- B

enny,

Benny,

atât a

reuşit

să

articul

eze

când

ea i-a

răspun

s la

telefon

Byr

on s-a

oprit,

simţin

d că i

s-a pus

un nod

în gât.

Auzea

zgomo

t pe

fundal.

Muzic

ă şi

discuţi

i şi

zdrăng

ănit de

farfurii

. Ca

într-un

restau

rant.

Şi apoi

a

auzit-o

pe

Benny

spunâ

nd:

- B

yron?

Byron?

enny,

eu...

Dar

Benny

înţeles

ese

deja.

-Nu,

Byron,

nu!

Apoi,

după

ce i-a

dat

vestea,

Byron

a

închis

telefon

ul şi s-

a

gândit

la

toate

celelal

te

telefoa

ne pe

care

va

trebui

să le

dea, la

toate

aranja

mentel

e, la

senzaţi

a pe

care

moarte

a

mamei

i-o

provoc

ase, la

aminti

rile

legate

de

moarte

a

tatălui,

conştie

ntizare

a

distanţ

ei de

kilome

tri şi

de ani

întregi

dintre

Benny

şi

ceilalţi

, şi a

simţit

că-l

cuprin

de din

nou

indign

area

faţă de

Benny.

La

naiba,

Benny.

în timp

ce se

apropi

e de

casa

mamei

lui,

vede o

maşină

închiri

ată în

faţă.

Benny.

Byron

intră

pe uşa

din

bucătă

rie, îşi

scoate

pantofi

i şi stă

nemişc

at, în

şosete,

ascultâ

nd cu

luare-

aminte

Linişte

Străba

te

corido

rul, se

uită pe

fereast

ră în

curte,

se uită

în

fosta

camer

ă a lui

Benny,

dar

nici

urmă

de

Benny.

Bineîn

ţeles.

Merge

mai

depart

e, spre

camer

a

părinţi

lor.

Iat-o,

întinsă

pe

mijloc

ul

patului

,

învelit

ă în

pătură

, ca o

ruladă

imensă

sforăin

d

încetiş

or.

Făcea

asta

mereu

când

era

mică,

se

băga

în pat

între

mami

şi tati,

lua

pătura

de pe

tati şi

se

răsuce

a în

ea.

Rulad

a

Benny

! ţipa

tati de

fiecare

dată,

de

parcă

ea nu

ar fi

făcut

acelaşi

lucru

în

fiecare

dumini

că

dimine

aţa.

Benny

ştia

cum să

înveselit

ească

pe

toată

lumea,

cum

să-i

binedi

spună

pe toţi.

Dar

asta

era cu

mult

timp în

urmă.

Şi iar

e

cuprin

s de

indign

are.

Un

senti

ment

îngroz

itor.

Byron

vrea

să se

repea

dă

înspre

pat şi

să o

trezea

scă pe

Benny

. O

secun

dă

mai

târziu,

se

întrist

ează.

îi

bipăie

telefo

nul.

Verific

ă. E

un

remin

der.

Domn

ul

Mitch

este

pe

drum

.DOM

NUL

MITC

H

Câ

nd

domnu

l Mitch

intră

în

casă,

Bened

etta dă

mâna

cu el şi

îi ia

haina.

Byron

aduce

nişte

ceşti

de

cafea

şi

biscuiţ

i din

bucătă

rie şi

scoate

telefon

ul

mamei

din

priză.

Copiii

lui

Eleano

r încă

nu îşi

vorbes

c, dar

fiica

nu mai

pare

atât de

iritată.

Domn

ul

Mitch

e încă

şocat

de cât

de

mult

seamă

nă

copiii

cu

tatăl

lor,

unul

cu

pielea

de

culoar

ea

mahon

ului,

celălal

t cu

tenul

într-o

nuanţă

apropi

ată de

cea a

paielor

ude,

amând

oi

părând

nişte

ţânci

încăpă

ţânaţi

acum,

cu

capete

le lor

frumo

ase

ridicat

e

semeţ,

cu

colţuri

le

gurilor

căzute

Ben

edetta

îşi

ghemu

ieşte

pe

canape

a

corpul

ei înalt

de un

metru

optzec

i şi ia

în

braţe o

pernă.

Iarăşi,

ca un

copil.

Nu s-

ar fi

aştept

at la

aşa

ceva

de la o

femeie

cu o

ţinută

atât de

impun

ătoare.

Byron

se

apleac

ă în

faţă,

cu

coatel

e

aşezat

e pe

genun

chi.

Domn

ul

Mitch

îşi

deschi

de

laptop

ul şi

caută

fişierul

audio.

Chiar

că nau nici

cea

mai

mică

idee,

nu-i

aşa?

Cred

că e

vorba

numai

despre

ei. îl

porneş

te.

BYRO

N

Sunetu

l vocii

mamei

lui îl

străpu

nge ca

un

cuţit.

B Şi B,

copiii

mei.

Sunetu

l vocii

ei.

Vă

rog,

iertaţi-

mă că

nu v-

am

spus

nimic

până

acum.

Lucrur

ile

stătea

u

altfel

când

eram

eu de

vârsta

voastr

ă.

Lucrur

ile

stătea

u

altfel

pentru

femei,

mai

ales

dacă

erai

din

insule.

Părinţi

i lui

Byron

spunea

u

mereu

insule

de

parcă

ar fi

fost

singur

ele de

pe

pămân

t. Sunt

aproxi

mativ

două

mii de

insule

în

oceane

le

lumii,

şi asta

fără a

mai

pune

la

socote

ală

milioa

nele

de

bucăţi

de

pămân

t

înconj

urate

de

mări şi

alte

întinde

ri de

apă.

Byron

o aude

pe

mama

lui

oprind

u-se ca

să-şi

recape

te

suflul

şi îşi

încleşt

ează

pumnii

. *B şi*

B, am

vrut să

stau

cu voi

şi să

vă

explic

unele

lucruri

, dar

nu mai

am

timp

Şi nu

pot să

plec

fără să

vă

spun

cum s-

au

întâm

plat

toate

astea.

- Cum

s-a

întâmp

lat *cel*

spune

Benny.

Domn

ul

Mitch

apasă

o tastă

şi

opreşt

e

înregis

trarea.

Byron

clatină

din

cap.

Nu li

s-a

întâmp

lat

niciod

ată

nimic,

absolu

t

nimic.

Şi asta

spune

multe

despre

o

familie

de

culoar

e din

Americ

a.

înainte

de

moarte

a

părinţi

lor lor,

singur

a

proble

mă de

familie

era

Benny,

care-i

speria

pe

mami

şi tati

pentru

că

insista

să le

dea

detalii

despre

viaţa

ei

amoro

asă.

Nu

putea

pur şi

simplu

S-O

aducă

acasă

pe

iubita

ei anul

ăla şi

să-i

lase pe

părinţi

să se

acomo

deze

încetul

cu

încetul

cu

întrea

ga

situaţi

e? Şi

apoi,

dacă

anul

următ

or s-ar

fi

întâlni

t cu un

tip, le-

ar fi

putut

explica

mişcar

ea. Să

le

spună

treptat

. Şi ei

ar fi

accept

at,

până

la

urmă.

Dar

nu,

Benny

era

Benny.

Cerşea

mereu

atenţie

, avea

mereu

nevoie

de

validar

e, şi

asta

începu

se în

faculta

te. Nu

mai

era

surioar

a

înţeleg

ătoare

de

altădat

ă.

Benny

deveni

se

genul

de

persoa

nă

care

nu era

deschi

să

dialog

ului.

Dacă

nu erai

de

partea

ei,

însem

na că

eşti

împotr

iva ei.

Dacă

Byron

s-ar fi

purtat

aşa,

dacă

Byron

ar fi

plecat

de

fiecare

dată

când

cineva

nu era

de

acord

cu el,

dacă

cineva

nu-l

accept

a

imedia

t, dacă

cineva

nu îl

trata

corect,

unde

ar fi

fost

astăzi?

Nu că

Byron

ar

avea

de ce

să se

plângă

. îi

place

nespus

meseri

a lui,

s-a

născut

să fie

oceano

log. Şi

se

pricep

e al

naibii

de

bine la

asta, i

s-a

oferit

chiar

şi un

post

de

directo

r la

institu

t.

Oricu

m,

câştigă

mult

mai

bine

acum

decât

dacă

ar fi

directo

r,

mulţu

mită

apariţi

ilor lui

public

e şi

colabo

rărilor

ca

refere

nt de

special

itate

pentru

diferit

e filme

şi

cărţi.

Câştig

ă chiar

de trei

ori mai

bine,

de

fapt,

dar

vrea

ca

acest

lucru

să

rămân

ă între

el şi

contab

ilul

său.

Byr

on nu

şi-a

propus

să fie

cel

mai

popula

r

special

ist

afro-

americ

an în

oceano

logie

pe

reţelel

e de

sociali

zare,

dar

are de

gând

să

profite

de

asta

cât de

mult

se

poate.

Tocmai

a fost

propus

din

nou

pentru

postul

de

directo

r, deşi

ştie că

Marc,

colegu

l lui,

viseaz

ă şi el

la

acelaşi

post.

Sun

t

şanse,

crede

Byron,

să

audă

acelea

şi

argum

ente

de la

fondat

ori. Că

centru

l are

nevoie

de

Byron

acolo

în

calitat

e de

ambas

ador,

că

Byron

a atras

o

atenţie

fără

preced

ent

asupra

muncii

institu

tului,

că a

facilita

t

obţine

rea de

fondur

i şi că

a trezit

interes

ul la

întâlni

ri

intern

aţional

e, mai

mult

decât

ar fi

reuşit

oricine

altcine

va.

Ulti

ma

oară,

Byron

le-a

contra

carat

argum

entele

jucând

rolul

băiatul

ui de

comite

t cu

cel

mai

larg

zâmbe

t,

spunâ

nd că

s-ar

descur

ca

chiar

mai

bine

din

biroul

de

operaţi

uni,

ajutân

d, în

acelaşi

timp,

centru

l să se

perfecţ

ioneze.

Termin

ase

conver

saţia

aceea

incom

odă şi

ieşise

călcân

d

apăsat

, uşor

arogan

t, cât

să le

arate

că

decizia

lor nu-

l

tulbur

a

câtuşi

de

puţin.

Aşa

dar,

încă o

încerc

are.

Dacă

institu

tul tot

nu o

să-i

acorde

mai

multă

putere

de

decizie

în

treburi

le

organi

zaţion

ale, va

căuta

alte

căi

pentru

a-şi

clădi

influen

ţa. în

fond,

Byron

fusese

cel

chema

t să

vorbea

scă la

televiz

or

despre

vulcan

ul

subacv

atic

din

Indone

zia.

Tot el

fusese

ales să

prezint

e acea

lucrar

e la

întruni

rea de

la

Stockh

olm.

Byron

fusese

solicita

t de

japone

zi în

proiect

ul

privind

cartog

rafiere

a

subsol

ului

marin.

El

fusese

cel

fotogr

afiat

alături

de doi

preşed

inţi şi

prezen

tat de

actual

ul

preşed

inte

drept

un

exemp

lu

străluc

it al

Visului

Americ

an

împlini

t. Cam

tot în

perioa

da

aceea,

priete

na lui

îi

spuses

e că

era

prea

plin de

sine şi

îl

părăsi

se.

-

Nu e

genul

de

exemp

lu pe

care

aş

vrea

să-l

urmez

e

copiii

mei, i-

a

strigat

Lynett

e lui

Byron

în

seara

aceea.

Fus

ese

într-

adevăr

cel

mai

crud

lucru

pe

care o

femeie

i l-ar fi

putut

spune

unui

bărbat

. Iar el

nici nu

a avut

habar

până

atunci

că

Lynett

e se

gândis

e

vreoda

tă la

copii.

Lyn

ette

chiar

nu

pricep

ea.

Dacă

erai

invitat

la

Casa

Albă,

te

duceai

fără să

mai

stai pe

gându

ri, nu

conta

cine se

afla în

Biroul

Oval.

Era o

ocazie

să

susţii

lucruri

le care

contau

. Să

critici

tăierile

fondur

ilor de

cercet

are, să

ceri

acces

mai

larg la

o

educaţ

ie

ştiinţifi

că de

calitat

e. Era

o

şansă

în plus

pentru

un

bărbat

de

culoar

e să fie

la

masă

cu

factori

decizio

nali

cei

mai

import

anţi, în

loc să

tresar

ă la

abuzur

i. în

loc să

stea

afară,

dincol

altă

ușă

închisă

Dar

Lynett

e nu

era de

acord.

Lynett

e nu

pricep

ea prin

ce

trebui

a el să

treacă

pentru

a fi

văzut

şi

auzit

în

aceast

ă

lume.

Deşi

mama

lui

înţeles

ese.

- C

e ai de

gând

să

faci? îl

întreb

ase

mama

lui

odată,

când

pomen

ise că

fusese

supus

unui

tir de

critici

din

partea

unor

colegi

de

liceu.

Faci

ceva

rău,

Byron?

Crezi

că eşti

o

persoa

nă rea

pentru

că ai

luat o

notă

bună

la

test?

Pentru

că

munca

ţi-e

apreci

ată? Ai

de

gând

să laşi

să te

opreas

că

părere

a

altcuiv

a

despre

cine ar

trebui

de fapt

să fii şi

ce ar

trebui

să

faci?

Oc

hii

mamei

scântei

au, la

fel ca

de

fiecare

dată

când

se afla

la

malul

mării.

- D

eci, ce

ai de

gând

să

faci?

spuses

e ea.

La

cine

eşti

gata

să

renunţ

i?

în

orice

caz,

Byron

nu

avuses

e de

gând

să

renunţ

e la

Lynett

e. Ea

era

cea

care

renunţ

ase.

Dacă

era

după

el, ar fi

fost cu

ea şi

acum.

Dar ea

luase

hotărâ

rea, şi

Byron

nu era

genul

de om

care

să se

umilea

scă.

Ăsta

era un

alt

lucru

pe

care

Lynett

e nu-l

înţeleg

ea.

Lucrur

ile

peste

care

Byron

nu

putea

trece.

E

ciudat

cum

decurs

eseră

lucruri

le cu

Lynett

e. Nu

obişnu

ia să

aibă

relaţii

cu

persoa

nele

cu

care

lucra.

Ani de

zile,

reuşis

e să

respec

te

regula

asta.

Ştia

mulţi

tipi

care

nu

aveau

nici o

proble

mă cu

asta,

dar,

lăsând

la o

parte

dinami

ca de

la

locul

de

muncă

şi

chesti

unile

legate

de

hărţuir

e, pur

şi

simplu

nu

voia să

facă

asta.

Şi da,

se

simţea

uneori

singur.

Tot

timpul

petrec

ut cu

calcule

şedinţ

e şi

articol

e şi, la

începu

t,

expedi

ţiile cu

vaporu

l,

săptă

mâni

la

rând,

pentru

cartog

rafiere

a

apelor

adânci

. Şi,

mai

târziu,

cărţile

şi

apariţi

ile în

public.

Aeropo

rturi şi

camer

e de

hotel.

Cum

ar fi

putut

un tip

ca el

să aibă

o

relaţie

care

să

dureze

mai

mult

de o

noapte

?

Ca

ble,

consili

erul

autonu

mit al

lui

Byron

în

toate

cele,

paria

pe

întâlni

rile

online.

Ce-i

drept,

aşa îşi

întâlni

se el

soţia.

Cable

avuses

e

noroc.

Dar de

unde

să aibă

Byron

atât

timp

ca să

treacă

în

revistă

toate

descri

erile şi

să

mearg

ă la

întâlni

ri ca

să

cunoas

că

persoa

ne

noi?

Byron

întâlne

a

mereu

oamen

i noi,

nu

asta

era

proble

ma.

Şi

atunci

a

apărut

Lynett

e.

- Sc

uze,

spune

acum

Benny,

şi

gându

rile lui

Byron

se

risipes

C.

Scuze,

domnu

le

Mitch,

spune

ea din

nou,

făcând

u-i

uşor

cu

mâna,

putem

să

contin

uăm.

Domn

ul

Mitch

dă clic

pe

fişierul

audio.

Voi,

copii,

trebui

e să

aflaţi

adevăr

ul

despre

familia

voastr

ă, de

unde

venim

Şi cum

l-am

cunosc

ut pe

tatăl

vostru.

Voi doi

trebui

e să

aflaţi

adevăr

ul

despre

sora

voastr

ă.

Byron

şi

Benny

se uită

unul la

altul,

cu

gurile

căscat

e.

B Şi B,

Ştiu că

sunteţi

Şocaţi.

Dar

aveţi

puţină

răbdar

e Şi

lăsaţi-

mă să

vă

explic.

Byron

şi

Benny

se uită

la

domnu

l Mitch

şi spun

amând

oi

acelaşi

lucru.

Sora

noastr

ă

?SORA

Car

e soră?

Ce

înseam

nă

asta?

Ce s-a

întâmp

lat cu

ea? Ea

şi

Byron

vorbes

C

amând

oi

odată,

punân

d

acelea

şi

întreb

ări sub

diferit

e

forme,

vrând,

de

fapt,

să afle:

Cum

eposib

il aşa

ceva?

Do

mnul

Mitch

clatină

din

cap şi

insistă

ca

Benny

şi

Byron

să

asculte

mai

întâi

toată

înregis

trarea,

aşa

cum

le-a

cerut

mama

lor. Se

apleac

ă spre

laptop.

Benny

se uită

la

chipul

fratelu

i ei, la

ochii

lui

mari şi

negri,

ca ai

tatălui

lor, ca

ai ei, şi

remem

orează

mome

ntele

petrec

ute

alături

de

fratele

ei,

când

alerga

u

împreu

nă pe

plajă,

când

se

strâmb

au

unul la

altul la

cină,

când

Benny

stătea

apleca

tă

asupra

temei

la

matem

atică,

cu

Byron

lângă

ea,

explicâ

ndu-i

exerciţ

iile. Şi

în tot

acel

timp,

aveau

o soră

care

nu era

cu ei?

Cu

m e

posibil

ca ei

să nu

fi

ştiut?

Părinţi

i lui

Benny

erau

căsăto

riţi de-

o

veşnici

e, şi

tati

chiar îi

spuses

e

odată

că el şi

mami

şi-ar fi

dorit şi

alţi

copii,

dar nu

fusese

decât

Byron,

la

începu

t. Apoi

a

apărut

şi

Benny,

câţiva

ani

mai

târziu,

făcând

u-le o

bucuri

e

imensă

părinţi

lor şi

încânt

ându-i

cu

trupuş

orul ei

dolofa

n şi cu

zâmbe

tul

caragh

ios.

Mi-am

dat

seama

din

prima

clipă

că ai

zâmbe

tul

mamei

tale,

exact

ca şi

fratele

tău, i-a

spus

tati,

ciupin

d-o de

bărbie.

Gur

a era

singur

ul

lucru

pe

care

nu-l

moşte

nise de

la tati.

Gura

şi

pielea

palidă.

Ben

ny

crezus

e

mereu

că

părinţi

i ei

erau

făcuţi

unul

pentru

celălal

t.

Aveau

multe

în

comun

,

amând

oi erau

din

Caraib

e,

amând

oi

orfani,

amând

oi

emigra

seră în

Marea

Britani

e

înainte

să se

mute

împreu

nă în

Statele

Unite.

Dar

oricum

nu

conta,

fusese

dragos

te la

prima

vedere

, aşa

spunea

u

mereu,

şi unii

oamen

i erau

sortiţi

să se

întâlne

ască,

indifer

ent de

situaţi

e.

-

Mama

voastr

ă

credea

că

sunt

aşa de

chipeş,

că

leşina

pe loc,

glume

a tati.

Toa

tă

lumea

auzise

povest

ea

asta.

într-o

zi, la

Londra

, Bert

Bennet

to

văzuse

pe

Eleano

r

Dougla

s

leşinân

d şi

alerga

se să o

ajute,

şi, cum

se

spune,

restul

e

istorie.

Uneori

, când

tati

spunea

povest

ea

asta,

se

apleca

şi îşi

freca

nasul

de al

mamei

, aşa,

fără

motiv.

Un

pupic

cu

năsucu

1.

Acum

se mai

îndrăg

osteşte

cineva

aşa?

Fără

ezitări,

fără

teamă

? Sau

e toată

lumea

ca

Benny

?

Şi

oare

toate

cupluri

le

ascund

secret

e atât

de

mari

faţă de

copiii

lor?

ATU

NCI

B

Şi B,

Ştiu,

trebui

e să vă

explic

de ce

n-aţi

Ştiut

niciod

ată

nimic

din

toate

astea.

Dar

trebui

e să o

iau de

la

începu

t ca să

înţeleg

eţi. Nu

e

vorba

doar

de

sora

voastr

ă. Mai

sunt Şi

alţii

implic

aţi, a

Şa *că*

aveţi

răbdar

e.

Totul

începe

cu ce

s-a

întâm

plat pe

insulă

cu mai

bine

de

cincize

ci de

ani în

urmă.

Totul

începe

cu o

fată pe

nume

Covey.

Co

vey s-a

născut

într-un

oraş

de la

malul

mării,

o mare

adânc

ă, cu

valuri

albast

re,

care

deven

eau

turcoa

z când

atinge

au

ţărmul

. Şi cu

cât

Covey

creşte

a, cu

atât îi

era

mai

greu

să stea

depart

e de

apă.

Când

era

micuţă

, tatăl

ei o

ţinea

pe

umeri

în

piscin

ă Şi o

arunca

în

adânc.

Dar

mama

ei

fusese

cea

care o

învăţa

se să

încale

ce

valuril

e Şi

asta i-

a

hotărâ

t

soarta.

Da,

Ştiu

că

poate

vă

gândiţ

i la

plajel

e

acelea

minun

ate

din

Carai

be, cu

ape

line,

transp

arente

, unde

poţi

vedea

peştii

înotân

du-ţi

pe la

glezne

. Da,

există

Şi ***a***

Şa

ceva,

dar

locul

unde

a

cresc

ut

Covey

avea

un

renum

e

printr

e

surfer

i Şi

erau

plaje

unde,

dacă

nu

Ştiai

ce ai

de

făcut,

valuril

e te

trăgea

u în

adânc

. Aşa

era Şi

locul

prefer

at al

mame

i ei.

Nu e

pentr

u

copii,

spune

a

mereu

tatăl

lui

Covey,

dar

mama

o

ducea

oricu

m

acolo.

Iar

Covey

a

deven

it din

ce în

ce

mai

puter

nică.

Şi

urma

să-i

fie de

folos

acea

puter

e

când

situaţi

a avea

să se

înrăut

ăţeasc

ă

.COVE

Y

Chiar

şi spre

sfârşit,

acel

mome

nt

purta

cu sine

ceva

special

, care

le

făcea

mereu

pe

femei

să

râdă.

Twist,

twist,

twist.

Acelea

erau

zilele

prefer

ate ale

lui

Covey,

când

termin

a orele

şi

putea

să- şi

dea jos

pantofi

i de

şcoală

şi să

stea la

bucătă

rie cu

femeil

e, cu

radioul

dat

tare pe

posturi

care

difuza

u

calyps

o şi

rockab

illy, cu

aroma

care li

se

urca la

cap

când

deschi

deau

borcan

ele de

fructe

îmbiba

te în

rom şi

vin de

Porto.

Izul de

vegeta

ţie

luxuria

ntă

amest

ecat

cu

briza

sărată,

strecu

rându-

se

printre

jaluzel

e şi

răcori

ndu-le

gâturil

e

asudat

e.

Bârfe

şoptite

şi

râsete.

Mama

lui

Covey

şi

Pearl,

care le

ajuta

la

treburi

, aveau

o

mică,

dar

înflorit

oare

afacer

e cu

torturi

Majori

tatea

oamen

ilor pe

care-i

cunoşt

eau

erau

căsăto

riţi

prin

drept

comun

inclusi

părinţi

i lui

Covey,

dar o

căsăto

rie

formal

ă era

mai

respec

tată, şi

cei

care

aveau

bani

făceau

mereu

nuntă.

în

astfel

de

ocazii,

un tort

cu

fructe

era

indisp

ensabil

. Şi

aici

interve

neau

mama

şi

Pearl.

Mama

râdea

mereu

când

făcea

tort cu

fructe.

Şi era

mereu

un

mome

nt în

care

nu

rezista

atracţi

ei

muzici

i de la

radio.

- Vino

, Pearl,

spunea

ea, dar

lui

Pearl

nu

prea îi

plăcea

să

dansez

e.

îi

zâmbe

a cu

gura

închisă

, aşa

cum

făcea

mereu

şi

dădea

din

cap în

ritmul

muzici

i, în

timp

ce

mama

ridica

o

spatul

ă plină

cu

aluat

şi o

flutura

prin

aer

dansân

d,

făcând

un pas

înainte

şi unul

înapoi

spre

Covey

şi

luândo apoi

de

mână.

Cuh-

vee,

Cuh-

vee,

Cuh-

vee,

fredon

a ea

pe

acordu

rile

muzici

i. O

trăgea

pe

Covey

după

ea,

răspân

dind

prin

aer

aromel

e de

zahăr

granul

at, unt

şi

pomad

ă de

păr, în

timp

ce se

învârte

au de

colo-

colo,

dansân

d prin

sufrag

erie şi

prin

living.

Lui

Pearl îi

plăcea

să fie

serioas

ă cu

mama.

- Do

amna

Mathil

da,

spunea

, pe un

ton

vădind

mai

degrab

ă o

mustra

re

decât

respec

tul

faţă de

şefa ei.

Torturi

le

astea

nu se

fac

singur

e, să

ştiţi.

Demul

t, când

Covey

era

mică,

mama

dansa

cu tata

în

curte.

Se

întâmp

la

când

era

pană

de

curent

şi

punea

u

lumân

ări în

pahare

de

sticlă,

pe

margin

ea

verand

ei, şi

scotea

u

radioul

afară.

Mama

se

apropi

a de

tata şi

îl

mângâ

ia

încet

pe

spate.

La un

mome

nt dat,

mama

şi tata

o luau

fiecare

pe

Covey

de

mână

şi

dansau

cu ea.

Uneori

, tata o

ridica

pe

Covey

în

braţe

şi o

lăsa

uşor

pe

spate,

în timp

ce

mama

râdea.

în

lunile

acelea

de

dinaint

e să

dispar

ă,

mama

râdea

foarte

rar.

Chipul

îi

îngheţ

a ori

de

câte

ori

tatăl

lui

Covey

trecea

pe

lângă

ea. Era

unul

dintre

acele

lucruri

de

adulţi

pe

care

Covey

nu

avea

să le

înţelea

gă

decât

mult

mai

târziu.

La fel

ca şi

apăsar

ea

sărută

rii

mamei

în toiul

nopţii.

Covey

simţise

sărutul

în

somn.

Apoi

un

altul.

Apoi o

mână

trecân

du-i

prin

păr. O

dâră

de

parfu

m de

tranda

firi şi

mirosu

l sărat

al

frunţii

mamei

. Era

dumini

că

dimine

aţa şi

se

lumina

se bine

de

ziuă.

Mama

sigur o

lăsase

să

doarm

ă mai

mult.

A

aştept

at.

Nici

urmă

de

mama.

S-a

ridicat

şi s-a

dus la

bucătă

rie.

Nici

urmă

de

mama.

Douăs

prezec

e ore

mai

târziu,

nici

urmă

de

mama.

Pearl a

plecat

după

cină,

ca de

obicei.

Tata s-

a

întors

acasă

ameţit

de

băutur

ă, ca

de

obicei.

Două

zile

mai

târziu,

nici

urmă

de

mama.

Poliţişt

ii au

venit

la ei

acasă,

încuvii

nţând

la ceea

ce

zicea

tata.

Da,

spunea

u, o să

vadă

ce pot

face.

O

săptă

mână

mai

târziu,

tata a

luat-o

de

mână

şi i-a

şters

lacrimi

le de

pe

obraji.

Mama

o să

vină în

curând

, o să

vadă

că aşa

va fi.

Tata

era

mai

beat

decât

de

obicei.

Pearl a

îmbrăţ

işat-o

pe

Covey

mai

strâns

decât

de

obicei.

O lună

mai

târziu,

tot nici

o veste

de la

mama.

Şi nici

un an

mai

târziu.

Şi nici

cinci

ani

mai

târziu.

Tata

îşi

petrec

ea din

ce în

ce

mai

mult

timp

la

luptel

e de

cocoşi

Ţinea

o

sticlă

ascun

să în

spatel

e unei

cutii,

într-

unui

dintre

magaz

ine. O

văzus

e

Covey.

Pearl

încă o

îmbră

ţişa

pe

Covey

înaint

e să

se

întoar

că

seara

la ea

acasă.

Covey

încă

se

trezea

în

miezu

l

nopţii,

adulm

ecând

aerul

în

căutar

ea

miros

ului

de

trand

afiri şi

de

sare

.LIN

Tre

cuseră

deja

şase

ani

când

Johnny

„Lin”

Lyncoo

k s-a

resem

nat în

cele

din

urmă

cu

faptul

că

femeia

lui nu

avea

să se

mai

întoarc

ă

acasă,

nici

măcar

de

dragul

fiicei

lor.

Stătea

în

curte

cu o

sticlă

de

bere în

mână

şi

privea

o

şopârl

ă

năpust

indu-

se

după

insecte

prea

mici ca

să

poată

fi

zărite,

gândin

du-se

cât de

greu îi

fusese

să se

descur

ce, cu

sau

fără

Mathil

da.

Pentru

Lin,

viaţa

fusese

mereu

grea,

la fel

ca şi

pentru

părinţi

i lui, la

fel ca

şi

pentru

toţi

acei

oamen

simpli

care

trecus

eră

ocean

ul

genera

ţii

după

genera

ţii.

Tat

ălui

său îi

plăcea

să le

povest

ească

băieţil

or cum

dintre

ai lor

pornea

u de la

zero în

Americ

a, în

condiţi

degrad

ante,

dar

reuşea

u să

suprav

ieţuias

că.

Demul

t, în

1854,

le

spunea

el,

unora

dintre

oamen

ii care

lucrau

la

Canalu

Panam

a li se

făcea

atât de

rău, că

vomita

u fiere

neagră

şi ochii

li se

îngălb

eneau.

Mulţi

dintre

muncit

orii

chinezi

care

fusese

ră

aduşi

să

lucrez

e la

proiect

cereau

să fie

trimişi

într-un

loc

mai

sigur.

Unii

ajunge

au pe

insulă.

Deja

slăbiţi

de

munca

grea şi

de

boală,

puţini

suprav

ieţuiau

. Unul

dintre

suprav

ieţuito

ri

deschi

sese

un

magazi

n de

aprovi

zionar

e

angro,

stabili

nd un

preced

ent

care a

încuraj

at şi

alţi

imigra

nţi

chinezi

să-i

urmez

e

exemp

lul.

Şi

aşa a

apărut

familia

Lin.

Un

nou

secol,

o uşă

deschi

să

spre o

nouă

şansă.

Sau

cel

puţin

aşa

speras

eră.

Tatăl

lui Lin

venise

din

Guang

zhou

ca

bucăta

r şi, la

un

mome

nt dat,

a

începu

t să

figurez

e în

docum

ente

drept

Lynco

ok. îşi

făcuse

contra

ct de

muncă

, îşi

aduses

e soţia

şi pe

băieţel

ul lor,

Jian,

curând

rebote

zat

Johnny

, şi se

alătura

se

propri

etarilo

r locali

de

magazi

ne.

Când

şi-a

deschi

s în

sfârşit

primul

magazi

n, a

pus la

intrare

o firmă

pe

care

scria:

La Lin.

Bunuri

neperi

sabile

şi alte

mărun

ţişuri,

iar

oamen

ii au

începu

t să-l

strige

domnu

l Lin,

iar pe

fiul lor

mai

mare,

Lin.

Mai

târziu,

au

urmat

alte

magazi

ne şi

alţi fii

cu

nume

englez

eşti.

Dar,

până

acolo,

drumu

1

fusese

unul

anevoi

os.

Cea

i de

peşte.

Asta

era tot

ce

mânca

u, mai

mereu,

pe

vreme

a când

Lin era

doar

un

puştan

Mama

lui Lin

făcea o

fiertur

ă

dintr-

un cap

de

peşte

şi o

servea

zi de

zi, cu

puţină

ceapă

verde

şi cu

piper.

Abia

după

mulţi

ani,

Lin şi-

a dat

seama

că alte

familii

de pe

insulă

făceau

ciorba

cu

bucăţi

de

peşte,

cu

banan

e verzi

şi

poate

chiar

cu

creveţi

. Pe

atunci,

părinţi

i lui îşi

permit

eau

deja şi

alte

lucruri

Magaz

inele

familie

începe

au să

fie

profita

bile.

Tatăl

lui

punea

la

uscat

carnea

de

porc şi

atârna

hălcile

în

cârlige

de-a

lungul

verand

ei, iar

băieţii

stătea

u în

curte

şi

privea

u

bucăţil

e

răsuci

ndu-se

în

bătaia

brizei.

Dar

asta a

fost

mai

târziu.

La

începu

t, doar

orele

de

aritme

tică îi

mai

abătea

u lui

Lin

gândul

de la

foame.

Profes

orii

spunea

u că

băiatul

avea

sclipiri

de

geniu.

Dar

Lin

ştia

deja că

nu era

de-

ajuns

să te

pricepi

la

calcule

, ci

trebui

a să-ţi

dorești

să le

sfidezi

logica

pentru

a reuşi

în

lumea

asta.

Trebui

a să-ţi

doreşti

să

rişti.

De

când

era

mic, îi

privea

pe

bărbaţ

ii care

jucau

Sue

Fah- şi

încerc

a să

ghicea

scă

probab

ilităţile

. în

liceu,

începu

se să

pariez

e pe

cai. Şi

apoi a

descop

erit

luptele

de

cocoşi

şi aşa

a făcut

primul

pumn

de

bani. A

tras în

piept

mirosu

l de

bancn

ote

amest

ecat

cu praf

şi

sânge.

Şi a

simţit

pentru

prima

oară

izul

şansei

reale

la un

viitor.

Lin

şi-a

dat

seama

că

puteai

să-ţi

sporeş

ti

şansel

e de

câştig

urmări

nd

cum îşi

creşte

a

propri

etarul

păsăril

e sau

ce

suplim

ente le

dădea.

Cu

banii

câştiga

ţi, a

moder

nizat

magazi

nele

tatălui

său şi

le-a

cumpă

rat

părinţi

lor o

casă

cu

tamari

ni şi

alţi

arbori

exotici

Mama

Lin

făcuse

patru

băieţi,

dar

doar

doi

suprav

ieţuise

ră

tuberc

ulozei

şi doar

Lin

rămăs

ese în

oraş.

Lin

a fost

întotde

auna

loial

familie

i sale.

Aşa

fusese

crescu

t.

Când

câştiga

mult

din

pariuri

dădea

mereu

bani

văduve

lor şi

copiilo

r

fraţilor

lui. Şi

când s-

a

născut

Covey,

a

angaja

to

menaj

eră, pe

Pearl,

cea

mai

bună

bucătă

reasă

din

parohi

e,

pentru

că asta

îşi

dorea

mama

lui

Covey.

Dar

apoi

banii

nu au

mai

venit.

Cu

timpul,

crescă

torii

de

cocoşi

descop

eriseră

steroiz

ii, care

umflau

păsăril

e, dar

care

făceau

totoda

tă

animal

ul mai

greu

de

mânuit

, mai

ales

dacă

avea şi

lame.

Un

propri

etar

dintr-o

parohi

e

înveci

nată

murise

după

ce

propri

a

pasăre

îi

reteza

se

braţul.

Nici

măcar

nu

văzuse

ră

când

se

întâmp

lase,

asistas

eră

doar la

moarte

a lui,

când

un jet

roşu

de

sânge

începu

se să-i

ţâşnea

scă

brusc

din

închei

etură.

Lin

se

bazase

pe un

câştig

mare

cu

pasăre

a aia.

în

schimb

incide

ntul i-a

adus

numai

pierde

ri, iar

nevast

a lui

Lin a

deveni

t din

ce în

ce mai

arţăgo

asă,

mai

certăr

eaţă,

după

care

mai

tăcută

şi, în

cele

din

urmă,

mută.

într-o

zi pur

şi

simplu

a

dispăr

ut,

lăsând

în

urmă

un

bilet şi

pe

fiica

lor de

doispr

ezece

ani,

care

se tot

ţinea

după

el prin

casă,

privind

u-l cu

ochii

rotunzi

ai

mamei

sale.

Lin

bănuia

că

Mathil

da îl

părăsi

se

după

ce

intrase

sub

sfera

de

influen

ţă a

mişcăr

Indepe

ndenţa

Forţei

Negre

Rasta,

care

se

răspân

dise

prin

oraş,

deşi ea

se tot

plânse

se că

Lin nu-

făcuse

o

nuntă

formal

ă. Pe

lângă

faptul

că Lin

merge

a

întrun

a la

luptele

de

cocoşi.

-

Nu-ţi

plac

pariuri

le? o

întreb

ă Lin

odată.

De

unde

crezi

că fac

rost de

bani

pentru

magazi

ne?

Jumăta

te

dintre

clienţii

noştri

cumpă

ră pe

credit,

şi nu

mai

plătesc

niciod

ată,

apropo

. Ar

trebui

să nu-i

mai

primes

c? Din

ce

bani

crezi

că am

luat

casa

asta?

Şe

crezi

tu, că

bănetu

' ăsta-i

picat

din

cer?

Fe

meia

se uita

la el

uimită,

ca de

fiecare

dată

când

Lin

vorbea

în

dialect

în

prezen

ţa

fiicei

lor.

Nu,

Mathil

da nu

apreci

ase

niciod

ată ce

noroc

dăduse

peste

ea.

Unii

negust

ori

aveau

soţii

dincol

o de

ocean

sau

femei

la

margin

ea

oraşul

ui, dar

nu şi

Lin. Şi

totuşi,

era

genul

de

femeie

pe

care

un

bărbat

încerc

a s-o

suport

e.

Toată

pielea

aia

ieşind

u-i din

cămaş

ă.

Felul

în care

îşi

ducea

fata în

larg

fără să

clipeas

că,

îngrozi

ndu-l

pe Lin

şi

umplâ

ndu-l

în

acelaşi

timp

de

entuzi

asm.

în

anii

epuiza

nţi,

dar

plini

de

speran

ţă de

după

Al

Doilea

Război

Mondi

al,

mulţi

dintre

cei

care

reveni

seră

pe

insulă,

după

ce

slujise

ră în

cadrul

Forţelo

r

Regale

Aerien

e, nu

vorbea

u

decât

despre

reîntoa

rcerea

în

Marea

Britani

e. Unii

dintre

tinerii

chinezi

din

capital

ă

părăse

au

insula

şi se

îndrep

tau

spre

Florid

a. Dar

Lin nu

voia să

emigre

ze din

nou,

voia

doar

să-şi

sporea

scă

averea

acolo

unde

era.

Mathil

da, cu

doi ani

mai

tânără

decât

Lin,

spunea

că îi

admiră

atitudi

nea.

Când

erau

singuri

, îşi

trecea

mâna

peste

creştet

ul lui

şi

spunea

că-i

place

la

nebuni

e părul

ăla al

lui,

negru,

drept

şi

aspru

ca o

perie.

Lin

ar fi

putut

să se

însoar

e cu

altcine

va.

Mama

lui Lin

îl tot

bătuse

la cap

să se

căsăto

rească

cu „o

fată

potrivi

tă”,

una

dintre

cele

care

tocmai

venise

ră din

China.

O fată

care

ştia

cum să

facă

curat

de

Anul

Nou

Chinez

esc. O

fată

care

ştia să

le

pregăt

ească

celor

mici

plicule

ţele

tradiţi

onale

cu

bani,

Fung

Bow. O

fată

care

ştia să

găteas

că

mânca

re

aducăt

oare

de

noroc,

o fată

cu

care

familia

să se

poată

mândri

când

oaspeţ

i de

vază

ar fi

venit

la ei

de

sărbăt

ori.

Şi

el ştia

că

Mathil

da nu

ar fi

pierdu

t prea

mult

timp

cu el.

Tot ce

avea

de

făcut

ca să

găseas

că pe

unul

mai

înstări

t era

să

arunce

o

ochead

ă către

vreun

propri

etar de

hotel

de pe

coastă

sau

chiar

către

unul

dintre

staruri

le alea

de

cinem

a care

se

îmbog

ăţiseră

, în

ciuda

faptulu

i că

stătea

u

aproap

e toată

ziua la

plajă.

Dar,

într-o

zi,

Mathil

da i-a

spus

că e

însărci

nată,

şi Lin

şi-a

dat

seama

că de

fapt

asta îşi

dorea.

Să

trăiasc

ă cu

Mathil

da şi

cu

copilul

lor.

Dra

gostea

e un

lucru

uimitor

, iar

felul în

care

ea

dispar

e, încă

de

două

ori pe

atât.

Da,

Lin

trebui

a să

accept

e

faptul

că

acum

rămăs

eseră

singuri

, el şi

fiica

lui.

Fusese

ră

aband

onaţi.

în

trei

ani,

umerii

şi

pieptul

lui

Covey

se

dezvol

taseră,

şi ea

crescu

se mai

înaltă

şi

înota

mai

rapid

decât

toate

fetele

şi

majori

tatea

băieţil

or din

parohi

e.

Ochii

ei

căpăta

seră o

privire

care

semăn

a cu a

lui.

Fata

era ca

el. Nu

era

vorba

doar

de

talent.

Nu o

făcea

doar

de

distrac

ţie.

Era

disper

ată să

câştige

Cov

ey tot

câştiga

, dar

Lin

pierde

a. Şi

era

ciudat,

pentru

că Lin

ştia

mai

bine

de

atât,

teoreti

c

vorbin

d. Ştia

că n-ar

trebui

să

pariez

e fără

oprire.

Ştia că

n-ar

trebui

să-şi

cheltui

ască

toţi

banii

pe

băutur

ă. Lin

nu uita

niciod

ată

vreun

număr,

avea

şiruri

întregi

în

minte,

dar

nu-şi

putea

aminti

nici în

ruptul

capulu

i clipa

când

încetas

e să se

mai

poată

înfrân

a.

La

un

mome

nt dat,

Lin a

începu

t să se

gânde

ască,

din

nou, la

oamen

ii care

plecas

eră. Se

gânde

a să

vândă

ce mai

avea şi

să

plece

înapoi

în

China.

-

Ce

China?

i-a zis

singur

ul lui

frate.

Tu eşti

de-al

insulei

acum.

Ce

China?

Şi mai

era şi

Covey.

Lin

ştia că

nu

putea

s-o ia

cu el,

nu cu

faţa

de

mulat

ră a

mame

i ei,

cu

nasul

ei

lung

şi

accen

tul ei

englez

esc.

Proba

bil că

nu îi

spuse

se mai

mult

de un

cuvân

t-două

în

Hakka

-, de

când

era în

scutec

e. Nu

şi-ar

găsi

niciod

ată un

soţ

acolo.

Cho!

îşi

pierde

a

timpul

, ştia

bine,

frămâ

ntând

u-se

în

legătu

ră cu

fata

asta,

care

oricu

m

încep

ea să-şi cam

ia

nasul

la

purtar

e cu

el. îi

răspu

ndea

în

felul

ăla

moder

n, în

loc să

facă

ce i se

spune

Bănui

a că

fiica

lui era

deja o

cauză

pierdu

tă. Şi

totuşi,

a

rămas

.Joc de
noroc

originar

din
Jamaica

Dialec

t

vorbit

de

popul

aţia

omoni

mă, în

provin

ciile

din

sudul

Chinei

şi în

Taiwa

nGOLF

UL

Până

ca

golful

să

devină

faimos

, îl

aveau

pe tot

la

dispozi

ţie

numai

pentru

ei.

Trage,

trage,

trage.

Nici

un

locuito

r

respec

tabil al

insulei

, cu

excepţ

ia lui

Covey

şi a

priete

nei ei,

Bunny,

nu

merge

a acolo

în

timpul

săptă

mânii

fără

barcă

sau

placă

de

surfing

Trage,

trage,

trage.

Din

când

în

când,

vedete

le de

cinem

a şi

scriito

rii

care

aveau

case

sus, pe

coastă,

veneau

cu

priete

nii lor

fascina

nţi şi

se

întinde

au pe

nisip,

dar, în

cele

mai

multe

după-

amiezi,

plaja

era

pustie

la ora

când

veneau

fetele.

Trage,

trage,

trage.

Dumin

ica,

Covey

şi

Bunny

se

purtau

ca

majori

tatea

fetelor

de

cincisp

rezece

ani, se

plimba

u pe

ţărm

în

costu

me de

baie

identic

e, din

două

piese,

împun

geau

cu

beţe

meduz

ele

eşuate

, se

îngrop

au una

pe alta

în

nisip

până

la gât,

mânca

u

biban

proasp

ăt şi

chec

cu

manio

C,

pregăt

ite la

foc

deschi

s de

Fishie

şi de

soţia

lui,

după

care

se

spălau

pe

mâini

în

valuril

e

înspu

mate.

Fishie

era o

institu

ţie în

sine pe

insulă.

încă

de pe

vreme

a când

tatăl

lui

Covey

şi cel

al lui

Bunny

erau

mici

copii,

ea

prepar

a şi

vindea

la

prânz

peşte

proasp

ăt

prins.

îl

văzuse

pe

tatăl

lui

Bunny

mergâ

nd la

război

pentru

Marea

Britani

e şi

reveni

nd de

peste

ocean

ca să-

şi

creasc

ă cei

doi

copii,

spre

deoseb

ire de

alţii,

care

făcuse

ră

stânga

mpreju

r şi se

întorse

seră în

Anglia

sau în

Ţara

Galilor

sau

prin

alte

părţi.

îl

văzuse

pe

tatăl

lui

Covey

cresĉâ

nd, de

la *o*

chesti

e

mică,

slăbăn

oagă,

cum îi

spunea

mereu

lui

Covey,

cu un

chicoti

t, la o

chesti

e

mare,

slăbăn

oagă.

Şi

acum,

băieţii

ăştia

deveni

seră

bărbaţ

i,

mereu

în

centru

1

atenţie

i prin

preajm

a lui

Fishie,

cu

sticle

de

băutur

ă în

mâini,

dezbăt

ând

indepe

ndenţa

insulei

faţă de

Marea

Britani

e.

în

unele

weeke

nduri,

când

tatăl

lui

Covey

nu era

beat-

turtă,

le

ducea

pe fete

şi pe

priete

nele

lor cu

maşina

sus, pe

coastă,

la

cascad

ă.

Alerga

u pe

sub

cădere

a de

apă,

chicoti

nd

când

stropii

reci le

împroş

cau.

- Uită-

te la

mine,

tati!

striga

Covey.

Uită-te

la

mine!

Era

u tare

frumo

ase

zilele

acelea

în care

reuşea

să-l

facă

pe

tatăl ei

să

râdă în

hohote

. Erau

tare

frumo

ase

zilele

acelea

când

simţea

că era

mai

import

antă

pentru

tati

decât

câţiva

cocoşi

împuţi

ţi care

se

omora

u în

bătaie.

Dar

în

timpul

săptă

mânii,

Covey

şi

Bunny

îşi

punea

u

casca

de

înot,

iar

Covey

redeve

nea ea

însăşi.

Cov

ey era

la

clubul

de înot

când a

văzut-

o

pentru

prima

oară

pe

Bunny.

Covey

călca

apa,

recitân

d în

gând

nişte

versuri

pe

care le

memor

ase

pentru

şcoală.

Şi

chiar

atunci

a

apărut

Unchi

ul

Leonar

d,

priete

n cu

tatăl

ei,

însoţit

de

fiica

lui,

Bunny.

Un

chiul

Leonar

d i-a

dat

drumu

l la

mână

fiicei

lui şi a

împins

-o uşor

spre

instruc

tor.

Trebui

e doar

să te

conce

ntrezi,

Bunny,

spus el

şi s-a

îndepă

rtat, în

timp

ce

Bunny

a făcut

câţiva

paşi

înainte

Covey

nu o

mai

văzuse

până

atunci,

merses

eră

fiecare

la altă

şcoală,

dar îl

mai

văzuse

pe

Unchi

ul

Leonar

d

venind

să-l ia

pe

tatăl

ei, cu

camio

neta

lui

albă.

Pe

atunci,

mama

încă

locuia

cu ei şi

o

auzea

mormă

ind,

mai

mult

pentru

sine,

de fie-

care

dată

când

el şi

tata se

ducea

u la

luptele

de

cocoşi.

La

piscină

,

Bunny

făcea

tot ce

îi

spunea

instruc

torul,

iar pe

chipul

ei

rotund

ca o

lună se

citea

îngrijo

rarea.

Era

începă

toare,

dar

prinde

a

repede

, într-o

zi,

mama

lui

Bunny

a venit

să o

vadă,

şi ea a

zâmbit

Covey

şi

ceilalţi

copii

se

uitau

unul la

altul,

surpri

nşi.

Bunny

avea

cel

mai

minun

at

zâmbe

t, un

zâmbe

t cum

nu mai

văzuse

ră

vreoda

tă la

nimeni

. Nici

măcar

mama

lui

Covey

nu

zâmbe

a atât

de

frumos

. Pe

măsur

ă ce

trecea

timpul,

Covey

a

observ

at că,

în

afară

de

zâmbe

t,

Bunny

mai

avea şi

altceva

. Când

înota,

nu

părea

să

obosea

scă

niciod

ată.

Du

pă

orele

de

înot,

Bunny

se

ducea

acasă

la

Covey.

Stătea

u

amând

ouă la

masă

în

bucătă

rie,

una

lângă

alta,

legănâ

ndu-şi

picioar

ele, cu

maţele

chiorăi

ndu-le

de

foame,

aştept

ând ca

Pearl

să le

dea

nişte

frigăru

i de

fructe

sau

nişte

găluşt

e

fierbin

ţi, în

timp

ce le

pregăt

ea şi

cina.

Dacă

nu se

întune

ca

încă,

alerga

u prin

curte

după

şopârl

e,

după

care

se

căţăra

u într-

un

migdal

enorm,

până

când

mama

le

striga

să

coboar

e.

Apo

Covey

spus

lui

Bunny

că voia

să

înceap

ă

antren

ament

ele în

golf.

- D

ar de

ce? a

întreb

at

Bunny.

Avem

piscina

- O

să

vezi, a

spus

Covey,

aruncâ

nd o

privire

spre

coastă.

- D

ar e

sigur?

Cov

ey a

ocolit

răspun

sul,

dar a

văzut,

în

străluc

irea

din

ochii

lui

Bunny,

că nici

nu era

nevoie

de

vreun

răspun

s.

Ave

au

timp

mai

mult

să

înoate

când

taţii

lor

merge

au la

luptele

de

cocoşi.

Covey

şi

Bunny

se

rugau

de

băieţii

vecinil

or să

le

ducă

cu

maşina

mai

depart

e, pe

coastă.

în timp

ce taţii

lor

şterge

au

petele

de

sânge

de pe

dolari,

fetele

erau

deja

pe

nisip,

îşi

scotea

u

pantofi

i şi

hainel

e şi se

arunca

u cu

capul

înainte

în

apele

de

safir.

De

când

se

împrie

tenise

cu

Bunny,

Covey

nu mai

simţea

lipsa

unui

frate

sau a

unei

surori.

Simţea

că-şi

găsise

o soră

pe

pămân

t şi pe

apă.

Covey

înota

mai

repede

decât

Bunny,

dar

Bunny

rezista

o

veşnici

e şi

ţinea

cea

mai

dreapt

ă linie

din

câte

văzuse

vreoda

tă

Covey.

Covey

se

mişca

precu

m un

delfin,

în

vreme

ce

Bunny

era ca

una

dintre

ţestoas

ele

acelea

uriaşe

care

puteau

travers

a

lumea

fără să

se

rătăce

ască

nici o

clipă.

Lu

mea o

tachin

a pe

Covey

în

legătu

ră cu

înotul.

Era

iute ca

fulger

ul,

spunea

u unii.

Când

venea

însă

vorba

despre

Bunny,

deseor

tăceau

cu

toţii.

Deşi

prin

oraş se

tot

vorbea

Bunny

impun

ea

respec

t.

Bunny

era *un*

spirit

de

cuceri

tor.

Când

au

împlini

t

şaispr

ezece

ani,

lucruri

le au

începu

t să se

schimb

e.

Oamen

ii le

spunea

u de-

acum

domni

şoarel

e.

Covey

ştia ce

credea

u unii

despre

domni

şoare.

Că

trebui

au să

aibă

mai

mult

respec

t

pentru

mare

şi

pentru

forţa

ei. Că

ar

trebui

să nu

se mai

expun

ă

pericol

elor şi

să nu

mai

mearg

ă în

golf.

- N

u e

firesc,

zicea

tati.

Câ

nd

Covey

era

încă

mică,

tatăl ei

punea

pariuri

şi îi

spunea

că o să

investe

ască

banii

în

cursuri

de înot

pentru

ea.

Tati îi

plătise

cursuri

le

chiar

şi

atunci

când

nu mai

rămân

ea nici

un ban

pentru

alte

cheltui

eli, şi,

de-a

lungul

anilor,

pe

măsur

ă ce

etajera

din

camer

a ei se

umple

a de

medali

i,

Covey

arătat

că

merita

se din

plin

efortul

. Dar

apoi

Covey

a decis

că nu

era de

ajuns.

Pen

tru că

tatăl ei

se

înşela,

nu era

nimic

mai

firesc

pentru

Covey

decât

să

înoate

în

mare.

Şi atât

timp

cât o

avea

pe

Bunny,

Covey

ştia că

poate

să

contin

ue să

facă ce

îi

plăcea

cel

mai

mult.

- C

ursa

din

port, i-

a spus

Covey

lui

Bunny.

Hai s-o

facem!

Hai să

vedem

dacă

putem

să

facem

rost de

bani să

merge

m în

capital

ă.

- C

ursa

din

port? a

spus

Bunny.

Ştii că

nu-mi

place

să

partici

p la

întrece

ri!

- D

ar am

putea

câştiga

!

-

Nu, *tu*

ai

putea

câştiga

Covey!

- D

ar şi tu

ai

putea

termin

a între

primii

trei,

sunt

sigură.

E o

cursă

frumo

asă,

lungă,

aşa

cum îţi

place.

Şi în

plus,

ceilalţi

înotăto

ri buni

de pe

alte

insule

n-ar

avea

curajul

să vină

aici.

Insula

lor era

una

dintre

cele

mai

mici

ţări de

pe

pămân

t, dar

avea

unul

dintre

cele

mai

mari

porturi

natura

le din

lume.

Se

povest

eau

multe

despre

primej

diile

care

pânde

au în

acele

ape.

Fiecar

e

locuito

r al

insulei

avea

propri

a

povest

e cu

rechini

Rechin

i care

nu

lăsau

nimic

în

urma

lor, în

afară

de

câte

un

trunch

i de

om

adus la

mal.

Rechin

i care

ţâşnea

u

numai

decât

atunci

când

cineva

arunca

vreun

câine

mort

de pe

stânci.

Rechin

i care

dădea

u

târcoal

e

bancur

ilor de

nisip

de pe

coasta

de

sud. Şi

totuşi,

toată

viaţa

ei,

Covey

nu

văzuse

nici

măcar

o

aripioa

ră de

rechin

în apă.

Baracu

de, în

schimb

, da.

Dar se

întreb

a dacă

întâlni

rile cu

rechini

nu

erau,

de

fapt,

ca

poveşti

le cu

fantom

e,

acele

poveşti

pe

care

nu le

prea

credea

i, dar

care

totuşi

te

băgau

în

sperieţ

i.

Covey

avea s-

o

convin

gă pe

Bunny

să

partici

pe la

cursa

din

port,

ştia

asta.

- O să

fie şi

bărci

care

să ne

urmăr

ească,

nu? a

întreb

at

Bunny.

- Sig

ur, a

spus

Covey.

Ascult

ă,

recuno

sc că

mi-e

cam

teamă,

dacă

mă

gândes

c mai

bine.

Dar

înotăm

aici,

aşa că

de ce

n-am

înota

şi

acolo?

Crezi

că nu

ţi-ar

face

plăcer

e să

partici

pi?

Bunny

a

clătina

t din

cap.

- Atun

ci nu

mai

sta pe

gându

ri, vino

cu

mine.

Covey

nici nu

se

gânde

a să nu

mearg

ă. Nu-

şi

putea

imagin

a cum

ar fi

fost să

nu

simtă

spuma

mării

pe

piele

când

scotea

braţul

din

apă,

lumea

verde-

albăstr

uie ce

devene

a

neagră

în

adânc

uri,

cerul

senin

deasup

ra, şi

chiar

sarea

ce-i

ardea

buzele.

Visa să

fie

invitat

ă să

concur

eze în

străină

tate.

Ştia că

era

imposi

bil, dar

ar fi

fost

biletul

ei de

plecar

e de

pe

insulă.

Pentru

că, da,

Covey

avea

de

gând

să

plece

într-o

bună

zi din

oraş,

chiar

dacă

mama

ei nu

s-ar fi

întors

niciod

ată

după

ea.

- Şi

dacă

tatăl

tău nu

e de

acord?

a

întreb

at

Bunny.

- O să

mă

gândes

c la

asta

mai

târziu,

a

răspun

s

Covey.

Trei

după-

amiezi

pe

săptă

mână,

Covey

s-a

luptat

cu

valuril

e, cu

teama

de

rechini

, cu

acidul

lactic,

hrănin

du-se

cu

visuril

e ei de

campi

oană.

Trei

după-

amiezi

pe

săptă

mână,

Bunny

s-a dat

cu

grăsim

e pe

faţă, s-

a

luptat

cu

înţepăt

urile

de

meduz

e şi a

studiat

temein

ic

harta

portul

Pentru

că

oriund

e se

ducea

Covey,

Bunny

voia să

o

urmez

e.

COVE

Y ŞI

GIBBS

în

zilele

de

demult

băieţii

se

strecu

rau pe

furiş în

carene

le

bărcilo

r de

pescui

t

aband

onate,

le

transfo

rmau

în

plăci

de

surfing

şi

înfrunt

au

valuril

e. Unii

făceau

surfing

pe

bucăţi

de

spumă

poliure

tanică

de la

frigide

re.

Model

au

spuma

şi o

lamina

u cu

răşină

şi fibră

de

sticlă.

Râdea

u când

săreau

de pe

placă

şi

fugeau

spre

nisip.

Când

în

oraşul

lui

Covey

au

apărut

plăcile

de

surfing

fabrica

te, ea

a fost

gata

să-şi

încerc

e

norocu

l la

acest

sport.

Şi s-a

dovedi

t a fi

înzestr

ată cu

un

talent

înnăsc

ut. Nu

avea o

placă a

ei, dar

Gibbs

Grant

avea

una.

Covey

tocmai

împlini

se

şaispr

ezece

ani

când

Gibbs

s-a

înscris

la

clubul

de

înot.

Era

mai

mare

decât

ea şi

venise

destul

de

curând

în

oraş.

Famili

a lui se

mutas

e mai

aproap

e de

rude

după

ce o

compa

nie de

mineri

t

cumpă

rase

pământ

turile

tatălui

său.

Covey

auzise

vorbin

du-se

despre

băiatul

acela

Grant,

dar

când l-

a

văzut

prima

oară

ieşind

din

vestiar

şi

îndrep

tându-

se

spre

piscină

, a

ştiut

că

drumu

rile lor

nu se

interse

ctaser

ă

niciod

ată.

Era

sigură

de

asta,

altmint

eri ar

fi

observ

at.

Covey

depăşi

se

vârsta

la care

băieţii

o

trăgea

u de

codiţe.

Acum

era la

vârsta

la care

băieţii

şuşote

au

când

trecea

pe

lângă

ei, o

fluiera

u din

maşină

stătea

u prea

aproap

e de

ea la

petrec

eri, o

făceau

să se

simtă

jenată,

o

speria

u şi,

uneori,

o

făceau

să

viseze

cu

ochii

deschi

şi. Dar

nici

unul

nu

reuşis

e să

facă ce

a

reuşit

acel

băiat

când a

intrat

în club

în ziua

cu

pricina

în timp

ce

Gibbs

se

îndrep

ta spre

margin

ea

piscine

i,

Covey

se uita

la el şi

se

simţea

de

parcă

acest

băiat,

privind

-o fix

cu

ochii

ăia ai

lui,

tocmai

ar fi

întins

mâna

spre

ea şi

ar fi

împins

-o în

adânc

uri,

depart

e de

tot.

- Acu

m

înţeleg

de ce

ţi se

spune

Delfin

ul, i-a

zis el

mai

târziu.

-Ah,

da?'

- Eşti

rapidă.

Covey

a

ridicat

din

umeri

şi a

rămas

cu

privire

a

pironit

ă-n

jos, la

picioar

e. Ca

de

obicei,

pielea

degete

lor i se

cojea

de la

atâta

stat în

apă.

Se

prefăc

ea

interes

ată de

asta.

- Băie

ţii

spun

că

înoţi în

golf.

- Da,

împreu

nă cu

Bunny.

- Doar

voi

două?

- în

majori

tatea

timpul

ui, da,

dar nu

mereu.

- C

rezi că

aş

putea

veni şi

eu să

înot

din

când

în

când

cu

tine?

- D

acă

eşti

destul

de

bun, a

replica

t

Covey,

cu un

zâmbe

t.

- S

unt

destul

de

bun, a

spus

Gibbs,

rânjind

De

săptă

mâna

următ

oare,

Gibbs

a

începu

t să le

însoţe

ască în

golf.

într-o

zi, a

adus o

placă

de

surfing

Covey

a vrut

să

încerc

e

imedia

t, dar

Bunny

a

strâmb

at din

nas.

Tocmai

aceast

ă

pasiun

e

comun

ă le-a

oferit

lui

Gibbs

şi lui

Covey

primul

pretex

t

pentru

a se

întâlni

fără

priete

nii de

la

clubul

de

înot,

fără

colegi,

dincol

o de

ochii

curioşi

ai

părinţi

lor.

Pri

ma

oară

când

Covey

şi

Gibbs

au

coborâ

t pe un

drume

ag în

golfule

ţul

unde

merge

au

surferi

i, au

găsit

pe

plajă

un trio

de

rastafa

rieni.

Cel

mai în

vârstă

se

bălăce

a în

apă şi,

în

secund

a

următ

oare,

era

sus pe

placă –

oferin

d o

imagin

e

fascina

ntă, cu

şuviţel

e lui

arginti

zburân

d

parcă

odată

cu

placa

şi cu

valuril

e.

Câ

nd a

venit

rândul

lui

Covey

să

folosea

scă

placa

lui

Gibbs,

bărbaţ

ii se

holbau

la ea

fără

nici o

jenă,

urmări

nd-o

cu

privire

a în

timp

ce

travers

a fâşia

îngust

ă de

nisip,

călcân

d apa

înspu

mată

şi

înălţân

du-şi

corpul

pe

placă.

Covey

avea

să-şi

aminte

ască

toată

viaţa

de

sentim

entul

acela

care a

cuprin

S-O

când s-

a aflat

pentru

prima

oară

sus pe

placă.

Avea

să-şi

aminte

ască

de

uralele

lui

Gibbs

chiar

înainte

ca ea

să

cadă,

întreb

ându-

se

dacă

exaltar

ea

mome

ntului

venea

doar

din

surfing

sau şi

din

faptul

că

Gibbs

era

acolo

şi o

privea.

Cov

ey nu

avea

să uite

nici

satisfa

cţia de

la

următ

oarea

întâlni

re cu

surferi

Rasta,

când

cei

mai în

vârstă

au

salutat

-o

respec

tuos şi

apoi

şi-au

văzut

de

treburi

Cov

ey nu

povesti

t lui

Bunny

că

făcea

surfing

cu

Gibbs.

Trebui

a să-i

spună

ceva

până

la

urmă,

iar

Bunny

avea

să zică

a, da?

şi să

zâmbe

ască,

dar

Covey

ştia că

Bunny

ar fi

geloas

ă.

Simţea

asta

din

felul în

care

Bunny

se uita

la

Gibbs

de

câte

ori

credea

că

Covey

nu o

vede.

Ştia

din

felul în

care

Bunny

o

atinge

a pe

faţă pe

Covey

în timp

ce o

ajuta

să-şi

pună

casca,

din

felul în

care

îşi

odihne

a

capul

în

poala

lui

Covey,

când

râdeau

de se

prăpăd

eau pe

plajă,

după

ce

înotau,

aştept

ând ca

soarel

e să le

usuce

costu

mele

de

baie.

Nu

voia ca

Bunny

să se

simtă

prost.

Bunny

era

priete

na ei

cea

mai

bună.

Pentru

Covey,

asta

însem

na

totul.

Dar

pentru

Bunny,

nu era

îndeaj

uns.

- Ş

efa! a

strigat

Gibbs,

pe

când

Covey

ieşea

în fugă

din

valuri,

după

ce

reuşis

e să

rămân

ă în

picioar

e

pentru

prima

oară.

- Ai

într-

adevăr

talent,

Fată-

Delfin,

spus

Gibbs

mai

târziu,

când

stătea

u pe

un

prosop

, gata

să

împart

ă un

ananas

pe

care

Gibbs

îl

cumpă

rase

de la

un

negust

or

ambul

ant.

- Ce

faci? a

spus

Covey.

- Ce

fac? a

replica

t

Gibbs.

Sprijin

ea

ananas

ul pe

coapsă

, cu o

mână,

şi

scobea

fructul

cu un

cuţit.

- Vrei

să

omori

ananas

ul ăla?

De ce

îl tai

așa?

Hai,

dă-mi-l

mie.

Covey

a luat

ananas

ul şi l-

a

aşezat,

cu

frunzel

e în

sus, pe

prosop

- Şi

mai

spui că

vii de

la

ţară?

Nu te

cred.

- Păi,

am

doar

un

bricea

g, nu e

îndeaj

uns de

mare.

- Exa

ct,

asta-i

prima

ta

proble

mă.

- Ce

? Ar

trebui

să mă

plimb

pe

coastă

cu

ditama

cuţitul

după

mine,

în caz

că dau

de

vreun

ananas

?

Covey

a

strâns

din

buze

până

când,

în cele

din

urmă,

au

pufnit

amând

oi în

râs,

după

care

Gibbs

s-a

întins

pe

nisip,

cu

faţa-n

sus.

Covey

încerc

a să nu

se uite

la

trupul

lui,

care

străluc

ea în

soare.

Ţinea

ananas

ul pe

loc şi a

începu

t să-l

decoje

ască,

bucăţi

că cu

bucăţi

că,

dezveli

nd

carnea

galben

ă,

înţesat

ă de

ochi

întune

caţi.

Apoi a

tăiat

fructul

pe din

două şi

a

curăţa

t

petele,

una

câte

una.

Cu

micul

bricea

g al lui

Gibbs,

avea

să

dureze

ceva.

Dar lui

Covey

îi

părea

bine.

-      Au

zi, a

spus

Gibbs,

tu ce o

să faci

când

termin

şcoala

? Vrei

să ţii

cursuri

de

înot,

ca

Bunny

?

- Pă

i, mai

întâi,

vreau

să

câştig

cursa

din

port şi

da, o

să

contin

ui cu

înotul.

Dar

vreau

să

merg

şi la

faculta

te. Să

văd

dacă

pot să

mă

duc în

Anglia.

Aş

putea

să mă

angaje

z, să

mă

ocup

de

cifre,

de

calcule

. Sunt

bună

la

matem

atică,

la fel

ca tati.

Covey

a

sesizat

cum s-

a

schimb

at

Gibbs

la faţă.

îşi

imagin

a ce

gândeş

te. Ce

gânde

au

majori

tatea

oamen

ilor

despre

tatăl

ei.

- Dar

tu? a

întreb

at-o

Covey.

- Eu

la anul

sigur

plec la

Londra

. O să

studiez

dreptu

l, a

spus

Gibbs.

Covey

simţea

că

inima

dă să-i

sară

din

piept.

Ar fi

putut

să

ajungă

amând

oi în

Anglia.

- Dre

ptul? a

repeta

t

Covey.

Adică

o să te

ocupi

de

răufăc

ători?

-   M

ă

gânde

am

mai

mult la

dreptu

rile

oamen

ilor.

Ştii,

cei ale

căror

dreptu

ri sunt

încălca

te.

Cum e

familia

mea,

de

pildă.

- De

ce, ce

s-a

întâmp

lat?

-　E

vorba

de

tatăl

meu.

Avea o

fermă,

stii.

Dar i-a

fost

luată.

De

aceea

a

trebuit

să ne

mutăm

- Cre

deam

că o

mare

compa

nie a

cumpă

rat

pămân

turile

tatălui

tău.

- Ei,

aşa

spun

ei. Nu

e ca şi

cum

am fi

avut

de

ales.

Au

plătit

cât au

vrut să

plătea

scă. Şi

apoi

ne-au

cerut

să

pleacă

m. Tot

satul.

Covey

se uita

în

tăcere

la

Gibbs.

Nu

ştia că

se

poate

întâmp

la un

aseme

nea

lucru.

Gibbs

a luat

o

bucată

de

ananas

de la

Covey.

- Dac

ă te

duci la

Londra

, crezi

că o să

mai vii

înapoi

?

- Nu e

vorba

dacă

plec, ci

când.

De

fiecare

dată

când

se

vedeau

, Gibbs

insista

că

plecar

ea de

pe

insulă

era

cheia

spre

un

viitor

mai

bun.

Mai

depart

e, o să

vadă el

ce şi

cum.

La un

mome

nt dat,

a

încetat

să mai

vorbea

scă

doar

despre

l lui şi

a

începu

t să se

refere

la o

viaţă

alături

de

Covey.

Noi,

spunea

el.

Noi.

Gibbs,

băiatul

cu

umerii

la fel

de laţi

şi

închişi

la

culoar

e ca

trunch

iul

unui

copac

guang

o.

Gibbs,

băiatul

ale

cărui

braţe

petrec

ute în

jurul

taliei

ei o

ardeau

cu o

căldur

ă care

îi

cuprin

dea tot

corpul.

Tatăl

lui

Covey

îi

interzi

sese să

iasă

singur

ă cu

băieţi,

dar

Covey

şi

Gibbs

găseau

tot

felul

de

scuze.

Clubul

de

înot,

echipa

de

dezbat

eri,

repetiţ

iile

pentru

Ziua

Indepe

ndenţe

Trăiau

într-un

orăşel

înconj

urat

de

golfule

ţe

liniştit

e şi

vegeta

ţie

luxuria

ntă.

Nu era

greu

pentru

un

cuplu

de

tineri

să

găseas

că

locuri

unde

să se

furişez

e

împreu

nă şi,

ca în

cazul

tuturo

r

genera

ţiilor

de

dinaint

ea lor,

dragos

tea

adoles

centin

ă le

dădea

ghes.

Covey

şi

Gibbs,

ţinând

u-se de

mână

pe

malul

înspu

mat.

Covey

şi

Gibbs,

sărutâ

ndu-se

în

scobit

ura

unei

peşteri

marine

Covey

şi

Gibbs,

îmbră

ţişând

u-se,

sorbin

du-se

din

priviri

şi

şoptin

du-şi

promi

siuni

.LIN

Lucrur

ile nu

erau

simple

pentru

Covey.

Faptul

că era

fată

era şi

aşa

destul

de rău.

Faptul

că

moşte

nise

ochii,

bustul

şi

dinţii

mamei

deveni

se o

proble

mă.

Bărbaţ

începu

seră

deja s-o ia la

ochi,

la fel

şi

nevast

a

unuia

dintre

furnizo

rii lui

Lin

care,

ştia

toată

lumea,

era

una

din

alea.

Dar

cea

mai

rea

parte

era

lipsa

de

respec

t pe

care

Covey

începu

se să i-

o arate

tatălui

ei.

Când

Covey

s-a

făcut

destul

de

mare

ca să

înţelea

gă că

mama

ei nu

avea

să se

mai

întoarc

ă

acasă,

a

începu

t să se

poarte

urât şi

să se

întoarc

ă

târziu

de la

şcoală.

în

ultima

vreme,

îi

spunea

lui Lin

că

merge

să

învețe

la o

priete

nă

după

ore

sau că

se

antren

ează

mai

mult la

clubul

de

înot,

dar el

a

observ

at că

fata îi

ascund

e ceva.

Intra

în casă

cu o

privire

stranie

, şi Lin

şi- a

dat

rapid

seama

că e

vorba

de un

băiat.

Dar

Covey

nega.

într-o

după-

amiază

, Lin

şi-a

pierdu

t

răbdar

ea şi a

apucat

-o pe

Covey

de păr.

Atunci

şi-a

dat

seama

ce se

petrec

e de

fapt.

- Ce e

asta? a

spus

Lin.

Părul

prins

în

coadă

era

sârmo

s de-

atâta

sare.

Iar

înotas

e în

mare

după

ore.

Lin îi

interzi

sese

cu

desăvâ

rşire,

şi

totuşi,

proast

a de

fiică-sa

merge

a acolo

după-

amiezil

e. Şi îl

mai şi

minţea

în

legătu

ră cu

asta.

- Ai

înnebu

nit? a

spus

Lin.

Nu am

mai

vorbit

despre

asta şi

înainte

? Nu-ţi

dai

seama

ce poţi

păţi

dacă

te duci

acolo

singur

ă?

o să

păţesc

nimic,

a spus

Covey,

după

care a

luat un

mango

şi a

începu

t să-l

cureţe

cu

cuţitul.

- Da,

sigur,

Covent

ina.

Nu o

să

păţeşti

nimic

pentru

că nu

o să te

mai

duci

acolo.

Covey

arunca

to

privire

tăioasă

şi a

plecat.

Pe

vreme

a lui

Lin, o

fată nu

ar fi

îndrăz

nit

niciod

ată să-

arunce

o

aseme

nea

privire

sfidăto

are

tatălui

ei.

Acum,

nu mai

ştiau

ce-i

respec

tul. Cu

o

săptă

mână

înainte

Covey

îşi

cususe

o

rochie

nouă,

dar,

dacă-l

întreb

ai pe

Lin,

era

mai

degrab

ă o

fâşie

de

materi

al, cu

spatel

e pe

jumăta

te gol.

Toate

fetele

se

îmbrăc

au aşa,

explica

t

Covey.

însă

Lin a

rezolv

at pe

loc

proble

ma,

cerând

u-i să

desfac

ă tivul.

Dar

aşa

era

lumea

acum.

- Ori

cum,

nu mă

poţi

opri, a

spus

Covey,

tăind o

felie

de

mango

de pe

sâmbu

re şi

înghiţi

nd-o

pe

toată.

Era

prea

mult.

Lin şi-a scos

curea

ua, a

flutur

at-o

prin

aer şi

i-a dat

o

lecţie

lui

Covey.

Sau

cel

puţin

aşa

spera.

Covey

era

neînfr

icată.

Şi o

fată

neînfr

icată,

fără

mamă

sau

soţ

care

să o

ţină

sub

contro

l, era

un

lucru

pericu

los

.FURT

UNA

în

septe

mbrie

1963,

echipa

jul

unui

avion

ce

zbura

din

Portug

alia în

Surina

m a

observ

at o

zonă

cu

multe

turbul

enţe

pe

coasta

de vest

a

Africii.

Observ

aţia lor

a fost

urmat

ă de

rapoar

te de

la

vapoar

e care

se

deplas

au

spre

est de

Antilel

e Mici.

Când a

fost

emis

către

public

primul

avertis

ment

cu

privire

la

uragan

ul

Flora,

furtun

a se

apropi

a de

Trinid

ad

Tobag

o şi îşi

începe

a

marşul

funera

r spre

Caraib

e.

Pe

atunci,

nimeni

din

orăşel

ul lui

Covey

nu ştia

că se

apropi

e un

uragan

până

când

nu era

efectiv

deasup

ra lor,

deşi

locuito

rii de

pe

insulă

ştiau

că era

anotim

pul

marilo

r

furtuni

. Doar

o

atinge

re

uşoară

a

uragan

ului ar

fi fost

de-

ajuns

ca să

distrug

ă

recolte

le,

reţelel

e de

comun

icare

şi să ia

tribut

multe

vieţi.

Dumin

icӑ, 5

octom

brie

1963,

trei

adoles

cenţi

înotau

în

largul

golfulu

i Long,

în timp

de alţi

doi îi

urmau

într-o

barcă

micuţă

. Nici

unul

nu

îndrăz

nea să

recuno

ască în

faţa

celorla

lţi cât

de

îngrijo

rat

era.

Furtun

a

venise

mai

repede

decât

se

aştept

aseră

şi

barca

fusese

deja

răstur

nată o

dată.

La

două

mile

mai

încolo,

pe

uscat,

Lin

îngrăm

ădea

găinile

în

garaj.

Coteţu

găinilo

r se

zgâlţâi

a deja

din

toate

închei

eturile

în

bătaia

vântul

ui

putern

ic, iar

Covey

nu se

zărea

nicăier

Şcolile

se

închise

seră,

iar

străzil

e erau

pline

de apă

mâloas

ă. Lin

îi

spuses

e fetei

să se

întoarc

ă de la

Bunny

până

în ora

prânzu

lui. A

sunat

telefon

ul. Era

Leonar

d, tatăl

lui

Bunny.

- Lin

, e

prea

multă

apă pe

drum.

Poţi s-

o

aduci

tu pe

Bunny

cu

maşina

până

la

colţul

străzii

? O să

vin eu

s-o iau

apoi

pe jos.

- Pe

Bunny

? a

spus

Lin.

Bunny

nu e

aici.

Nu e

acasă?

- Nu.

Crede

am că

e la

tine,

cu

Covey,

a spus

Leonar

d.

- Fir-ar să

fie!

- O,

Doamn

e,

Dumne

zeule!

Lin l-a

luat pe

Leonar

d cu

maşina

de la

colţ şi

au

pornit

spre

ţărm.

Slavă

Domn

ului că

străzil

e erau

goale;

magazi

nele

fusese

ră

închise

, ca

mijloc

de

precau

ţie,

dar

apa îi

încetin

ea.

- Dacă

nu

sunt

acolo?

a spus

Lin, în

timp

ce

parcau

lângă

nisip.

- Und

e în

altă

parte

ar

putea

fi? a

spus

Leonar

d. Fata

asta a

ta...

- Fata

mea?

Ce să

mai zic

de

Bunny!

- Bu

nny se

duce

unde

se

duce şi

Covey.

Ştii ce

influen

ţă are

Covey

asupra

ei.

Lin nu

a mai

spus

nimic.

Erau

lucruri

pe

care

evitau

să le

discut

e, căci

ar fi

putut

să

distrug

ă o

priete

nie.

Lin a

zărit o

geantă

frigori

fică şi

pantofi

pe

nisip şi

haine

de

diferit

e

culori

purtat

e de

vânt.

El şi

Leonar

d au

alergat

spre

apă,

deja

uzi

până

la

piele.

Lin a

observ

at prin

rafalel

e de

ploaie

o

bărcuţ

ă

purtat

ă de

valuri.

Trei

înotăto

ri erau

în apă,

în faţa

bărcii,

agitân

du-şi

braţele

în

marea

înspu

mată.

A

recuno

scut

casca

galben

ă a lui

Covey.

Lin a

aprins

lanter

na şi a

începu

t să

semnal

eze

spre

grup.

La

mome

ntul

acela,

nu

avea

altceva

de

făcut,

decât

să-şi

ţină

răsufla

rea.

Era cel

mai

îngrozi

tor

lucru

pe

care ţil putea

oferi

soarta,

să fii

tată şi

să ai

pieptul

plin de

groaza

aia

pentru

ce i se

poate

întâmp

la

copilul

ui tău.

El şi

Leonar

d au

urlat

când

un val

imens

a

răstur

nat

barca

şi i-a

împrăş

tiat pe

toţi.

După

ce

valul s-

a

retras,

Lin a

număr

at

cinci

capete

. Era şi

Covey,

cu

casca

ei

galben

ă,

încerc

ând să

se

prindă

de

canoe.

Ajunse

seră

aproap

e de

ţărm,

dar,

dacă

nu se

mişcau

repede

următ

orul

val

mai

mare

ar fi

transfo

rmat

barca

aia

într-un

proiect

il.

Slavă

Domn

ului că

era

tare,

Covey

a lui.

La

vedere

a

picioar

elor lui

Covey

ieşind

din

apă,

Lin s-a

simţit

cuprin

s de

mândri

e şi de

o

senzaţi

e de

uşurar

e atât

de

putern

ică,

încât îl

înţepa

u ochii

şi

nasul.

Şi apoi

a

urmat

furia.

La

şaispr

ezece

ani,

Covey

era

deja la

fel de

înaltă

ca

tatăl

ei, dar

Lin a

apucat

-o de

mână

ca pe

un

copilaş

şi a

tras-o

spre

maşină

- Hai

odată,

intră,

a spus

Lin.

S-a

uitat

peste

umăr

la

băiatul

familie

Grant,

cel

mai

mare

din

grup.

Prea

chipeş

ca să

nu-şi

facă

griji

pentru

Covey.

- Gibb

s

Grant,

a spus

Lin, tu

ar fi

trebuit

să ai

mai

multă

minte.

- Da,

domnu

le, a

încuvii

nţat

Gibbs

şi a

plecat

privire

a.

Felul

în care

Covey

se uita

la

băiatul

ăla îi

dădea

lui Lin

o

senzaţi

e de

arsură

în

stomac

- Da

domnu

le? a

repeta

t Lin.

Da,

domnu

le?

Asta e

tot ce

poţi să

spui?

Eşti

cel

mai

mare,

ar fi

trebuit

să fii

mai

respon

sabil.

- Nu,

tati, a

interve

nit

Covey,

eu am

fost

cea

care a

insista

t să

venim

aici.

- Tu,

domni

şoară,

te rog

să taci.

Gibbs

s-a

uitat la

Covey,

apoi la

Lin, cu

capul

sus de

data

asta.

- Aveţ

drepta

te,

domnu

le Lin,

îmi

asum

toată

respon

sabilit

atea.

Şi

în

mome

ntul

acela,

Lin a

văzut

tot ce

era de

văzut,

pe

chipul

lui

Gibbs,

în

postur

a

gâtului

şi

umeril

or lui,

în

străluc

irea

din

ochii

lui

mari, a

văzut

ce

poate

însem

na un

astfel

de

băiat

pentru

fiica

lui.

Fir-ar

să fie,

şi-a

spus în

sinea

lui.

în

weeke

ndul

acela,

uraga

nul

Flora

a

făcut

pagub

e de

douăs

preze

ce

milioa

ne de

dolari

şi a

omorâ

t

doispr

ezece

oame

ni de

pe

insulă

Covey

nu a

mai

avut

voie

să se

întâln

ească

cu

Gibbs

şi atât

ea,

cât şi

Bunny

au

fost

pedep

site

pentr

u o

lună,

pedea

psa

incluz

ând şi

interd

icţia

de a

mai

merge

la

clubul

de

înot.

Dar

Covey

era

deja

îndrăg

ostită

de

Gibbs,

iar

Bunny

era

deja

îndrăg

ostită

de

Covey

şi

erau

prea

tineri

să-şi

dea

seama

că

ceva

ar

putea

să-i

ţină

depar

te

unul

de

altul

prea

mult

timp

.INCE

NDIUL

La un

an de

la

furtun

a

nimicit

oare,

Covey

a fost

trezită

din

somn

de

cineva

care

bătea

la uşă,

strigân

d: *Lin!*

Lin! A

ieşit

pe hol

odată

cu

tatăl

ei,

care

tocmai

îşi

punea

papuci

i şi se

îndrep

ta în

fugă

spre

uşă.

Covey

s-a dus

după

tatăl ei

afară,

pe

alee,

trecân

d pe

lângă

tufişur

ile de

flori şi

ieşind

în

stradă.

La

capătu

l

străzii

se

găseau

mai

multe

magazi

ne,

printre

care şi

prăvăli

ile lor.

Pe

timpul

zilei,

Covey

putea

zări

interse

cţia de

la

distanţ

ă, dar

acum

nu se

vedea

decât

o

flacără

portoc

alie pe

cerul

nopţii.

- Du-

te

acasă,

Covey,

spus

tatăl

ei, şi

încuie

uşa

după

tine.

Gându

l de a

încuia

uşa

după

ea o

îngroz

ea. Era

ceva

ce

Covey

nu

făcuse

până

la

vârsta

de

şaptes

prezec

e ani.

Deşi

anul

trecut

fusese

ră

revolte

politic

e şi

crime,

sus, pe

coastă.

- Dar,

tati, a

protest

at

Covey,

tuşind.

Fumul

o

îneca.

Lin şi-

a pus

mâinil

e pe

umerii

fiicei

lui şi a

întorso cu

spatel

e.

- Nu

mă

contra

zice, a

spus

el, du-te, te

rog. Şi

uite

cum ai

ieşit,

în

pijama

. Du-te

şi

pune

ceva

pe

tine.

Covey

a fugit

spre

casă,

ţinând

u-şi

bluza

de

pijama

cu

mâna,

în

dreptu

1

pieptul

ui.

înainte

să

plece,

înţeles

ese,

probab

il, că

toate

magazi

nele

tatălui

ei

luaser

ă foc.

Imedia

t cum

a păşit

în

curte,

două

femei

au

trecut

pe

lângă

ea pe

trotuar

. Una

dintre

ele

spunea

că un

propri

etar de

magazi

n

chinez

oi o

brusca

se pe

una

dintre

angaja

te, şi

de

asta

cineva

dăduse

foc la

toate

prăvăli

ile.

- Fe

meia

şi-a

cerut

salariu

l, şi

ăsta *i*-

a pocit

una

peste

faţă,

explica

femeia

Cealalt

ă

femeie

ţâţâia

dispreţ

uitor

din

buze.

Chinez

oi? Nu

se

refere

au la

tatăl

lui

Covey,

aşa?

Majori

tatea

magazi

nelor

din

parohi

e erau

în

propri

etatea

chinezi

lor,

aşadar,

bănuia

Covey,

putea

fi

vorba

despre

oricare

dintre

ei. Dar

nu

despre

tatăl

ei.

Toată

lumea

ştia că

tatăl ei

era un

împăti

mit al

paharu

lui şi

al

jocuril

or de

noroc.

Dar să

loveas

că o

angaja

tă?

Aşa

ceva

nu îi

stătea

în fire

lui

Johnny

„Lin”

Lyncoo

k.

Tatăl

ei?

Tatăl

ei

scoses

e

cândva

cureau

a, dar

nu o

lovise,

de

fapt.

Fusese

atât de

sigur

că

doar

ameni

nţarea

era de-

ajuns.

Mereu

lătrase

mai

mult

decât

mușca

se.

Când

Covey

a ajuns

acasă,

văzut

pe

Gibbs

şi pe

tatăl

lui

alergâ

nd

înspre

foc.

Gibbs

a

travers

at în

fugă

spre

ea.

- Gibb

s, a

spus

tatăl

lui,

arătân

d spre

foc.

Tatăl

lui

Gibbs

îşi

deschi

sese şi

el un

magazi

n,

împreu

nă cu

un văr

al

soţiei,

şi

părea

îngrijo

rat.

- Scuz

e, tată,

a spus

Gibbs.

- Ştiu,

ştiu.

- Pu

tem să

ne

întâlni

m

mâine?

a

întreb

at-o

Gibbs.

încear

că să

vii. La

locul

obişnu

it.

Covey

a dat

din

cap că

da, cu

ochii

în

lacrimi

, în

timp

ce

deschi

dea

poarta.

Dar nu

a mai

trebuit

să

aştept

e până

a doua

zi. O

oră

mai

târziu,

Gibbs

s-a

întors,

aruncâ

nd cu

o

piatră

în

poartă,

iar

Covey

s-a

uitat

pe

fereast

ră şi a

ieşit

să-i

dea

drumu

l în

casă.

S-au

luat de

mână,

au

alergat

prin

grădin

ă şi au

mers

în

spatel

e

casei.

- Să

nu

cumva

să te

vadă

tata.

- Nu

cred

că

tatăl

tău o

să vină

prea

curând

acasă,

Covey.

Covey

şi-a

simţit

deodat

ă

trupul

greu.

A pus

capul

pe

umărul

lui

Gibbs.

- Dar

tatăl

tău?

- El e

bine,

magazi

nul n-a

păţit

nimic,

doar

dă o

mână

de

ajutor.

Au

tăcut,

sărutâ

ndu-se

şi

mângâ

indu-

se

până

când

ea l-a

împins

- Mai

bine

pleci

până

nu ne

vede

cineva.

- Ai

drepta

te, a

spus

Gibbs,

a luat-o încă

o dată

în

braţe

şi apoi

i-a dat

drumu

1.

După

aceea,

Covey

a

rămas

singur

ă în

casă

până

s-a

crăpat

de

ziuă,

aştept

ând şi

îngrijo

rânduse. în

ultima

vreme,

Covey

făcuse

tot

posibil

ul să-l

evite

pe

tatăl

ei,

visând

la ziua

în care

ea şi

Gibbs

vor

pleca

de pe

insulă

împreu

nă.

însă în

noapte

a aia,

tot ce

voia

era să-şi vadă

tatăl

intrân

d pe

uşa

casei

lor.

Mama

ei

plecas

e, dar

tata

rămăs

ese.

Bunicii

îi

murise

ră,

unchii

şi

mătuşi

le şi

verişor

plecas

eră,

dar

tatăl ei

era

încă

acolo.

Omul

ăla

egoist,

nervos

îngust

la

minte

era tot

ce mai

rămăs

ese din

familia

ei.

Când

s-a

lumina

t

afară,

nişte

vecini

i-au

ajutat

pe

tatăl

lui

Covey

şi pe

ceilalţi

negust

ori să

curețe

dezast

rul.

Patru

magazi

ne

luaser

ă foc,

cu

totul,

inclusi

v unul

dintre

cele

două

ale

tatălui

ei. Nu

se ştia

cine

pusese

focul.

Sau,

cel

puţin,

nimeni

nu

spunea

Venise

ră toţi

în

curtea

tatălui

ei, cu

cămăşi

le şi

bermu

dele

acoper

ite de

funingi

ne, iar

tatăl ei

avea

un

picior

descul

ţ şi o

sanda

ruptă

în

mână.

Covey

a

alergat

în

baie,

să-şi

ştearg

ă

lacrimi

le.

Băr

baţii

şi-au

clătit

feţele

şi

mâinil

e cu

apă de

la

furtun

ul de

grădin

ă şi s-

au

aşezat

pe

scaune

sau pe

treptel

e

verand

ei.

Pearl

şi

Covey

le-au

adus

apă cu

gheaţă

şi

platou

ri de

pui cu

orez şi

mazăr

e, iar

mirosu

rile de

lapte

de

cocos

şi

usturoi

se

amest

eca cu

izul

îndepă

rtat de

lemn

şi

metal

ars.

Tatăl

lui

Covey

mormă

ia

ceva,

spre

alt

propri

etar de

magazi

n,

despre

cel

care

se

zvonea

că şi-

ar fi

bătut

angaja

tul.

Nu-i

prima

oară c-

O

pocnit

pe

careva

, a

spus

tatăl

ei,

vorbin

d în

dialect

. *Tipu'*

ăla ne

bagă

numa-

n

belele.

Ma

ma lui

Covey

s-ar fi

uitat

ciudat

la tati

pentru

că

vorbea

aşa,

dar

mama

ei

plecas

e de

acasă

de

cinci

ani.

Nu

sunase

Nu

scrises

e nici

o

scrisoa

re.

Nu

se

întorse

se la

Covey.

- Şi

nu s-a

termin

at, Lin,

a spus

celălal

t

propri

etar de

magazi

n.

Cov

ey voia

să afle

mai

multe,

dar

Pearl o

chema

în

casă.

Dacă

voiai

să ştii

ce se

întâmp

lă prin

oraş,

fie

stăteai

cu

bărbaţ

ii în

curte,

fie,

dacă

trupul

ţi se

dezvol

tase,

iar

acum

aveai

forme

care

nu îţi

mai

permit

eau să

rămâi

acolo,

stăteai

cu

celelal

te

femei,

în

special

în

zilele

de

spălat.

Era de

obicei

o

perioa

dă de

liniște

după-

amiaza

, după

ore,

când

hainel

e albe

erau

scoase

afară,

pe

verand

ă, să le

ia

soarel

e, iar

Pearl

făcea

şi ea o

pauză,

mânca

nişte

fructe

şi

stătea

de

vorbă

cu

celelal

te

menaj

ere din

vecini.

Ca

toată

lumea

din

oraş,

Covey

auzise

de

nemulţ

umirile

legate

de

negust

orii

chinezi

, care

nu îşi

plătea

u

angaja

ţii şi se

dădea

u la

femei.

Dar nu

erau

singuri

i care

se

purtau

aşa.

Covey

ştia

asta

pentru

că

femeil

e se

plânge

au

mereu

între

ele de

astfel

de

proble

me.

Aseme

nea

lucruri

li se

întâmp

lau tot

timpul,

fie lor,

fie

altor

femei

pe

care le

cunoşt

eau,

indifer

ent

unde

ar fi

mers –

la

lucru,

la

cumpă

rături

sau la

şcoală.

Nu

conta

că

aveau

de-a

face

cu

chinez

oi,

negrot

ei sau

albino

şi.

Pea

rl

spunea

că

omul e

din

născar

e un

escroc

şi

rareori

se

întâmp

la ca o

persoa

nă mai

slabă

să nu

fie

batjoc

orită

sau să

nu

pretin

dă că e

priete

n cu

cineva

mai

putern

ic doar

ca să

profite

. Dar

chiar

şi

Pearl

spunea

că

tatăl

lui

Covey

nu era

chiar

atât de

nemer

nic, nu

chiar

ca

ceilalţi

Gânde

şte-te

la

Henry

Micuţu

' şi la

toată

răutat

ea lui,

de

pildă.

Lui

Micuţu

spunea

Pearl, i

se

dusese

vestea

chiar

mai

depart

e de

parohi

a lor.

Du

pă

spusel

e lui

Pearl,

era un

lucru

obişnu

it ca

Micuţu

' să ia

bani

de la

politici

eni şi

să

agite

spiritel

e în

partea

de vest

a

insulei

. Şi

asta

nu era

tot.

Micuţu

' nu se

dădea

în

lături

nici de

la

crime.

Nu

puţine

fusese

ră

suflete

le

ghinio

niste

care

profita

seră

de aşazisa lui

genero

zitate,

ajungâ

nd

apoi să

fie

ucise

pentru

că nu

mai

putuse

ră să-i

dea

banii

înapoi.

Alţii se

întorce

au

acasă

şchiop

ătând,

bătuţi,

dar nu

spunea

u

nimic.

Unde e

vorba

de

bani,

spunea

Pearl,

nu

totul

este o

binecu

vântar

e.

Me

rgea

vorba,

spunea

Pearl,

că

femeia

al

cărei

cadavr

u

fusese

găsit

depart

e pe

coastă

era o

fâtucă

dintr-

un alt

oraş şi

că i-ar

fi

refuzat

avansu

rile lui

Micuţu

Dintre

toate

poveşti

le

despre

Micuţu

', asta

o

îngroz

ea cel

mai

mult

pe

Covey.

Că un

om

poate

face

atâta

rău

cuiva

care

nu era

vinova

t cu

nimic.

Se

zvonea

că nici

fratesu nu

era

mai

breaz.

Că cei

doi

Henry

nu

scăpau

nici un

prilej

să le

facă

necazu

ri

altora,

pentru

ca apoi

să

profite

de pe

urma

lor.

Poa

te că

Pearl

şi

Covey

se

gânde

au că,

în

curând

Micuţu

' avea

să se

bage şi

în

afaceri

le lui

Johnny

Lyncoo

k. Dar

nu a

fost

aşa.

La

scurt

timp

după

aceea,

Covey

şi-a

dat

seama

că

incen

diul

marca

se

încep

utul

sfârşit

ului.

Reflux

ul de

dinain

te de

valul

datori

ilor

tatălui

ei îi

trăses

e pe

amân

doi în

larg.

Majori

tatea

bunur

ilor

din

magaz

inele

tatălui

ei

fusese

ră

distru

se.

Restul

erau

prea

afuma

te ca

să mai

poată

fi

puse

la

vânza

re. A

doua

zi

după

incen

diu, a

auzit-

o pe

Pearl

spunâ

ndu-i

menaj

erei

vecinil

or că

nu i

se

părea

corect

ca

domn

ul Lin

să

ajung

ă la

sapă

de

lemn

din

pricin

a

nelegi

uirilor

altuia.

Domn

ul Lin,

spune

a

Pearl,

era în

stare

să-şi

facă

asta şi

singur

.LIN

Te

poţi

numi

om, se

întreb

a Lin,

dacă

nu mai

ai un

loc al

tău pe

care

să-l

numeş

ti

casă?

Lin

ştia că

oamen

ii îl

privea

u şi

acum

ca pe

un

străin,

chiar

şi

după

ce

merses

e la

şcoală

în

acelaşi

oraş

cu ei,

după

ce îşi

deschi

sese o

afacer

e

acolo,

după

ce îşi

luase o

soţie

acolo

şi

crescu

se un

copil

acolo.

Chiar

şi

după

ce

fraţii îi

murise

ră de

tuberc

uloză,

cum se

întâmp

lase şi

în

multe

alte

familii.

Până şi

el se

consid

era

adesea

un

străin,

chiar

şi

atunci

când

trânte

a

piesele

de

domin

o pe

masa

din

grădin

ă,

chiar

şi când

scăpa

câte-o

înjurăt

ură de-

a

localni

cilor şi

chiar

când

stătea

pe

verand

ă,

savurâ

nd un

mango

din

copacu

l pe

care

tatăl

lui îl

planta

se cu

mâna

lui.

Dar

totul

se

schimb

ase în

noapte

a în

care

şi-a

văzut

magazi

nul

arzând

, în

noapte

a în

care

cineva

a dat

foc

afaceri

i pe

care o

clădise

încă

de pe

vreme

a când

era

doar

un

puşti,

în

noapte

a în

care a

începu

t să se

îngrijo

reze

pentru

sigura

nţa

fiicei

lui, în

orașul

în care

se

născus

e. în

noapte

a în

care

Lin,

rămas

fără

bani şi

aproap

e fără

nici o

marfa

de

vândut

, a

recuno

scut,

în

sfârşit,

că era

deja

prea

mult.

în

seara

aceea,

toate

bleste

mele

pe

care

oamen

ii i le

arunca

seră,

toate

priviril

e

dezapr

obatoa

re pe

care i

le

strecu

rau

când

merge

a prin

oraş

alături

de fata

lui cu

pielea

închisă

la

culoar

e şi

fără

mamă,

care

se

ţinea

cu o

mână

de

poalel

e

cămăşi

i lui, îl

copleş

eau

acum

şi îi

străpu

ngeau

pieptul

ca un

pumna

l. Şi

atunci

şi-a

dat

seama

că nu

era

câtuşi

de

puţin

un

străin,

că asta

era

singur

a lui

casă,

că nu

avea

nicăier

altund

eva

unde

să

mearg

ă. O fi

venit

acolo

ca

micuţu

l Lin

Jian

din

Guang

zhou,

dar

trăise

mai

mult

timp

ca

Johnny

„Lin”

Lyncoo

k din

parohi

a

Portla

nd, la

o sută

de

kilome

tri de

capital

ă şi la

o viaţă

depărt

are de

China.

Nu

mai

putea

fi unul

fără

celălal

t.

Gre

şise

oare

tatăl

lui

când

insista

se ca

lumea

să i se

adrese

ze în

contin

uare

cu

numel

e de

familie

chinez

esc şi

îl

încuraj

ase şi

pe

Johnny

să facă

la fel?

Greşis

e oare

când,

chiar

şi de

faţă cu

alţi

oamen

i,

vorbea

cu fiii

săi în

Hakka

?

Greşis

e oare

Lin

când

se

ducea

la

cimitir

de Gah

San în

fiecare

primăv

ară să

mătur

e

mormi

ntele

fraţilor

pierdu

ţi şi,

mai

târziu,

pe cele

ale

părinţi

lor? S-

ar fi

schimb

at oare

ceva?

Nu

mai

conta

acum.

Vina

pe

care

oamen

ii o

arunca

u

asupra

lui Lin

pentru

faptele

altcuiv

a care

se

întâmp

la să

semen

e cu el

era pe

punctu

l de a-l

pune

la

pămân

t, nu

pentru

că el

ar fi

avut

vreo

legătu

ră cu

asta, ci

doar

din

cauza

proprii

lor lui

greşeli

. Lin

nu

avea

cum

să-şi

mai

revină

după

incend

iu,

pentru

că

proprii

le vicii

îl

înglod

aseră

până

peste

cap în

datorii

Lin se

uita în

jos, la

picioa

rele

lui.

Erau

pline

de

funing

ine. A

pornit

furtun

ul de

grădin

ă şi a

lăsat

apa

să-i

curgă

printr

e

deget

e. Se

uita în

sus

spre

fereas

tra de

la

bucăt

ărie şi

le

auzea

pe

Covey

şi

Pearl

pălăvr

ăgind

şi

zdrăn

gănin

d

farfuri

ile în

timp

ce le

spălau

şi le

punea

u la

locul

lor.

Exact

când

Lin

încep

ea să-şi dea

seama

că tot

ce

avea

el

acolo

era

ceea

ce

conta,

de

fapt,

cu

adevă

rat, a

înţele

s că

era pe

punct

ul de

a

pierde

tot

.ACU

M .

UN

SUVE

NIR

DE

ACASĂ

Cine

sunt

oamen

ii ăştia

despre

care

vorbeş

te

mama

lui

Benny

? Ce

legătu

ră au

cu

mama

ei? Şi

ce e cu

sora

pe

care a

pomen

it-o?

Benny

nu

înţeleg

e încă

ce s-a

petrec

ut. Şi

nici

măcar

nu e

sigură

că

vrea

să afle.

Simte

că o

cuprin

de

panica

. Simte

că

lucruri

le îi

scapă

de sub

control

. O

vrea

înapoi

pe

mami,

aşa

cum

era ea.

Benny

le

spune

bărbaţ

ilor că

trebui

e să se

ducă

la

baie,

dar, de

fapt,

travers

ează

holul

până

în

camer

a ei

din

copilăr

ie şi

caută

ceva

prin

valiză.

Iată.

Desfac

e un

hanora

c vechi

cu

numel

e

univer

sităţii,

primit

cu

mulţi

ani în

urmă

de la

fratele

ei, şi

scoate

la

iveală

o cană

gradat

ă,

dintr-

un

plastic

tocit,

veche

de

când

ea nici

nu era

născut

ă.

Mami

o avea

de pe

vreme

a când

era

doar o

tânără

soţie şi

tocmai

se

mutas

e în

Americ

a. Unei

şi ceşti

pe o

parte,

milime

tri pe

alta.

- Ia

asta, i-

a spus

mama

ei în

timp

ce îşi

împac

heta

lucruri

le

pentru

a pleca

la

faculta

te.

A pus

cana

gradat

ă în

geanta

lui

Benny,

bătând

apoi

uşor

cu

mâna

bagaju

1.

- Aşa,

vei

avea

cu tine

un

suveni

r de

acasă,

oriund

e te

vei

duce.

După

aceea,

Benny

nu a

mai

plecat

niciod

ată la

drum

fără să

streco

are

cana

în

bagaj,

printre

haine,

o mică

aminti

re a

zilelor

când

îşi

petrec

ea

timpul

în

bucătă

rie,

împreu

nă cu

mama

sa.

Benny

abia

dacă

ajunge

a cu

năsucu

l la

blatul

de

bucătă

rie,

când

mama

arătat

pentru

prima

oară

cum se

face

un tort

cu

fructe.

S-a

apleca

t şi a

SCOS

din

bufet

un

borcan

imens.

Unul

dintre

secret

ele

sale

era să

lase la

macer

at

fructel

e

uscate,

în rom

şi vin

de

Porto,

tot

anul,

nu

doar

cu

câteva

săptă

mâni

înainte

- Asta

e

mânca

rea

insular

ilor,

spunea

mami.

Asta e

moşte

nirea

ta.

în timp

ce

aluatul

era

pus la

cuptor,

mama

ei o

cocoţa

pe

Benny

pe un

tabure

t

verde-

închis.

îi

spunea

că

şezutu

scaunu

lui era

de

culoar

ea

copacil

or care

ieşeau

direct

din

apă,

acolo

unde

crescu

se ea.

Benny

îşi

imagin

a o

mare

lată,

întune

cată,

străpu

nsă de

copaci

înalţi,

ca

păduri

le de

sequoi

a de

pe

coasta

Califor

niei,

pe

care

părinţi

i li le

arătas

eră ei

şi lui

Byron.

Şi-i

închip

uia

drepţi,

ca

nişte

santin

ele

imense

, în

timp

ce

valuril

e

înalte

le

cuprin

deau

trunch

iurile.

-    î

ntr-o

zi, vei

înţeleg

e, i-a

spus

mama.

Câ

nd era

mai

mică,

Benny

se

gânde

a că,

într-o

zi,

mama

şi tatăl

ei îi

vor

duce

pe ea

şi pe

Byron

la

insula

aceea,

dar nu

a fost

aşa.

Mulţi

ani

mai

târziu,

Benny

a

înţeles

că

arborii

aceia

semeţi

din

apă,

pe

care

şi-i

imagin

ase ea,

erau

de fapt

mangr

ove:

întinde

ri

joase

de

vegeta

ţie,

situate

în

zonele

dintre

flux şi

reflux,

unde

apa

dulce

se

amest

eca cu

apa

sărată,

unde

rădăci

nile

erau

deopot

rivă

putern

ice şi

vulner

abile,

unde

creatu

rile

marine

şi cele

ale

uscatu

lui îşi

făceau

laolalt

ă

adăpos

t.

Unde

nimic

nu era

de sine

stătăto

r, ci,

mai

degrab

ă, un

pic din

tot.

Cam

ca

Benny.

Ma

ma ei

folosis

e

aceeaş

i cană

gradat

ă timp

de

vreo

douăze

ci de

ani,

până

când

tati i-a

luat pe

Benny

şi pe

Byron

cu el

la

super

market

şi i-au

cumpă

rat

împreu

nă una

nouă.

Au

ales

una

mai

mare,

făcută

dintr-o

sticlă

groasă

- P

entru

tortul

ei cu

fructe,

a spus

atunci

tatăl

lor,

ridicân

d

cana,

ca

într-un

toast.

ooh! a

făcut

mama

când a

deschi

s

pachet

ul.

A

lăsat

cana

nouă,

străluc

itoare,

pe

blatul

din

bucătă

rie şi a

folosit-

o

aproap

e în

fiecare

zi, dar

niciod

ată

pentru

tortul

ei cu

fructe.

Câ

nd

venea

vreme

a de

copt

tortul,

intra

aproap

e cu

totul

în

bufetul

jos şi

pescui

a de

acolo

cana

veche

de

plastic

închizâ

nd uşa

de la

bucătă

rie şi

lăsând

-o doar

pe

Benny

să-i

rămân

ă

alături

, în

timp

ce ea

măsur

a şi

amest

eca.

Chi

ar şi

după

ce

Benny

s-a

făcut

mare

şi s-a

mutat

de

acasă,

prepar

area

tortulu

i de

Crăciu

n

împreu

nă cu

mami

a

rămas

un

ritual

anual.

Se

întorce

a

acasă

în

fiecare

iarnă,

să

caram

elizeze

zahăru

l, să

frece

untul,

să

streco

are

faina.

Şi nu

uita

niciod

ată să

aducă

vechea

cană

gradat

ă. De

fiecare

dată

când

mama

o

vedea,

o

cuprin

dea pe

Benny

în

braţe

şi o

pupa

pe gât,

muah-

muah-

muah.

A

urmat

însă

marea

ruptur

ă

dintre

ea şi

părinţi

i ei,

acea

dezast

ruoasă

Zi a

Recun

oştinţe

i, cu

doi ani

înainte

ca

tatăl ei

să

moară,

când

Benny

şi-a

încetat

vizitele

. Dar

până

atunci,

Benny

se

transfo

rmase

deja în

genul

de

persoa

nă

care

putea

să

preves

tească

cum va

fi

vreme

a

mirosi

nd un

pumn

de

faină

şi să

simtă

aroma

pămân

tului

dintr-o

lingur

ă de

zahăr

de

trestie,

iar

asta a

îndem

nat-o

să se

apuce

de

cursuri

de

gătit.

Asta,

şi

faptul

că se

lăsase

de

faculta

te.

Ceea

ce, îşi

dădea

acum

seama,

stârnis

e totul.

Dec

izia lui

Benny

de a

renunţ

a la

univer

sitatea

de

elită

unde

studia

provoc

ase

prima

ruptur

ă în

ţesătur

a

familie

i lor.

Fisura

se

lărgise

treptat

din

pricină

că ea

contin

ua să-i

tot

dezam

ăgeasc

ă.

Erau şi

aşa

destul

de

furioşi

pentru

că se

dusese

în

Italia

să

urmez

e nişte

cursuri

de

gătit,

dar

când s-

a

întors

în

State

şi s-a

mutat

în

Arizon

a, ca

să

mearg

ă la o

şcoală

de

arte,

până şi

fratele

ei s-a

arătat

şocat.

Cei

trei

oamen

i pe

care

Benny

îi

iubea

cel

mai

mult

pe

lume

nu mai

încerc

au în

nici un

fel să-

şi

ascund

ă

îndoiel

ile în

ceea

ce o

privea.

Lui

Benny,

mişcar

ea

aceea i

se

părea

cea

mai

potrivi

tă.

Poate

din

cauza

orelor

petrec

ute la

cursuri

le de

patiser

ie,

munci

nd din

greu,

cu

mâinil

e ei, şi

explor

ând

import

anţa

culoril

or şi

texturi

lor.

Poate

pentru

că se

cufund

ase

timp

de un

an în

atmosf

era

stimul

ativă şi

încânt

ătoare

a

oraşul

ui

italien

esc, cu

faţadel

e lui în

nuanţe

de

muştar

şi

somon,

cu

fântâni

le lui

alunec

oase,

de

marmu

ră, cu

oamen

ii şi

limba

lui.

Benny

ştia că

se

întorse

se în

State

ca să

se

ocupe

mai

mult

de

pictur

ă.

Simţea

că

amest

ecul

de

gastro

nomie

şi artă

în

viaţa

ei

aveau

S-O

ajute

să-şi

găseas

că

drumu

1.

Ben

ny nu-

şi

dorea

să

lucrez

e cu

normă

întrea

gă

într-un

local,

cât îşi

dorea

să fie

înconj

urată

de

frumus

eţe, de

lucruri

liniştit

oare şi

de

oamen

decenţ

i. Tot

ce-şi

dorea

era să

stea

singur

ă în

cafene

aua ei,

înainte

ca

primii

clienţi

să

apară,

şi să

desene

ze în

caietul

ei,

uitând

u-se

printr-

o

fereast

ră la

cerul

dimine

ţii, ce

se

presch

imba

într-un

albastr

u

metali

c şi

apoi

într-un

alb

auriu.

Voia să

se

folosea

scă de

cafene

aua ei

ca să-i

învețe

pe

copii

despre

cultur

ă prin

gastro

nomie.

Voia să

facă

lucruri

le în

felul

ei,

pentru

ca

totul

să

mearg

ă bine.

Benny

voia să

aibă

un

spaţiu

sigur

şi o

viaţă

mereu

sub

control

Dar

Benny

era

copilul

lui

Bert şi

al lui

Eleano

r

Bennet

t, iar

asta

nu era

calea

pe

care

părinţi

i ei şi-

ar fi

dorit

ca ea

S-O

urmez

e.

Dacă

erai un

Bennet

t,

trebui

a să

termin

faculta

tea,

apoi

master

atul,

să-ţi

găseşti

o

slujbă

adevăr

ată şi

să faci

ce mai

vrei în

timpul

tău

liber.

Dacă

erai

copilul

lui

Bert şi

al lui

Eleano

r,

adunai

cât

mai

multe

diplom

e

univer

sitare,

îţi

constr

uiai o

influen

ţă,

acumu

lai

avere,

scăpai

de

orice

vulner

abilitat

e.

Pe

scurt,

devene

ai

Byron

Bennet

t.

Benny

întoarc

e cana

gradat

ă pe

toate

părţile

Plastic

ul e

crăpat

pe ici,

pe

colo,

după

ce

fusese

scăpat

ă şi

mutată

de

atâtea

ori,

fără a

mai

pune

la

socote

ală

lichide

le

fierbin

ţi pe

care

mama

lui

Benny

o

avertiz

ase în

zadar

să nu

le

toarne

niciod

ată în

cană.

Benny,

cea

care

punea

unt în

cană şi

îl

topea

în

cuptor

ul cu

microu

nde.

Benny,

cea

care

bea

fierbin

te din

cana

gradat

ă, în

timp

ce

stătea

singur

ă la o

masă

aranjat

ă

pentru

două

persoa

ne.

Benny,

cea

care

mânca

supă

din

cană,

în timp

ce

vânătă

ile de

pe faţă

şi gât

o

dureau

la

fiecare

lingur

ă.

Benny,

cea

care

sorbea

ceai

din

cană,

gândin

du-se

că

propri

ul

frate îi

întorse

se

spatel

e.

Benny

strâng

e cana

la

piept

şi îşi

trece

degetu

l peste

ceea

ce

rămăs

ese din

etichet

ă. Deşi

trecus

eră

aproap

e

cincize

ci de

ani, tot

nu se

dezint

egrase

compl

et.

Mama

ei

atinge

a

margin

ea

tocită

a

etichet

ei de

fiecare

dată

când

măsur

a o

ceaşcă

de

faină,

orez,

fasole

sau

ulei,

de

câte

ori

trebui

a să

găteas

că

pentru

vreo

aniver

sare,

pentru

vreo

cină

festivă

sau un

eveni

ment

caritab

il. Se

întreb

a dacă

mai

exista

oare

vreo

urmă

din

ADN-

ul ei

pe

cana

asta

gradat

ă. Era

cu

putinţ

ă ca

mama

ei să

nu fi

dispăr

ut cu

totul

de pe

pămân

t?

Oamen

ii de

ştiinţă

au

descop

erit

ADN

în

gheţar

i vechi

de

sute

de mii

de ani.

Benny

îşi

scoate

telefon

ul din

buzun

arul de

la

blugi

şi

verific

ă

mesag

eria

vocală.

Pentru

a mia

oară,

ascultă

mesaju

mamei

de

luna

trecut

ă.

Acele

cinci

cuvint

e:

Bened

etta,

te rog,

vino

acasă.

Lasă

capul

în jos,

înghit

e în

sec şi

aude

picuru

l

domol

al

unei

lacrim

i în

cana

grada

tă

.DOR

DE

CASĂ

Ben

ny îl

aude

pe

Byron

strigân

d-o din

capătu

l

holului

, dar îl

ignoră.

Nu e

încă

pregăt

ită să

asculte

povest

ea

mamei

Trebui

e să se

gânde

ască.

Benny

se uită

în jur

la

pereţii

turcoa

z ai

camer

ei

unde

dormis

e

aproap

e în

fiecare

noapte

, până

la

şaptes

prezec

e ani.

Părinţi

i îi

vopsis

eră

dormit

orul

astfel

la

insiste

nţele

ei.

Zâmbe

şte la

gândul

acelei

aminti

ri. De

ce nu

s-a

întors

mai

devre

me în

Califor

nia?

Ben

ny ar fi

putut

să-şi

vadă

mama

în

urmă

cu o

lună,

chiar

şi în

urmă

cu o

săptă

mână,

dar nu

şi-a

dat

seama

că era

bolnav

ă. Şi,

bineînţ

eles,

Byron,

fir-ar

să fie,

nu a

sunat

decât

când

era

prea

târziu.

Aşa că

Benny

ezitase

sperân

d că

luna

asta

avea

să

obţină

un

credit

de la

bancă

pentru

planul

ei de

afaceri

. Spera

că

avea

să se

întoarc

ă

acasă

la

mami

şi la

Byron

şi să le

arate

ce

făcuse

ea în

tot

timpul

cât

stătus

e

depart

e de

ei. Şi

spera

să le

demon

streze

că

avuses

e

drepta

te de

la bun

începu

t, să-şi

urmez

e calea

la care

visase,

nu cea

pe

care i-

o

trasas

eră

părinţi

i ei.

în

timp

ce

mama

lui

Benny

se

sprijin

ea de

blatul

ei din

bucătă

rie, în

Califor

nia, cu

un

cheag

de

sânge

urcând

u-i

vertigi

nos

spre

plămâ

ni,

Benny

se afla

încă la

New

York şi

era

conced

iată de

la

slujba

parttime,

lua un

autobu

z

greşit

şi

ajunge

a în

faţa

unei

cafene

le pe

care

şi-ar fi

dorit s-

o aibă.

Cafene

aua,

cu

decora

ţiunile

ei de

Crăciu

n puse

prea

devre

me, se

afla

chiar

lângă

o

librări

e

micuţă

, într-

un

cartier

care

nu

fusese

niciod

ată

moder

nizat

şi îşi

păstra

se

farmec

ul de

odinio

ară.

înă

untru,

Benny

şi-a

găsit

linişte

a în

zdrăng

ănitul

unei

ceşti

groase

emaila

te, în

timp

ce o

aşeza

pe

farfuri

uţă în

faţa ei,

în

huruit

ul şi

scârţâi

tul

râşniţe

i de

cafea,

în

mirosu

l de

şuncă

grasă

ce se

impreg

na în

capa ei

de

lână.

Benny

nu

mânca

deloc

carne,

dar

trebui

a să

recuno

ască în

sinea

ei că

mirosu

l acela

de

şuncă

avea

ceva

care îţi

alina

dorul

de

casă.

Caf

eneau

a îi

aminte

a de

cantin

a

aceea

din

Califor

nia

unde

ea şi

fratele

ei

merge

au

deseor

i în

copilăr

ie,

împreu

nă cu

tatăl

lor. în

parcar

e, se

găseau

o

cişmea

şi o

găleat

ă, iar

tata le

îngădu

ia să

spele

maşina

cu

spumă

, să o

clăteas

că şi

apoi să

o lase

să se

usuce

la

soare,

în timp

ce ei

intrau

înăunt

ru să

mănân

ce

lucruri

pe

care le

găseai

numai

în

astfel

de

locuri.

Asta

era cu

mult

înainte

ca

Benny

să

plece

la

faculta

te,

apoi în

Europ

a, în

Arizon

a şi la

New

York.

Cu

mult

înainte

ca ea

măcar

să-şi

imagin

eze că

va veni

o zi

când

nu se

va mai

înţeleg

e cu

tatăl

ei.

Tat

ăl ei

era

mort

de

şase

ani

deja,

iar

Benny

avea

aproap

e

treizec

i şi

şapte

de ani,

şi încă

trecea

cu

repezi

ciune

de la o

slujbă

la alta,

încă

nu

reuşis

e să

convin

gă

banca

să-i

dea

banii

necesa

ri

pentru

a-şi

deschi

de o

cafene

a. Dar

tot aşa

cum

simţi

că

briza

îşi

schimb

ă

direcţi

a şi se

înteţeş

te, la

fel

simţea

şi

Benny

că

viaţa

ei era

pe

punctu

l de a

se

schimb

a.

Econo

misise

bani,

era şi

într-o

stare

emoţio

nală

mai

bună

decât

cu un

an

înainte

şi voia

să facă

o

ultimă

încerc

are

înainte

să

renunţ

e cu

totul la

ideea

ei de

busine

ss. Mai

ales că

habar

n-avea

ce

altceva

ar fi

putut

face.

Caf

eneau

a asta

peste

care

dăduse

în New

York

intra

în

falime

nt. Era

un

anunţ

pe uşă.

Dacă

şi-ar

permit

e să

închiri

eze un

astfel

de

local,

ar

pune

şezlon

guri şi

măsuţ

e

confor

tabile,

cu

prize

pentru

laptop

şi

telefon

. Ar

pune o

lumină

difuză,

ar

amena

ja totul

în

culori

calde

şi ar

mai

decon

gestio

na

spaţiul

central

. Ar

oferi

un

meniu

foarte

scurt

şi doar

un

desert

al

casei

pe

sezon.

Desert

ul de

iarnă

ar fi

tortul

cu

fructe

al

mamei

sale.

Ben

ny

trebui

a să-şi

caute

imedia

t de

lucru.

O

dăduse

în

bară,

fusese

conced

iată, şi

totuşi

simţea

cumva

că

făcuse

ce

trebui

a,

pentru

că

refuza

se să

mintă

un

client.

Nu era

vorba

că

Benny

nu ştia

să

respec

te

scenar

iul

indicat

pentru

call

center,

aşa

cum o

acuzas

e şeful

ei; mai

degrab

ă era

vorba

că,

după

părere

a ei,

dorinţ

a de a

te

abate

de la

scenar

iu e

ceea

ce te

face

mai

uman.

Proble

ma era

că

scenar

iile

sunt

ca

nişte

mici

bătălii.

Trebui

a să

alegi

când

să te

lupţi şi

când

nu. Şi

trebui

a să fii

pregăt

it să

suporţi

consec

inţele.

Ben

ny

răspun

sese la

apelul

telefon

ic al

cliente

i cu

formul

a

standa

rd:

„Mă

numes

c

Sondr

a, cu

ce vă

pot

ajuta?”

Nu îţi

dădeai

niciod

ată

numel

e real

la

compa

nia

aia.

Adopta

i un

apelati

foarte

uşor

de

pronu

nţat,

era

chiar

şi mai

bine

dacă

avea o

rezona

nţă

mai

diferit

ă, ca

să

sune

autenti

c, ca în

Sondr

a cu o,

spre

deoseb

ire de

Sandr

a, cu

a.

Benny

era

obişnu

ită cu

asta,

ştia

cum

să-i

facă

pe

oamen

i să se

simtă

în

largul

lor. O

ajutau

şi

indicaţ

iile,

acea

listă

de

formul

e de

salut

potrivi

te şi o

listă

de

verific

are.

Un cod

de

eroare

, un

număr

de

serie,

un

minut,

vă rog

etc.

etc.

Ben

ny o

inform

ase pe

clientă

că

proble

ma era

mai

mult

ca

sigur

de la

cartuş

ul

impri

mantei

, care

nu

putea

fi scos,

şi o

anunţa

se cu

părere

de rău

că

impri

manta

pe

care o

deţine

a nu

mai

era în

garanţ

ie. Nu

merita

spunea

Benny,

să o

ducă

la

service

, din

mome

nt ce

simpla

diagno

sticare

a

proble

mei,

fără

repara

ţii în

sine,

avea

să

coste

mai

mult

de

jumăta

te din

preţul

uneia

noi.

- Şi

când

mă

gândes

c că

am

folosito doar

de

câteva

ori, a

spus

clienta

- Ex

act

asta

este

proble

ma,

doamn

ă.

Acest

echipa

ment

nu

este

recom

andat

celor

care

nu-l

foloses

c

zilnic,

sau

măcar

destul

de

frecve

nt.

în

acest

punct

al

conver

saţiei,

Benny

folosea

încă

limbaj

ul

recom

andat.

- Dar

nimeni

nu mi-

a spus

asta

când

am

cumpă

rat-o,

a

replica

t

clienta

. în

afară

de

faptul

că

acum

sunt

obligat

ă să

cumpă

ro

impri

mantă

nouă,

după

doar

doi

ani, e

şi o

risipă

mare

de

materi

ale.

Nu ar

trebui

să

reduce

m

cantita

tea de

deşeur

i pe

care o

produc

em?

- Da,

doamn

ă, sunt

întru

totul

de

acord

cu

dumne

avoast

ră, a

spus

Benny.

Iar

următ

oarea

replică

a dus

la

conced

ierea

lui

Benny,

după

spusel

e

şefului

ei,

care

tocmai

atunci

trecus

e pe

culoar,

prin

spatel

e

biroul

ui ei,

şi o

auzise.

- Din

păcate

, a

spus

Benny,

trăim

într-o

groapă

de

gunoi

a

produs

elor

electro

nice,

de la

impri

mante

la

calcula

toare

şi

telefoa

ne

care ţi

se

dezint

egreaz

ă în

mână

şi pe

care

sunte

m

încuraj

aţi să

le

înlocui

m cu

model

e mai

noi,

comer

cializa

te ca

fiind

mai

atrăgă

toare,

şi

acesta,

doamn

ă, este

unul

dintre

motive

le

princip

ale

pentru

degrad

area

mediul

ui

înconj

urător

cu

care

se

confru

ntă

planet

a

noastr

ă

astăzi.

La

urmă,

Benny

nu a

uitat

să

întreb

e: „Vă

mai

pot fi

de

folos

cu

ceva

astăzi?

”, deşi

întreb

area

nu mai

avea

sens,

dar

simţea

cumva

că

clienta

fusese

relativ

satisfă

cută,

pentru

că

uneori

tot

ceea

ce ne

dorim

este ca

cineva

să

admită

că am

avut

tot

timpul

drepta

te.

Măcar

o

conced

iase

şeful

în

persoa

nă. Pe

vreme

a când

Benny

se

întâlne

a încă

cu

Joanie,

sărma

na

Joanie

aflase

că

fusese

dată

afară

într-o

dimine

aţă

când

cartela

ei de

la

intrare

a în

clădire

nu a

mers

şi nu a

mai

reuşit

să

intre

pe la

intrare

a

person

alului.

Benny

se

simţise

profun

d

jignită,

în

numel

e lui

Joanie.

Se

dusese

chiar

la

fostul

loc de

muncă

al lui

Joanie

să-i

spună

şefului

ce

credea

,

înainte

să fie

escort

ată

afară

de un

tip de

la

pază.

Dar

acest

episod

a

făcut-o

pe

Benny

să fie

şi mai

indign

ată. în

legătu

ră cu

slujba,

în

legătu

ră cu

lipsa

de

respec

t a

şefului

. în

legătu

ră cu

neputi

nţa lui

Benny

de a le

spune

părinţi

lor

despre

relaţia

ei cu

Joanie.

Din

nou.

Ar

putea,

se

gânde

a

Benny,

să-şi

suplim

enteze

venitu

rile

vânzân

d

câteva

dintre

desene

le ei.

Nu

încerc

ase

niciod

ată să

le

vândă,

însă îi

fusese

ră

oferite

sume

de

bani

ridicol

de

mari

pentru

ele, de

către

oamen

i care

o

văzuse

ră

desenâ

nd ca

să-şi

mai

omoar

e

timpul,

în

cafene

le sau

aeropo

rturi

şi,

odată,

într-o

spălăt

orie.

Repro

dusese

activit

atea

din

spălăt

orie,

pe o

hârtie

mai

groasă

şi mai

aspră,

pusese

schiţa

pe

perete

şi

câştiga

se

suficie

nţi

bani

cât să-

şi

plătea

scă

chiria

pe o

lună.

Ben

ny

văzuse

asta ca

pe o

fraudă

la

începu

t, dar

apoi se

gândis

e mai

bine.

Studia

se

pictur

a, nu-i

aşa?

Dacă

putea

primi

bani în

weeke

nduri,

ca să

se

costu

meze

într-un

animal

la

mall,

atunci

de ce

nu ar

putea

accept

a bani

frumoş

pentru

lucrări

le ei?

Nu

mai

încerc

ase

asta

înainte

, dar

doar

pentru

că nu

crezus

e că ar

fi cu

putinţ

ă.

Ben

ny şi-a

scos

caietul

de

schiţe

şi l-a

pus pe

măsuţ

a din

cafene

a.

Desen

atul,

ca şi

gătitul

, o

ajuta

de

obicei

să-şi

limpez

ească

gându

rile,

dar

acum

nu-şi

putea

alunga

din

minte

ideea

că

acest

mic

local îi

aminte

a de

tatăl ei

şi, în

consec

inţă, şi

de

mama

ei.

Când a

fost

gata

să se

întoarc

ă la

aparta

ment,

luase

deja o

hotărâ

re.

Avea

să se

întoarc

ă

acasă

iarna

asta,

orice

s-ar fi

întâmp

lat.

Era

timpul.

Trecus

e o

lună

de

când

primis

e

mesaju

l vocal

de la

mama

sa.

Be

nedett

a, te

rog,

vino

acasă.

Poa

te că

mama

ei era

pregăt

ită să-

şi

ceară

scuze.

Poate

că

Benny

era

pregăt

ită să

o

asculte

. Şi în

plus,

după

voce,

mama

îi

părea

foarte

obosit

ă. Şi

mama

ei nu

fusese

niciod

ată

aşa.

Da,

chiar

era

mome

ntul.

Tel

efonul

lui

Benny

suna.

Era

fratele

ei.

Fratel

e ei nu

o suna

niciod

ată.

Dintr-

odată,

toată

lumea

o

căuta.

Spriji

nită

de

perete

le

camer

ei

sale,

lăsând

aerul

răcoro

s să i

se

streco

are pe

spate,

prin

pulov

er,

Benny

nu

poate

scăpa

de

senti

mentu

l că,

poate,

o să

păşea

scă în

hol şi

O S-O

găsea

scă pe

mama

ei

acolo

sau o

să-l

vadă

pe

tata

băgân

du-şi

capul

pe uşă

şi

mijind

ochii

la

culoar

ea

pereţi

lor,

aşa

cum

făcea

mereu

. Că

timpul

putea

fi dat,

cumva

înapoi

.BYRO

N

Tel

efonul

lui

Byron

vibrea

ză pe

blatul

de la

bucătă

rie, cu

ecranu

1

luminâ

ndu-se

un-doi,

un-doi,

ca

nişte

fulgere

într-o

mare

de

nori.

Byron

se

simte

ca

telefon

ul.

Agitat.

Unde

naiba

e

Benny,

totuşi?

Scuzaţ

i-mă o

secund

ă, îi

spune

domnu

lui

Mitch.

Se

ridică

şi dă

să

răspun

dă la

telefon

, când

recuno

aşte

număr

ul.

Lyn

ette.

Se

făceau

trei

luni de

când

vorbis

eră

ultima

oară.

Trebui

e să fi

aflat

despre

mama

lui.

Byr

on

şterses

e

număr

ul lui

Lynett

e din

lista

de

contac

te, în

noapte

a în

care

ea îl

părăsi

se.

Apăsas

e cu

satisfa

cţie

butonu

l de

şterge

re, de

parcă

sfidare

a din

gestul

lui s-ar

fi

transm

is până

la ea

pe

calea

undelo

r, de

parcă

asta ar

fi

făcut-o

să-şi

regret

e

plecar

ea

grăbit

ă.

Doar

mai

târziu

şi-a

dat

seama

că,

atunci

când

Lynett

e

plecas

e,

trântin

d uşa,

îşi

golise

deja

partea

ei de

şifonie

r, îşi

pusese

deja

laptop

ul şi

periuţ

a de

dinţi

într-o

geantă

şi

lăsase

deja

pe

biroul

lui

cerceii

pe

care i-i

dăduse

el cu o

lună

înainte

Byr

on nu

observ

ase

nimic

din

toate

astea

la

începu

t,

văzuse

doar

braţele

lui

Lynett

e

agitân

du-se

prin

aer,

obrajii

ei

umezi,

în timp

ce se

certau.

Făcea

asta

des în

ultima

vreme.

Plânge

a, în

timp

ce se

certau.

Făcea

asta

des în

ultima

vreme.

Plânge

a, în

zilele

noastr

e? Lui

Byron

nu îi

plăcea

presiu

nea

asta.

Nu

însem

na

nimic

pentru

ea,

absolu

t

nimic,

faptul

că deja

locuia

u

împreu

nă? Nu

conta

că se

oferise

să-l

îndru

me în

carieră

pe

nepotu

l ei

Jackso

n? De

ce

nimic

din

ceea

ce

făcea

Byron

nu

părea

să fie

de

ajuns?

Ofi

cial,

Byron

nu a

avut o

relaţie

cu

Lynett

e

decât

după

ce

proiect

ul de

docum

entare

la care

lucrau

împreu

nă se

închei

ase. Şi

totuşi,

a ştiut

din

prima

clipă

în care

a

văzut-

o că

trebui

a să

încerc

e. A

ştiut şi

că asta

făcea

în

pauzel

e

dintre

filmări

atunci

când

stătea

u de

vorbă

în timp

ce

mânca

u

sendvi

şuri şi

fructe

de pe

masa

de

caterin

g. A

ştiut şi

că asta

făcea

când i-

a

invitat

pe

regizor

şi pe

toţi

membr

echipe

i la un

grătar

la el

acasă.

A ştiut

că asta

făcea

în timp

ce o

urmăr

ea pe

Lynett

e

ieşind

pe

verand

ă, cu

buzele

uşor

întred

eschis

e,

uimită

la

vedere

a

priveli

ştii, în

timp

ce îi

privea

umerii

ridicân

du-se

în

briza

mării.

Era

eviden

t că nu

putea

rezista

părulu

i ei des

şi

mătăs

os,

formel

or ei,

degete

lor ei

de un

ciocola

tiuînchis,

cu

unghii

micuţe

pictate

în

vişiniu

tastân

d la

laptop,

sau

felului

liniştit

în care

se

mişca

prin

tot

vacar

mul

studio

ului de

produc

ţie.

Lynett

e

reuşea

să

ocupe

spaţiul

într-un

mod

diferit

faţă de

alţi

oamen

i, şi

Byron

voia să

fie

acolo

cu ea.

Spr

e final,

Lynett

e

deveni

se

extrem

de

critică

cu

Byron,

deşi la

începu

t îi

plăcea

totul la

el. Pe

atunci,

nu o

deranj

a

statutu

l lui,

profesi

onalis

mul

lui,

casa

cu

vedere

la

ocean.

Pe

atunci,

lucruri

le

merge

au

bine

între

ei, iar

acum,

brusc,

se

aştept

a ca el

să

trage o

linie

clară

între

cine

era şi

ce

trebui

a să

facă în

viaţă.

Lyn

ette,

care

nu s-ar

fi

întâlni

t

niciod

ată cu

Byron

dacă el

n-ar fi

fost

gazda

acelui

docum

entar.

Lyn

ette,

care,

crede

el, nu

s-ar fi

uitat

niciod

ată la

el în

alte

condiţi

i.

Lyn

ette, al

cărei

gât

mirose

a a

nucşoa

ră şi

care

plecas

e

pentru

totdea

una,

trântin

d uşa

după

ea.

Şi

acum,

pentru

prima

dată

după

trei

luni,

telefon

ul se

lumina

interm

itent,

afişân

d

număr

ul lui

Lynett

e.

Poate

că nici

nu-i

vorba

despre

mama

lui.

Poate

că

Lynett

e are

nevoie

de

ceva.

Şi

dacă

sună

în

legătu

ră cu

mama

lui,

poate

că e

doar

un

pretex

t.

Priete

nul lui,

Cable,

i-ar

spune

că e

un

nemer

nic

dacă

gândeş

te asta

despre

Lynett

e.

Cable

ar

spune

că

Lynett

e sună,

fără

îndoial

ă, ca

să-şi

exprim

e

condol

eanţel

e la

moarte

a

mamei

lui. Iar

Cable

ar fi

sincer

în

privinţ

a asta,

nu ar

spune

doar

nişte

cuvint

e de

consol

are.

Byron

se

hotără

şte să

o sune

mai

târziu

pe

Lynett

e. Sau

poate

că nu

O S-O

mai

sune

deloc.

Până

la

urmă,

ea a

ieşit

din

relaţie

Simte

arsura

aceea

de

demul

t,

chiar

sub

stern.

E

supăr

at că

Lynett

e îi

mai

poate

provo

ca

aseme

nea

stări.

Se

mai

uită o

dată

la

ecran

ul

lumin

at al

telefo

nului,

apoi

apăsă

tasta

de

respin

gere a

apelul

ui,

reduc

ându-l

la

tăcere

.BYRO

N ŞI

BENN

Y

Byron

vrea

să

termin

e de

asculta

t

înregis

trarea

mamei

, dar

Benny

acolo,

umblă

aiurea

prin

casă.

Benny,

care

se

scuza

mereu

că

merge

la baie

când

de fapt

voia să

plece

şi să

facă

altceva

. Aşa

cum se

aştept

a,

Byron

o

găseşt

e pe

Benny

în

camer

a ei,

îmbrăc

ată

într-un

hanora

c vechi

de la

faculta

te şi

ţinând

ceva

mic la

piept.

Benny

se uită

la el,

cu faţa

schimo

nosită.

Byron

ştie la

ce se

gândeş

te sora

lui.

- Cine

e ea,

Byron?

întrea

bă

Benny.

- Ha

bar n-am,

spune

el,

clătinâ

nd din

cap.

Acum

aud

prima

oară

că

avem o

soră.

- Nu

mă

refer

la sora

noastr

ă. Mă

refer

la

Covey.

Cine

naiba

era

ea?

Umerii

lui

Benny

se

cocârj

ează

brusc.

- Ce

legătu

ră

avea

cu

mama

noastr

ă?

Sigur

se

cunoşt

eau,

aveau

multe

în

comun

Insula,

marea,

tortul

cu

fructe.

Nu

crezi?

- Nu

ştiu ce

să mai

cred.

-     Du

rează

prea

mult.

Hai să

merge

m şi

să-i

cerem

domnu

lui

Mitch

să ne

spună

direct.

- Nu

, doar

l-ai

auzit

şi tu,

n-o să

ne

spună

aşa.

Hai să

merge

m

înapoi

să

ascultă

m.

Benny

încuvii

nţează

din

cap.

Are

expres

ia

aceea

confuz

ă pe

care o

avea şi

când

era

mică

şi, încă

o dată,

Byron

trebui

e să-şi

stăpân

ească

pornir

ea de

a o

îmbrăţ

işa.

Trebui

e să-şi

aminte

ască

mereu

de

faptul

că

Benny

crescu

se. Nu

mai e

o

fetiţă,

ci o

femeie

pe

care

nu o

mai

văzuse

de opt

ani,

care

nu

venise

la

înmor

mânta

rea

tatălui

lor,

care

nu

fusese

la cea

de-a

şaptez

ecea

aniver

sare a

mamei

lor şi

cu

care

nu

schimb

ase

decât

câteva

cuvint

e în tot

timpul

ăsta.

Se

pare

că

nimeni

nu mai

e ce a

fost.

Nici

sora şi

nici

măcar

mama

lui.

Byron

are în

mână

un set

de

chei.

- Ce

sunt

astea?

întrea

bă

Benny.

- Am

schimb

at

broasc

a de la

intrare

. Ăsta-i

rândul

tău de

chei.

- Dar

eu nu

intru

niciod

ată

prin

faţă.

-    Ei

bine,

avem o

uşă la

intrare

, aşa

că ia

cheile,

zice

Benny

şi-i

întinde

cheile.

- Ce

s-a

întâmp

lat?

Vreun

jaf?

Byron

dă din

cap că

nu.

- Un

cutrem

ur. A

deplas

at

tocul

uşii.

- A,

da, îmi

aminte

sc.

- Ză

u? face

Byron,

iar

buza

de sus

i se

arcuie

şte,

conferi

ndu-i o

expres

ie

sarcas

tică.

Cum

adică

îţi

aminte

şti,

Benny

? Nici

măcar

nu erai

pe-

aici.

Şi,

apropo

, nici

nu te-

ai

deranj

at să

suni

măcar,

să vezi

dacă

sunte

m

bine.

- Nu

a fost

nevoie.

îmi

zicea

mama.

- Ma

ma? Ai

vorbit

cu

mama?

- Nu,

nu

chiar.

îmi

mai

trimite

a

mesaje

din

când

în

când.

- Ai

ţinut

legătu

ra cu

mama?

Tot

timpul

ăsta?

Crede

am că

nu vă

vorbiţi

- Ţi-

am

spus,

din

când

în

când

îmi

mai

trimite

a câte

un

mesaj.

Cu

ocazia

aniver

sărilor,

sărbăt

orilor,

ştii tu.

Şi apoi

la

cutrem

ur.

- Dar

n-ai

venit

să o

vezi.

Benny

clatină

din

cap.

- Nu

mi-a

spus

niciod

ată să

vin s-o

văd.

Nici

măcar

nu m-a

rugat

vreoda

tă s-o

sun.

Am

telefon

at

acasă

de

vreo

două

ori,

dar nu

mi-a

răspun

s. I-am

trimis

o

scrisoa

re, nu

demult

, şi mi-

a

trimis

un

mesaj

scurt.

Nu mi-

a spus

că e

bolnav

ă.

Benny

dă să

mai

zică

ceva,

dar se

răzgân

deşte

şi

clatină

din

cap.

- Ur

ma o

medic

aţie

dură

în

ultimel

e luni.

Bineîn

ţeles

că voia

să te

vadă.

Doar

că se

simţea

extrem

de

rănită,

ştii

asta,

nu?

- M

ami se

simţea

rănită?

Dar

eu? Eu

am

fost

cea

respin

să de

ambii

mei

părinţi

- Nu

te-au

respin

s,

Benny.

Erau

supăra

ţi că i-

ai

părăsit

- Nu

erau

supăra

ţi

pentru

că i-

am

părăsit

. Erau

supăra

ţi

dinaint

e şi

ştim

amând

oi de

ce.

- Şi

tu ai

înrăut

ăţit

lucruri

le. Ai

plecat

în

mijloc

ul

sărbăt

orilor

şi nici

măcar

nu ai

sunat

să-ţi

ceri

scuze.

Nu le-

ai mai

dat

nici o

şansă.

Şi eu

am

fost

destul

de

supăra

t,

Benny.

Nu.

Nu

supăra

t. Mai

bine

zis

furios.

Şi încă

sunt

furios

pe

tine.

Dar la

înmor

mânta

re,

Benny

? Când

te-am

sunat,

ai spus

că o să

- Ch

iar am

venit

la

043 înmor

mânta

re,

Byron.

Am

venit

tocmai

până

în

Califor

nia,

am

fost la

cimitir,

doar

că...

-     Ce

vrei să

spui?

Ai fost

aici?

Ştii, mi

s-a

părut

că te

văd,

dar

apoi

mi-am

spus:

Nu,

Byron,

ai

vedeni

i. Dar

înseam

nă că

nu era

aşa.

Vrei să

spui că

ai

venit

până

aici şi

ai avut

tupeul

să ne

Iaşi

aşa,

singuri

?

-Nu

erai

singur,

Byron.

Erau

mulţi

oamen

i acolo.

-      Şi

asta-i

scuza

ta? Că

erau

mulţi

oamen

i prin

preajm

ă şi nu

mai

era

nevoie

şi de

tine?

- Nu,

nu e

vorba

de

asta,

doar

că n-

am

putut..

- Ce

n-ai

putut,

Benny

? *Ce* n-

ai

putut?

Nu ai

putut

să

cobori

naibii

din

maşină

la

înmor

mânta

rea

tatălui

tău?

Nu ai

putut

să te

dai jos

din

maşină

pentru

mine

şi

mama?

Şi tot

ce am

primit

de la

tine a

fost

mesaju

l: *îmi*

pare

rău.

- Nu

e atât

de

simplu

Byron.

- Nu,

nu e

atât de

compli

cat.

Byron

se

întoarc

e şi

iese

din

camer

ă, şi

atunci

vede

ce

ţinea

Benny

la

piept.

Vechea

cană

gradat

ă a

mamei

lor. Se

întoarc

e şi i-o

ia.

-Nu,

Byron!

strigă

Benny,

luându

-se

după

el pe

hol.

Byron!

îl

trage

de

pulove

r cu o

mână,

încerc

ând să

ia cana

cu

cealalt

ă.

- Opr

eşte-

te,

spune

Byron,

nu mai

trage.

E

caşmir.

- Caş

mir?

spune

Benny.

E

caşmir

? îţi

baţi

joc de

mine,

Byron?

-    E

ridicol,

spune

Byron,

azvârli

ndu-i

cana

înapoi

lui

Benny.

Ia-o.

Te

simţi

mai

bine

acum?

Te face

să te

simţi

ca o

fetiţă

ascultă

toare,

să

păstre

zi cana

asta

de

dragul

aminti

rilor?

Unde

naiba

ai fost

toţi

anii

ăştia,

Benny

?

- Ch

iar

vrei să

ştii,

Byron?

Nu

vrei să

auzi

nimic

de la

mine.

Vrei

doar

să- mi

aminte

şti că

tu eşti

Byron

Bennet

t, fiul

perfect

admira

t şi

accept

at de

toată

lumea.

Ei

bine,

ştii ce?

Nu

eşti

perfect

. Şi nu

mai

vorbi

de

sentim

ente

dacă

tu nu

ai aşa

ceva.

Byron

e

şocat.

Asta

credea

ea?

Asta

credea

Benny

despre

el?

- De

ce nu

m-ai

sunat

mai

devre

me,

Byron?

Dacă

mama

era

bolnav

ă?

- De

ce nu

te-am

sunat

eu mai

devre

me?

Tu te-

auzi

măcar

? Ştii

ce ar

spune

mama

dacă

ar auzi

asta?

Byron

iese pe

hol,

mormă

ind:

„Nu

aşa se

poartă

un

Bennet

t”.

Apoi

tresar

e.

Parcă

ar fi

tatăl

lui.

Benny

strigă

după

el.

- Gr

eşit,

Byron.

Chiar

aşa se

poartă

un

Bennet

t. Nu e

loc de

greşeli

, de

înţeleg

ere

sau de

disensi

uni.

Byron

se

opreşt

e,

rămân

e

nemişc

at, dar

nu se

uită

înapoi.

-      Cr

edeam

că e

aşa

pentru

că

sunte

m de

culoar

e, ştii?

spune

Benny.

Că

părinţi

i noştri

voiau

ca noi

să

reuşim

, că

trebui

a să

munci

m de

două

ori mai

mult

decât

alţii,

să fim

ireproş

abili,

chestii

din

astea.

Dar

acum

înţeleg

Trebui

a să

fim

perfecţ

i ca să

compe

nsăm

pentru

faptul

că

familia

noastr

ă era

clădită

pe o

minciu

nă

colosal

ă.

Când

Byron

ajung

e în

sfârşit

în

living,

domn

ul

Mitch

nu

mai e

acolo.

Byron

aude

apa

curgâ

nd în

baia

de

oaspe

ţi. Nu

ştie că

domn

ul

Mitch

stă

pur şi

simpl

u

sprijin

it de

perete

le

vopsit

într-

un roz

prăfui

t, cu

ochii

închişi

prefac

ându-

se că

nu

auzise

ţipetel

e

.PIER

DUŢI

Ch

arles

Mitch

a

văzut

lucruri

şi mai

rele la

viaţa

lui.

Fraţi

cărora

nu le

pasă

unul

de

celălal

t.

Rude

pe

care

nu le

interes

ează

decât

moşte

nirea.

îşi dă

seama

că

Byron

şi

Benny

nu

sunt

aşa,

doar

că

misiun

ea lui

devine

oricum

tot mai

dificilă

. Cei

doi

fraţi

şi-au

pierdu

t

mama

şi nu

păreau

să

regăse

ască

drumu

l unul

către

celălal

t. Da,

Eleano

r l-a

avertiz

at că

asta o

să se

întâmp

le,

ceea

ce era

mare

păcat,

din

mome

nt ce

Byron

şi

Benny

fusese

ră

cândva

insepa

rabili.

Pe

vremu

ri,

pentru

Benny,

lumea

începe

a şi se

termin

a cu

fratele

ei.

Când

s-a

schimb

at el

atât de

mult?

Sau

aşa

fusese

mereu

?

Byron

a

acuzat

-o pe

Benny

că nu

fusese

alături

de

familie

. Dar

Benny

? Nu i-

a

trecut

niciod

ată

prin

minte

lui

Byron,

care

era

atât de

obişnu

it să

fie

aclama

t de

toată

lumea,

că şi

Benny

avea

nevoie

de

cineva

să-i fie

alături

?

Byron

nu

ştie ce

să

facă

cu

Benny

. Nu

au

schim

bat

nici

măcar

două

vorbe

pe un

ton

civiliz

at de

la

venire

a ei.

Acum

pare

ostilă,

iar în

clipa

următ

oare,

se

arată

vulner

abilă.

Dar

nu e

ceva

nou

ca

Benny

să

exage

reze.

Aşa a

fost

mereu

, încă

de

când

s-a

lăsat

de

facult

ate.

Da,

de-

acolo

încep

use

totul

.CUM

SĂ

AJUN

GI O

FATĂ

CARE

S-A

LĂSAT

DE

FACUL

TATE

Benny,

la

şcoala

visuril

or

părinţi

lor ei.

Benny,

la

şaptes

prezec

e ani,

prima

din

clasă.

Benny,

margin

alizată

la liga

studen

ţilor

de

culoar

e.

Benny,

cu

pielea

nici

prea

întune

cată,

nici

prea

albă.

Benny,

nici

hetero,

nici

gay.

Benny,

singur

ă,

sâmbă

tă

seara.

Benny,

în pat,

plină

de

vânătă

Benny,

semnâ

nd

hârtii

la

Admini

straţie.

Benny,

coborâ

nd

scările

de

marmu

ră.

Benny,

la

nouăs

prezec

e ani,

o fată

care s-

a lăsat

de

faculta

te.

CE NU

SE

SPUN

E

în

anul

trei de

faculta

te,

Benny

a fost

încolţit

ă în

cămin

de

două

fete

care o

văzuse

ră

flirtân

d cu

unul

dintre

băieţii

din

Frăţia

Afro-

Americ

ană.

Au

făcut-o

trădăt

oare.

Una

dintre

ele a

împins

-o în

camer

a ei şi,

când

Benny

s- a

împied

icat de

pat şi

a

căzut,

fata i-a

tras un

pumn

în

plină

figură.

Ben

ny nu

se mai

putea

ridica

de la

podea,

nu atât

din

pricina

lovitur

ilor,

cât a

şocului

. Avea,

totuşi,

aproap

e un

metru

optzec

înălţim

e şi,

deşi

nu

fusese

atât de

pasion

ată de

surfing

şi de

înot ca

Byron

şi

părinţi

i ei,

făcuse

destul

sport

şi era

destul

de

putern

ică.

Nu

suferis

e

fractur

i sau

alte

proble

me

mai

grave,

iar

vânătă

ile

aveau

să se

vindec

e în

timp.

O rană

mai

adâncă

o

făcuse

însă pe

Benny

să se

lase de

faculta

te.

Crezus

e că

fetele

alea

aveau

să o

sprijin

e

pentru

că era

diferit

ă, nu

să o

loveas

că.

Cea

care o

lovise

în timp

ce

stătea

întinsă

pe

pămân

t

dansas

e

odată

cu ea

la un

club

studen

ţesc,

apoi o

sprijini

se de

un

perete

întune

cat,

mirosi

nd a

bere,

şi o

săruta

se.

Zâmbi

seră

amând

ouă,

apoi se

dusese

ră

înapoi

spre

ringul

de

dans.

Ăst

a e

genul

acela

de

lucruri

care

nu se

spun.

Că

aceste

a erau

studen

te din

ultimul

an,

care la

începu

to

făcuse

ră să

se

bucure

că afla

în

campu

s. Că,

în loc

să

îndepă

rteze

prejud

ecăţile

, o

îndepă

rtaser

ă pe

Benny.

Şi, mai

mult,

în timp

ce una

dintre

fete o

lovea

pe

Benny,

cealalt

ă nu i-

a zis

să se

opreas

că.

Dar

Benny

nu le-a

reclam

at

niciod

ată.

Refuza

să dea

oricui

ocazia

de a o

privi

de sus,

aşa

cum

mai

făceau

unii, şi

de a

spune:

Vezil

De

atunci,

cu

fiecare

mişcar

e, mai

întâi

înapoi

acasă

în

Califor

nia,

apoi în

Italia,

apoi în

Arizon

a,

Benny

tânjea

mereu

după

un

lucru,

mai

presus

de

orice

altceva

, o

viaţă

perfect

banală

din

punct

de

vedere

emoţio

nal. O

viaţă

sigură.

Ari

zona

păruse

a ﬁ

locul

cel

mai

potrivi

t

pentru

un nou

începu

t, când

Benny

se

hotărâ

se să

mearg

ă la

şcoala

de

artă.

Voia să

fie cât

mai

depart

e de

univer

sitatea

din

nordest la

care

renunţ

ase, ca

să

scape

de

gustul

amar

pe

care i-l

lăsase.

Avea

să

studiez

e ceva

ce o

interes

a pe

ea, nu

pe

părinţi

i ei. Va

avea

timp

să-şi

dea

seama

exact

ce să

facă

mai

depart

e, cum

să-şi

găseas

că

locul

pe

piaţa

muncii

Pe

Benny

o

entuzi

asmau

întinde

rile de

pămân

t

nesfâr

şite,

aparen

t

aride,

dar

care,

privite

de-

aproap

e,

plesne

au de

viaţă.

Frunze

le

pufoas

e ale

mesqu

itei

catifel

ate.

Scoarţ

a

verde-

albăstr

ie şi

florile

galben

e ale

arbore

lui

palo.

Porcii-

spinoşi

şopârl

ele

gila

pestriţ

e, puii

de

şarpecuclopoţ

ei care

îşi

legăna

u

codiţel

e ca

pentru

a

preven

i cu

privire

la

ameni

nţarea

care

mocne

a deja

în ei.

Ari

zona

avea

cursuri

de artă

bune,

pe

care

Benny

şi le

permit

ea, iar

Benny

avea

note

care-i

garant

au

admite

rea,

chiar

şi fără

să mai

dea

teste.

Şi aşa

a

întâlni

t-o

Benny

pe

Joanie.

La

vreme

a

aceea,

Joanie

era

asisten

t

univer

sitar şi

ţinea

cursul

de

cerami

că.

Avea

maxila

rele

proemi

nente

şi

părul

ondula

t prins

într-o

coadă

de cal

care îi

atrăse

se

atenţia

lui

Benny

de

prima

oară

când o

văzuse

trecân

d pe

coridor

îmbrăc

ată

într-o

salope

tă

murda

ră de

lut.

Apo

Benny

a

remar

cat

vaza

albastr

ă. Era

spre

sfârşit

ul

primul

ui

semest

ru, şi

unii

studen

ţi se

dusese

ră

acasă

la

Joanie,

la o

gustar

e şi un

pahar

de

vorbă.

Podea

ua de

ciment

din

sufrag

eria lui

Joanie

era

răcoro

asă şi

neacop

erită.

Singur

ul

covora

ş din

încăpe

re era

o

carpet

ă

bordo,

ce

atârna

pe un

perete,

şi

chiar

sub ea,

pe

podea,

se

aflau

înşirui

te

câteva

piese

din

cerami

că de-ale lui

Joanie.

Petrec

ăreţii

erau

adunaţ

i în

faţa

unei

vaze

albastr

e

enorm

e.

A

spune

că

vaza

era

albastr

ă era

la fel

de

imprec

is ca şi

cum ai

spune

despre

o

persoa

nă că

este

interes

antă,

dar

toată

lumea

a

căzut

de

acord

că era,

cel

puţin,

albăstr

uie.

Benny

s-a

holbat

timp

de

vreo

oră la

obiect

ul

acela

care îi

ajunge

a până

la

brâu,

mutân

du-şi

privire

a de la

partea

de jos,

de

culoar

ea

smaral

dului,

spre

mijloc

ul ei

celest,

apoi

spre

stropii

acvam

arin de

sus şi

petele

aurii şi

chihli

mbarii

de pe

bordur

a

superi

oară

şi, la

final,

spre

buza

bomba

tă a

vazei,

care

nu

fusese

vopsit

ă şi

care

lăsa la

iveală

tonuril

e

roşieti

ce ale

lutului

ars.

Benny

a

conte

mplat

vaza,

apoi s-

a uitat

spre

Joanie.

Iar

Joanie

i-a

răspun

s cu

unul

dintre

zâmbe

tele ei,

pe

care

Benny

avea

să

ajungă

în

scurt

timp

să le

cunoas

că.

Nic

i după

patru

ani de

relaţie,

Benny

tot nu

spuses

e

familie

despre

Joanie,

şi asta

chiar

deveni

se o

proble

mă.

Joanie

era cu

zece

ani

mai

mare

decât

ea,

umbla

se

peste

tot,

făcuse

de

toate,

şi, în

plus,

trăiau

în

secolul

douăze

ci,

pentru

Dumne

zeu,

spunea

ea.

Benny

încerc

a să se

revanş

eze

faţă de

Joanie.

îi

umple

a

bucătă

ria,

mult

mai

frumo

asă

decât

a ei,

cu

condi

mente

şi

soteuri

Trimit

ea emailuri

peste

tot ca

să

promo

veze

expon

atele

lui

Joanie.

O

aştept

a în

fiecare

vineri

seară

să iasă

de la

biroul

unde

lucra

cu

jumăta

te de

normă

şi apoi

merge

au la o

pizza.

Dar

Joanie

era

genul

de

persoa

nă pe

care

păreau

să n-o

deranj

eze

afront

urile

celorla

lţi,

până

când,

în cele

din

urmă,

depăşe

au o

anumit

ă linie

invizib

ilă. Şi

acum,

era

rândul

lui

Benny

să afle

ce

însem

na

asta.

Cu

m se

apropi

a o

altă

vacanţ

ă de

iarnă,

cu

planur

i de

sărbăt

ori,

Joanie

spus

Benny

că

făcuse

prea

multe

pentru

ea, că

o

sufoca

se,

când

ea nu

îi

ceruse

decât

un

singur

lucru.

Benny

s-a dus

în

grabă

acasă

la

Joanie.

De

îndată

ce

Joanie

a

poftit-

o

înăunt

ru,

Benny

a

observ

at că

vaza

albastr

ă şi

alte

două

piese

dispăr

useră,

lăsând

spaţii

goale

pe

podea.

Atunci

a

văzut

carpet

a de

pe

perete,

rulată

şi

strâns

ă cu

legătu

ri de

plastic

, şi

cutiile

de

carton

înşirat

e pe

blatul

de

bucătă

rie.

Joanie

spus

lui

Benny

că

hotărâ

se să

se

mute

la New

York,

unde

avea

să ţină

nişte

cursuri

, şi că

urma

să

plece

înainte

de

Ziua

Recun

oştinţe

i. Şi

astfel

s-a

închei

at

relaţia

dintre

Benny

şi

Joanie.

Dar

doar

pentr

u un

timp,

şi-a

spus

Benny

, în

timp

ce

demar

a în

tromb

ă din

faţa

locuin

ţei lui

Joanie

, cu

mâinil

e

încleş

tate

pe

volan.

Doar

pentr

u un

timp,

şi-a

spus

şi

săptă

mâna

următ

oare,

în

timp

ce

condu

cea

spre

casă

părint

ească,

în

Califo

rnia,

cu

ochii

pe

vitezo

metru

încerc

ând să

rămân

ă sub

o sută

cinciz

eci de

kilom

etri

pe oră

.FAMI

LIA

BENN

ETT

Ziua

Recun

oştinţe

i,

2010,

chiar

în casa

asta.

Când

tatăl

lui

Benny

a

înţeles

în

sfârşit

ce

încerc

a

Benny

să-i

spună

despre

viaţa

ei

amoro

asă, a

ridicat

tonul.

Iar

tata nu

era

genul

care

să

ridice

vreoda

tă

tonul.

A

încerc

at să-l

întreru

pă, dar

tata

vorbea

peste

ea.

Apoi s-

a

ridicat.

- Nu

înţeleg

cum

poţi să

duci o

viaţă

decent

ă

trăind

în

confuz

ia

asta, a

spus

Bert.

- Dec

entă?

a

repeta

t

Benny.

Vrei să

spui că

nu

sunt

decent

ă?

- Te

rog să

nu

ridici

tonul

la

mine,

domni

şoară,

a spus

Bert.

- Dar

, tati,

tu ţipi

la

mine.

Tu m-

ai

întreb

at

dacă

am

vreo

relaţie.

Tu miai spus

să vin

cu el

acasă.

Eu

încerc

am

doar

să-ţi

explic

că s-ar

putea

să fie

un *el,*

dar s-

ar

putea

la fel

de

bine să

fie o

ea.

- A,

deci

eu şi

mama

ar

trebui

să

accept

ăm

faptul

că te

destră

bălezi

cu

toată

lumea?

-     Tat

i, nu

mă

destră

bălez

deloc.

Sunt

cu

aceeaş

femeie

de

patru

ani.

Am

avut

doar

câteva

relaţii

până

acum.

Dar nu

asta e

ideea..

- Idee

a e că

nici

măcar

tu nu

ştii ce

vrei.

- Ba

da,

tati,

ştiu.

Asta

sunt.

Eu

sunt

Benny.

Desluş

ea în

ochii

părinţi

lor ei o

privire

pe

care n-

o mai

văzuse

până

atunci.

Era o

linişte

ciudat

ă, ca

înainte

cu o

secund

ă ca

apa

dintr-

un

ibric

să dea

în

clocot.

S-a

uitat la

Byron,

dar el

stătea

nemişc

at, cu

ochii

în

podea.

Nu

avea

de

gând

să o

ajute,

mai

mult

ca

sigur.

Benny

se

temus

e că

avea

să se

ajungă

aici. A

inspira

t şi a

expirat

încetiş

or,

lăsând

gându

rile

durero

ase să

o

cuprin

dă,

după

care,

fără

să-şi

dea

seama,

a spus:

- Tu

nu ştii

ce

vrei,

tati.

Benny

încerc

a din

greu

să îşi

control

eze

tremur

ul din

voce.

- Tu

nu eşti

sigur

dacă

mă

mai

iubeşti

Şi

atunci

tatăl ei

s-a

ridicat

şi a

ieşit

din

camer

ă, iar

mama

s-a dus

după

el,

strigân

d:

„Bert,

Bert”.

Benny

nu

avuses

e de

gând

să

petrea

că

Ziua

Recun

oştinţe

singur

ă, dar

nu

avea

cum să

mai

rămân

ă,

când

tatăl ei

îi

spuses

e că e

indece

ntă,

iar

mama

ei se

ţinea

după

el, cu

ochii

în

lacrimi

, şi

invitaţi

urmau

să vină

la

cină.

De

obicei,

familia

Bennet

t intra

şi

ieşea

pe uşa

din

spate

a casei

lor,

cea

care

ducea

direct

în

bucătă

rie,

dar, în

loc să

travers

eze

casa,

ca de

fiecare

dată,

Benny

s-a dus

direct

spre

uşa de

la

intrare

. A

smucit

de ea

de

câteva

ori

până

să o

deschi

dă,

motivu

pentru

care

intrau

pe uşa

din

spate

fiind

tocmai

acela

că se

bloca

tot

timpul.

Când

în

sfârşit

a

reuşit

să o

deschi

dă, a

plecat

fără să

mai

spună

vreun

cuvânt

A

lăsat

uşa

deschi

să în

urma

ei. Se

aştept

a ca

fratele

ei să

vină

după

ea, dar

nu a

făcut-

o.

Când a

ajuns

acasă,

şi-a

verific

at

mesaje

le,

gândin

du-se

că

poate

o

sunase

Byron,

că

poate

o

certas

$\mathrm{e} - Ce$

naiba

ai

făcuţi

Dar

nimic.

Cel

puţin,

drumu

l lung

înapoi

spre

Arizon

a avea

avanta

jele

lui.

Târziu,

când a

ajuns

acasă,

sărbăt

oarea

trecus

e şi nu

era

singur

a din

cartier

care

se târa

spre

casă,

băga

cheia

în uşă

şi

aprind

ea

lumina

într-un

aparta

ment

gol.

Ben

ny

încerc

a să se

aline

cu

gândul

că

mulţi

oamen

i nu

sărbăt

oreau

deloc

Ziua

Recun

oştinţe

Pro

blema

era că

Benny

nu

fusese

crescu

tă aşa.

Acesta

era

mome

ntul

din an

când

familia

ei se

reunea

laolalt

ă cu

priete

nii, şi

îşi

găseau

timp

să fie

recuno

scători

Conta

doar

faptul

că

erau

împreu

nă, iar

acum

Benny

fusese

exclus

ă din

toată

povest

ea

asta.

în

săptă

mânile

care

au

urmat,

telefon

ul fix

suna şi

pe

ecran

scria

„numă

r

privat”

, aşa

că

Benny

se

repeze

a să

răspun

dă, dar

nu se

auzea

nimeni

la

celălal

t capăt

al

firului.

Benny

îşi

spunea

că,

mai

mult

ca

sigur,

e

mama

ei, şi

nu

tata.

Uneori

, după

o

pauză,

câte

un

agent

de

vânzăr

saluta

pe acel

ton

vesel

pe

care îl

foloseş

ti când

te

aştepţi

la un

refuz.

Ben

ny era

mereu

politic

oasă

când

refuza

un

agent

de

vânzăr

i la

telefon

, ştia

că

încear

că şi ei

să-şi

câştige

existen

ţa, să

facă

bani

ca să

suprav

ieţuias

că de

la o

lună la

alta şi

sperau

doar la

un

semn

de

accept

are.

Sperau

la

accept

are.

Benny

ştia şi

ea

câte

ceva

despre

asta.

în

noapte

a

aceea,

a

începu

t să-şi

sortez

e

lucruri

le. Ce

să ia

cu ea

la New

York,

ce să

doneze

?

Exista

un fel

de

organi

zaţie

de

caritat

e care

trimite

a un

camio

n şi

care te

făcea

să te

simţi

mai

bine

că te

despăr

ţeai de

lucruri

le tale.

îţi

spunea

i că

ajuţi

pe

cineva.

La

puţin

timp

după

aceea,

când

Benny

s- a

mutat

la New

York

sperân

d că,

în

timp,

Joanie

o va

ierta,

nici

măcar

nu s-a

mai

deranj

at să

le

trimită

alor ei

adresa

cea

nouă.

Aveau

număr

ul ei

de

mobil,

şi,

oricum

, nu îl

mai

folosis

eră de

mult,

cam

de

când îi

anunţa

se

printr-

un

mesaj

că

avea

să-şi

petrea

că

Crăciu

nul în

altă

parte.

BYRO

N PE

VAL

în

perioa

da de

după

mutar

ea lui

Benny

la New

York,

fratele

ei

deveni

se atât

de

popula

r încât

ar fi

putut

să îl

vadă

în

fiecare

zi,

dacă

voia, la

ştiri, la

talkshowuri

târzii,

în

clipuri

pe

laptop.

Nu de

mult,

Benny

şi-a

salvat

un link

pe

telefon

, care

o

ducea

la un

docum

entar

unde o

echipă

de

filmare

îl

urmăr

ea pe

Byron

peste

tot.

Byron

de la

televiz

or îi

pare

acum

mult

mai

accesi

bil

decât

celălal

t

Byron,

care

se află

cu

domnu

l Mitch

în

sufrag

erie.

Byr

on de

la

televiz

or îi

spune

tipului

care îl

intervi

evează

că

supraf

aţa

ocupat

ă de

oceane

le

lumii

este

încă în

cea

mai

mare

parte

necart

ografia

tă, că

inform

aţii

despre

fundul

mării,

cum ar

fi

adânci

mea şi

forma,

ar

putea

fi

folosit

e în

atât de

multe

feluri.

Progn

ozarea

unor

tsuna

miuri.

Contro

lul

poluări

Forare

a după

materi

ale

pentru

electro

nicele

pe

care

oamen

ii le

foloses

c azi.

Tot ce

trebui

e să

ştim

despre

trecut

ul şi

viitoru

1

nostru

e

acolo,

spune

Byron

la

camer

ă,

arătân

d spre

un

ecran

pe

care

se

difuze

ază

imagin

i cu

ajutor

ul

tehnici

lor de

teledet

ecţie.

Şi tot

ce

putem

afla

despre

noi, ca

oamen

i, şi tot

ce ne

dorim

să

facem

va fi

testat

cu

acest

tip de

tehnol

ogie.

Rob

oţi

subma

rini

ajută

oamen

ii de

ştiinţă

să

elabor

eze un

proiect

major

de

cartog

rafiere

, dar

Byron

spune

că

strâng

erea

mai

multor

inform

aţii va

reprez

enta

un

import

ant

test de

bunăcredinţ

ă la

nivel

intern

aţional

. Cu

fiecare

nouă

descop

erire

tehnol

ogică,

inform

aţiile

trebui

e

împărt

ăşite.

Trebui

e

stabilit

e şi

respec

tate

nişte

acordu

ri.

Altfel

există

riscul,

spune

el, ca

lăcomi

a

omului

să

devină

forţa

domin

antă,

tot aşa

cum s-

a

întâmp

lat şi

pe

uscat.

- D

acă aş

avea o

grădin

ă de

legum

e

acasă,

spune

el, şi

de

fiecare

dată

când

aş

vrea

porum

b sau

roşii la

cină,

aş

scoate

toate

plantel

e din

rădăci

ni sau

aş tăia

de la

rădăci

nă un

pom,

doar

ca să

iau, să

spune

m,

nişte

mere?

Păi n-

are

nici un

sens,

veţi

spune,

nu?

Byr

on

arată

acum

o

imagin

e *full-*

screen

cu un

peisaj

marin

idilic.

-    T

rebuie

să fim

mai

atenţi

cu

resurs

ele

noastr

e din

adânc

uri,

pentru

că

acolo

aveam

cea

mai

mare

grădin

ă de

pe

Pământ

t. Pare

infinită

, dar

nu e.

Trebui

e să ne

purtă

m

frumos

cu ea,

trebui

e să o

lăsăm

să

înflore

ască.

Toa

te

lucruri

le care

la

începu

t

păreau

că vor

fi

opreliş

ti în

calea

lui

Byron,

un

tânăr

erudit

în

ştiinţa

oceane

lor, l-

au

transfo

rmat

până

la

urmă

într-un

person

aj

extrem

de

popula

r în

massmedia.

Vorbeş

te

despre

lucruri

precu

m

tehnol

ogie

sonară

topogr

afie şi

aerisir

e

hidrot

ermală

, dar o

face

pe

înţeles

ul

tuturo

r;

arată

ca un

model

care

defilea

ză pe

podiu

m

pentru

cea

mai

scump

ă firmă

de

haine

sport;

şi, să

nu

uităm,

e un

bărbat

de

culoar

e.

Mo

mentul

de aur

a fost

cam

pe

vreme

a când

Byron

şi-a

termin

at

doctor

atul,

când

minori

tăţile

etnice

erau

încuraj

ate

mai

mult

ca

niciod

ată să

se

îndrep

te spre

ştiinţe

şi

tehnol

ogie,

deşi

nu li

se

oferea

u şi

slujbe

cu

potenţi

al de

dezvol

tare

profesi

onală.

Byron

ştia

clar ce

voia să

facă

cu

pregăt

irea

lui. Tot

bătuse

pe la

uşi şi,

când,

în cele

din

urmă,

una

dintre

acele

uşi s-a

deschi

s larg

către o

fundaţi

e nou-

înfiinţa

tă, ce

să

vezi,

Byron

a

trecut

pe la

recepţi

e şi de-

acolo

direct

spre

slujba

visuril

or lui.

Byr

on a

înşfaca

t

minge

a şi a

fugit

cu ea,

iar

reţelel

e de

sociali

zare l-

au

însoţit

tot

drumu

1.

Vedeai

peste

tot

hashta

guri

asociat

e cu

#Byro

n

Bennet

t:

#ocea

n

#ştiinţ

ă

#lume

asubac

vatică

#mare

e

#tsuna

mi

#încăl

zireagl

obală

#medi

ulînco

nj

urător

#deza

strenat

urale

#petro

l

#cond

ucte

#mine

rale

#mine

rit

#apăr

are

#afro-

americ

an

#studi

iştiinţi

fice

#burla

ci.

Deo

arece

îl

urmăr

ea pe

Byron

online,

Benny

se

putea

prefac

e

uneori

că nu

era

adevăr

at că

nu se

mai

văzuse

ră de

ani de

zile

sau că

nu-şi

mai

vorbis

eră de

o

grăma

dă de

vreme.

îşi

îngădu

ia să

uite că

nu mai

avea

genul

ăla de

frate

care o

suna

doar

ca să o

salute

şi ca

să

vadă

ce

face.

Care s-

ar fi

urcat

în

avion,

ar fi

bătut

la uşa

ei şi ar

fi

îmbrăţ

işat-o

strâns,

dacă

Benny

l-ar fi

sunat

în toiul

nopţii

şi i-ar

fi spus:

Am

nevoie

de

ajutor.

Ştie

că e şi

vina

ei.

Dar e

aici în

mome

ntul

ăsta,

nu-i

aşa?

Şi

totuşi,

simte

că,

dacă

ar

ţipa

din

toţi

rărun

chii,

Byron

nu ar

auzi-o.

Sau ar

alege

să nu

o

audă

.BYRO

N

Byron

şi

domnu

l Mitch

stau în

living,

cu

ochii

în

telefoa

ne,

aştept

ând-o

pe

Benny

să

revină

în

sufrag

erie.

Byron

se

prefac

e că

nu a

avut o

ceartă

zdravă

nă cu

sora

lui în

urmă

cu

câteva

minute

şi

domnu

l Mitch

se

prefac

e că

nu a

auzit

nimic.

Lui

Byron

îi sună

telefon

ul şi

vede

din

nou că

apelul

e de la

Lynett

e. De

data

asta,

răspun

de.

- Lyne

tte, ce

faci?

- Nu,

zi-mi

tu ce

faci.

Am

auzit

de

mama

ta,

Byron.

îmi

pare

rău.

Conve

rsaţia

asta

super

politic

oasă

pare

atât de

ciudat

ă după

trei

luni de

tăcere

mormâ

ntală

între

ei şi

după

felul în

care s-

au

despăr

ţit. Nu,

greşit.

După

felul în

care

Lynett

e l-a

părăsit

pe

Byron.

Dar

acum,

când îi

aude

vocea,

e

bucuro

s că

măcar

a făcut

un

efort.

Mama

lui

chiar o

plăcea.

Lynett

e îl

anunţă

că va

veni

mâine

la

înmor

mânta

re.

- Po

ate

mai

stăm

de

vorbă

după

aceea?

spune

ea. Am

putea?

Să

stăm

undev

a puţin

împreu

nă?

- Sigu

r, dacă

vrei,

spune

Byron.

- Da,

spune

Lynett

e.

Chiar

vreau.

De

fapt, e

ceva

despre

care

am tot

vrut să

vorbim

A, asta

era.

Până

la

urmă,

chiar

are

nevoie

de

ceva

de la

el.

Lynett

e,

Lynett

e,

Lynett

e.

îi era

uşor

altădat

ă să

vorbea

scă cu

ea.

Dar

asta

era

vechea

Lynett

e, cea

de

dinaint

e de

cearta

şi

despăr

ţirea

lor.

Byron

şi-ar

dori să

aibă

pe

cineva

ca

vechea

Lynett

e cu

care

să

vorbea

scă în

mome

ntul

ăla. I-

ar

spune

despre

înregis

trarea

de la

mama

lui,

despre

tortul

cu

fructe

ţinut

la

congel

ator.

Vechea

Lynett

e ar

râde

când i-

ar

povesti

despre

tort.

Ar

spune:

Tipic

pentru

mama

ta,

Byron.

Şi l-ar

face să

râdă,

chiar

şi

acum,

în

ciuda

durerii

fără

margin

i pe

care o

resimt

e în

capul

pieptul

ui.

Tortul

cu

fructe

al

mamei

lui a

fost

motivu

pentru

care

Benny

s-a

apucat

de

copt

prăjitu

ri. Nu

a

înţeles

de ce

părinţi

i ei au

fost

atât de

surpri

nşi

când

Benny

le-a

spus

că

vrea

să

mearg

ă în

Europ

a să

facă

cursuri

de

gătit.

Deşi,

cu

sigura

nţă, au

fost şi

mai

şocaţi

când,

ceva

mai

înainte

de

asta,

Benny

s-a

lăsat

de

faculta

te şi a

refuzat

să

discut

e pe

tema

asta.

- P

ur şi

simplu

nu era

ce

voiam,

se

mulţu

mea

ea să

spună.

Trebui

e s-o

iau pe

altă

cale.

- L

ăsaţi-o

o

vreme,

le

spunea

Byron

părinţi

lor.

Câ

nd

Benny

le-a

vorbit

despre

bucătă

ria

intern

aţional

ă şi

despre

reţetel

e care

o

fascina

u,

Byron

a

profita

t de

ocazie

şi a

sfatuit-

o să se

întoarc

ă la

faculta

te şi să

aleagă

o

special

izare

care

avea

legătu

ră cu

asta,

de

exemp

lu

antrop

ologia.

Dar

Benny

a

clătina

t pur şi

simplu

din

cap.

Apoi a

plecat

şi,

când s-

a

întors,

s-a

hotărâ

t să

studiez

e arta.

Cum

naiba

avea

Benny

să se

întreţi

nă,

Byron

chiar

era

curios

să ştie.

Au

fost şi

vremu

ri când

Benny

ar fi

discut

at

despre

asta cu

el,

măcar,

dar

ceva

se

schimb

ase în

ea,

ceva

se

sfarâm

ase.

Numai

atunci

când

se afla

în

bucătă

rie cu

mama

lor, o

mai

putea

privi

pe

Benny

ca pe

surioar

a lui

cea

mică.

Ma

ma lui

spunea

că le

va face

un tort

cu

fructe

atât lui

Byron,

cât şi

lui

Benny,

când

se vor

căsăto

ri, dar

nici

unul

nu

făcuse

asta.

Tortul

mamei

era o

operă

de

artă,

Byron

trebui

a să

recuno

ască.

Textur

a

umedă

argiloa

să,

aroma

putern

ică a

alcool

ului.

Dar

Byron

nu

împărt

şase

niciod

ată

legătu

ra

emoţio

nală a

părinţi

lor cu

reţeta

aceea.

Tradiţi

a,

spunea

mama

lui.

Dar a

cui

tradiţi

e, mai

exact?

Tortul

cu

fructe

era, de

fapt, o

budinc

ă de

prune

transm

isă

locuito

rilor

din

Caraib

e de

către

coloniş

tii

dintr-o

ţară

rece.

De ce

ţi-ai

însuşi

reţetel

e

culinar

e ale

exploa

tatoril

or?

Tra

diţie?

Dar

fursec

urile

gizzad

a cu

nucă-

de-

cocos?

Dar

îngheţ

ata de

mango

? Dar

friptur

a de

porc,

cu

orez şi

mazăr

e, dar

ardeii

iuţi de

Caraib

e,

laptele

de

cocos,

banan

ele

plantai

n, şi

toate

acele

arome

pe

care

Byron

ajunse

se să

le

îndrăg

ească

nespus

datorit

ă

mamei

şi

felului

în care

gătea

ea? Ei

bine,

asta

numea

el

bucătă

rie

insular

ă. Dar

nu,

astea

nu au

fost

niciod

ată de-

ajuns

pentru

mama

lui.

Mai

mult

decât

orice

altă

reţetă,

tortul

cu

fructe

era cel

care

aducea

dulcea

ţa în

glasul

mamei

sale.

Şi

străluc

irea în

ochii

ei.

Când

tata a

murit,

mami

îngrop

at cu

ceea

ce

mai

rămăs

ese

din

tortul

lor

aniver

sar,

dar a

păstra

t un

borca

n din

fructe

le pe

care

le

puses

e la

macer

at în

rom şi

vin de

Porto,

în

bufetu

l din

bucăt

ărie,

ascun

se

undev

a, jos.

Urma

Crăci

unul.

în

fiecar

e

iarnă,

o

aştept

a pe

Benny

să

facă

împre

unǎ

tortul,

chiar

şi

după

ce

Benny

se

mutas

e de-

acasă.

Dar

după

ce i-a

părăsi

t

atunci

, de

Ziua

Recun

oştinţ

ei,

mama

nu a

mai

făcut

niciod

ată

tortul.

Sau

aşa

crede

a

Byron

.Acum

ştie că

mama

lui a

mai

făcut

cel

puţin

un

tort.

DISTA

NŢA

Pendul

a se

leagăn

ă, cu

un

ticăit

monot

on.

După

câteva

ore

tensio

nate,

Byron

şi

Benny

au

deveni

t

extrem

de

politic

oşi

unul

cu

celălal

t, iar

ostilita

tea lor

de mai

devre

me s-a

topit

în

încord

area

provoc

ată de

povest

ea

mamei

lor.

- îl

ştii pe

tipul

ăsta? o

întrea

bă

Byron

pe

Benny,

arătân

d cu

beţi

soarel

e

chinez

eşti

spre

ecranu

l

televiz

orului.

Mamei

îi

plăcea

tare

mult.

Se uită

la

nişte

imagin

i cu un

france

z care

fusese

nevoit,

din

cauza

condiţi

ilor

meteo

vitrege

, să

aband

oneze

travers

area

înot a

Pacific

ului.

- Da,

am

citit

despre

el,

spune

Benny.

Pe

mama

o

interes

au

chestii

le

astea.

Benny

şi

domnu

l Mitch

aprobă

din

cap.

Au

coman

dat

mânca

re

thailan

deză,

oprind

înregis

trarea

după a

mia

bătaie

în uşă

a

vecinil

or care

văzuse

ră

lumina

aprins

ă.

Ceva

mai

devre

me,

Byron

s-a

uitat la

casero

lele

pentru

poman

ă din

frigide

r pe

care le

aduses

eră

vizitat

orii şi

a

hotărâ

t că nu

putea

să

guste

din

ele.

Pentru

prima

dată,

el şi

Benny

erau

de

acord

cu

ceva.

- Im

portan

tecă

s-au

gândit

la ea,

a spus

Benny,

în timp

ce

stătea

u unul

lângă

altul,

uitând

u-se la

casero

lele

dreptu

nghiul

are

conţin

ând

mânca

re cu

sos.

Import

ant e

că s-au

deranj

at să

le

pregăt

ească

şi să le

aducă,

nu?

Byron

a

încuvii

nţat

din

cap.

- Şi

apreci

em

asta,

nu?

- Sigu

r, a

spus

Byron.

Hai să

le

servim

mâine,

după

înmor

mânta

re.

Byron

a

începu

t să

caute

prin

agend

ă

număr

ul

localul

ui cu

livrare

la

domici

liu

care

pregăt

ea

mânca

rea

prefer

ată a

mamei

lor. Şi

acum,

când

stau la

masa

din

bucătă

rie,

toţi îşi

înfig

furculi

ţele în

bucate

, fără

să

mănân

ce, de

fapt,

nimic.

E prea

târziu

ca să

mai

treacă

cineva

pe la

ei.

După

pauza

asta, sau pus

de

acord:

fără

telefoa

ne,

până

nu mai

avanse

ază cu

înregis

trarea.

Oricu

m, nu

vor

putea

să o

asculte

pe

toată

până

la

înmor

mânta

rea de

mâine.

Sunt

prea

obosiţi

Ciudat

, crede

Byron,

cum

de ţi-e

greu

să ţii

ochii

deschi

şi

acum,

când

cea

mai

import

antă

persoa

nă din

viaţa

ta s-a

dus,

când

auzi

vocea

mamei

tale

care îţi

spune

că

ceea

ce ai

ştiut

tot

timpul

despre

familia

ta e,

de

fapt, o

minciu

nă.

Mare

păcat,

ce-a

păţit

france

zul

ăla.

Byron

îi

urmări

se şi el

parcur

sul,

mai cu

seamă

aspect

ele

ştiinţifi

ce,

colecţi

a de

mostre

campa

nia sa

privind

proteja

rea

ocean

ului.

Pentru

mama

sa, era

vorba

pur şi

simplu

despre

ideea

de

provoc

are,

omul

în

luptă

cu

apa.

Mama

îi

urmări

se şi

ea

cursa

în

fiecare

zi pe

intern

et. Ai

fi zis

că ea

era

cea

din

barca

de

escort

ă, cea

care

marca

direcţi

a, era

atentă

la

rechini

şi îi

întinde

a

banan

e.

Byron

avea

senzaţi

a că îi

auzea

bătăile

inimii

înteţin

du-se

în timp

ce

privea

la

ecran.

Sig

ur,

mama

lui

urmăr

ea şi

ştirile

despre

americ

anul

care

şi-a

propus

să îşi

ducă

minisu

bmarin

ele în

cinci

dintre

cele

mai

adânci

puncte

de pe

fundul

mării.

Acea

serie

de

expedi

ţii va

transm

ite

ulterio

r

inform

aţii

către

oceano

grafi

precu

m

Byron.

Dar

mama

nu era

la fel

de

interes

ată de

acest

proiect

. Pe ea

o

fascina

mai cu

seamă

interac

ţiunea

dintre

corpul

uman

şi

natură

Era

intriga

t de

expres

ia de

pe

chipul

mamei

lui

atunci

când

ea se

uita cu

atenţie

pe

site-ul

france

zului,

aceeaş

expres

ie pe

care o

avea şi

când

stătea

pe mal

şi se

uita la

mare.

Aşa

arăta

oare,

se

întreb

a

Byron,

chiar

înainte

să- şi

arunce

placa

în

apă?

Mama

fusese

cea

care îl

învăţas

e să

înoate,

cum

să- şi

găseas

că

echilib

rul,

cum să

anticip

eze

oportu

nităţile

. Tot

mama

îl învăţase

cum

să-şi

control

eze

foame

a, cum

să fie

în

armoni

e cu el

însuşi.

Iar

tata îl

învăţas

e pe

Byron

cum

arăta

un om

care

reuşis

e toate

astea.

Părinţi

i lui

Byron

erau

oamen

excepţ

ionali.

Nu

crede

că va fi

vreoda

tă aşa

de

curajo

s ca

mama

lui sau

aşa de

sigur

pe el

ca

tata.

Acu

m,

report

erii

intervi

evează

pe alţi

înotăto

ri de

marato

n,

inclusi

v pe

Etta

Pringl

e,

marea

doamn

ă a

acestui

sport,

femeia

de

culoar

e care

reuşis

e cele

mai

faimoa

se

travers

ări.

Byron

ştie că

ar

trebui

să

revină

la

înregis

trarea

mamei

, dar

Etta

Pringl

e are

un

accent

identic

cu cel

al

mamei

lor.

Accent

ul

acela

britani

c tipic

locuito

rilor

din

Indiile

Occide

ntale.

Iarna

trecut

ă,

după

ce

mama

îşi

rupses

e

picioru

l în

aşa-

zisul ei

accide

nt,

Byron

a dus-

O S-O

asculte

pe

Pringl

e

ţinând

o

cuvânt

are la

centru

l de

conferi

nţe.

-

Marat

onul

de înot

e

asemă

nător

multor

lucruri

din

viaţă,

a spus

Pringl

e,

adresâ

ndu-se

audito

riului

în ziua

aceea.

Nu

există

nici un

substit

ut

pentru

pregăt

ire,

pentru

antren

ament,

pentru

a

recupe

ra

milele

parcur

se ca

să

capeţi

reziste

nţă şi

putere

. Dar

nimic

din

toate

astea

nu

contea

ză, de

fapt,

dacă

nu ai

mental

itatea

potrivi

tă, a

zis

înotăto

area

de

marato

n,

atingâ

ndu-şi

uşor

cu

degetu

1

tâmpla

şi

încuvii

nţând

apoi,

în timp

ce se

uita

prin

sală.

S-a

oprit şi

s-a

uitat

fix la

mama

lui

Benny.

Da,

insular

ii. Se

recuno

sc

între

ei de

la o

poştă.

Mulţu

mit că

mama

se

aşezas

e bine

la

locul

ei,

Byron

a ieşit

uşor

afară

să

răspun

dă la

un

telefon

de la

servici

u. S-a

cam

întins

la

vorbă

şi,

când s-

a

întors,

şi-a

dat

seama

că

pierdu

se deja

aproap

e tot

discur

sul.

Reveni

nd în

salǎ, a

văzut-

o pe

Etta

Pringl

e

îmbrăţ

işând-

o pe

mama

lui,

râzând

împreu

nă cu

ea,

pentru

ca apoi

să fie

condus

ă afară

pe altă

ieşire,

în

capătu

l

celălal

t al

holului

, de

câţiva

asisten

ţi.

Doar

mama

lui şi

alţi

câţiva

rătăciţ

i au

rămas

în

lobby.

împun

gea

podea

ua cu

cârjele

apropii

ndu-se

în

grabă

de el.

- Ţi-a

plăcut

? a

întreb

at

Byron.

- Mi-a

plăcut,

răspun

s

mama,

iar

faţa i

s-a

înviora

t de un

zâmbe

t.

- Ce a

spus?

- Era

bucuro

asă că

am

venit

la

eveni

ment.

Byron

a

chicoti

t.

-　N

u,

mami,

ce a

zis

Etta

Pringl

e

despre

înot?

Care

e, mai

exact,

mental

itatea

potrivi

tă?

- A

spus

că

trebui

e să

iubeşti

marea

mai

mult

decât

te temi

de ea.

Trebui

e să

iubeşti

înotul

atât de

mult

încât

ai face

orice

să

contin

ui.

Mama

lui

privea

acum

afară

pe

geamu

1

maşini

i.

- Exac

t aşa

cum e

şi cu

viaţa.

Byron

se

gânde

şte

acum

la

fetele

din

înregi

strare

a

audio

a

mame

i lui.

înotăt

oarele

. Cum

ajunse

se

mama

să le

cunoa

scă?

Ce se

întâm

plase

cu

ele?

Şi ce

se

petrec

use

atât

de

înfrico

şător

în

acele

vremu

ri,

încât

trebui

se să

aştept

e

până

la

sfârşit

ul

vieţii

ca să

le

spună

copiil

or ei

adevă

rul

?

ATU

NCI .

MAMI

ŞI

PEARL

înai

nte ca

mama

lui

Covey

să

dispar

ă, ea şi

Pearl

adunas

eră o

listă

lungă

de

clienţi.

Tortul

cu

fructe

al lui

Pearl

era

recuno

scut ca

fiind

cel

mai

bun

din

oraş,

deşi pe

unii îi

deranj

a să

recuno

ască

asta.

După

ei,

Pearl

era

prea

arogan

tă

pentru

o

menaj

eră cu

pielea

atât de

neagră

ca a ei.

Pearl a

găsit

în

mama

lui

Covey

parten

era

perfect

ă, care

făcea

nişte

flori

din

glazur

ă fără

egal.

Şi, din

nou,

unele

dintre

doamn

ele de

vază

din

oraş

nu

erau

prea

încânt

ate de

asta.

Mama

lui

Covey

comise

se o

gravă

eroare

de

judeca

tă

atunci

când

făcuse

un

copil

cu

chinez

ul ăla.

Cov

ey

auzise

lumea

spunâ

nd

astfel

de

lucruri

, de

parcă

nimeni

nu şi-

ar fi

putut

închip

ui că

cei

mici

au şi ei

urechi.

Profes

orii pe

corido

arele

şcolii.

Sau

vânzăt

orii de

cartofi

şi

morco

vi de

la

piaţă.

îi

auzise

spunâ

nd că

Mathil

da

Brown

era

atât de

frumo

asă,

încât

şi-ar fi

putut

alege

o

partid

ă mai

bună.

Ar fi

putut

alege

pe

unul

mai

bun

decât

pe

Johnny

„Lin”

Lyncoo

k.

Bărbat

ul ăla

era

mereu

la

luptele

de

cocoşi

şi ştiau

că n-o

să

sfârşească

bine.

Era un

mister

pentru

ei cum

reuşis

e să se

bucure

de

atâta

popula

ritate

în

rândul

unora

dintre

cei

mai

decenţ

oamen

i din

oraş.

Şi

totuşi,

existau

lucruri

mai

import

ante,

precu

m

satisfa

cţia de

a

aduce

în sala

de

recepţi

i, la

nunta

fiicei

tale,

un tort

cu

fructe

care

merita

toate

aplauz

ele. Un

tort

despre

care

avea

să se

vorbea

scă şi

peste

ani.

Mama

lui

Covey

putea

să

transfo

rme

zahăru

l în

breben

oci

pastel

aţi

sau,

pentru

mirese

le mai

îndrăz

neţe,

în

tranda

firi

japone

zi şi

orhide

e de

un

roşu

aprins,

violet

imperi

al sau

auriu.

Iar

Pearl

putea

face

pe

oricine

să se

piardă-

n

reverii

, doar

la

gândul

torturi

lor ei.

Ma

thilda

şi

Pearl

aduna

u şi

împărţ

eau

profitu

l,

atrăgâ

nd în

acelaşi

timp şi

nişte

admira

toare

suspuse,

femei

de

familii

bune

şi cu

destui

bani

ca să

facă

lucruri

le să

mearg

ă bine.

Unele

dintre

ele,

peste

ani,

ajunse

seră să

înţelea

gă

nenoro

cirile

care

se

abătea

u

asupra

unei

femei

cu

puţine

resurs

e

materi

ale.

într

-o zi,

Covey

avea

să

culeag

ă

roadel

e

acelor

alianţe

şi să-şi

schimb

e

cursul

vieţii

lui.

Dar

până

atunci,

Covey

habar

nu

avea

că

mama

ei

urma

să

părăse

ască

insula

cu

ajutor

ul unei

foste

cliente

. Nici

nu se

gânde

a că

avea

să

rămân

ă doar

în grija

tatălui.

Covey

era

prea

mică

să

poată

înţeleg

e ce

însea

mnă

să fii

mamă

, cât

de

greu îi

fusese

Mathil

dei să

plece.

Ştia

doar

că

tortul

cu

fructe

însem

na o

comu

niune

între

femei

şi o

bucăt

ărie

plină

de

râsete

.COVE

Y

în

primăv

ara

anului

1965,

viaţa

lui

Covey

a virat

pe

drumu

l pe

care

avea

să o

întâlne

ască

pe

Eleano

r

Bennet

t. în

ziua

aceea,

podea

ua

bucătă

riei

era

plină

de

păstăi

de

tamari

n.

Trosne

au sub

picioar

ele

tatei în

timp

ce se

apropi

a.

-     M

mm,

bobiţe

de

tamari

n, a

spus

tata,

întinzâ

ndu-se

spre

bol şi

luând

puţină

pulpă

în timp

ce

Covey

o

amest

eca cu

zahăr.

Pearl,

despre

care

mulţi

spunea

u că

este

cea

mai

bună

bucătă

reasă

din

parohi

e, o

învăţas

e pe

Covey

să

pună

puţin

ardei

iute şi

câteva

picătu

ri de

rom

înainte

să

separe

pulpa

în

bobiţe,

deşi

lui

Covey

îi

plăcea

cel

mai

mult

să

mănân

ce

tamari

nul

proasp

ăt din

păstai

e, abia

cules

de la

poalel

e

copacu

lui, şi

înmuia

t într-

un bol

cu

zahăr,

mestec

ându-l

bine în

timp

ce faţa

i se

schimo

nosea

din

pricina

gustul

acrişor

Covey

îi

îndepă

rtă

mâna

tatălui

ei. în

timp

ce el

râdea,

Covey

a

remar

cat un

ton

preocu

pat în

vocea

lui, un

ton

care-i

dădea

fiori pe

şira

spinări

i şi o

făcea

să se

simtă

încord

ată,

gata

să-i

opună

reziste

nţă.

Când

tatăl

lui

Covey

a

pomen

it

numel

e lui

Claren

ce

Henry,

a ştiut

că nu-i

a

bună.

- Mi

cuţu'?

a spus

Covey.

Ce

treabă

are

delinc

ventul

ăla să

vină la

noi

acasă?

- Cla

rence

Henry,

a spus

Lin,

ţinând

să

folosea

scă

numel

e lui

formal

în

locul

porecl

ei

datora

te

umeril

or

masivi

ai

bărbat

ului,

vine să

te

vadă.

- Să

mă

vadă?

De ce?

- Cre

d că

vine să

te

curtez

e.

Covey

a lăsat

să-i

scape

un râs

ascuţit

- *Să*

mă

curtez

e?

Nu

ştia ce

îi

părea

mai

ridicol,

ideea

că

Micuţu

' ar

putea

fi atât

de

gentle

man

încât

să

curtez

e pe

cineva

sau

ideea

că

trebui

a să

întreţi

nă un

gangst

er

bătăuş

care

era

aproap

e de-o

seamă

cu

tatăl

ei. Din

ce

auzise

Covey,

Micuţu

' nu

era

genul

de

persoa

nă pe

care s-

o

pofteşt

i în

casă,

nici

măcar

dumini

ca.

- Să

mă

curtez

e? *Cin'*

se

crede

omu'

ăla?

- Grij

ă la

limbaj!

Atât îi

spunea

tata ca

să o

opreas

că să

treacă

în

vorbir

ea

dialect

ală,

care îi

fusese

mereu

interzi

să.

Aşa că

a

reluat.

- De

unde i-

a venit

ideea

să vină

să mă

curtez

e,

când

tu spui

că nu

sunt

destul

de

mare

nici ca

să

merg

cu

priete

nii la

plajă?

- N-

am

spus

niciod

ată că

nu te

poţi

duce

la

plajă,

am zis

că n-ar

trebui

să

înoţi în

marea

aia

afurisi

tă în

mijloc

ul unui

uragan

nenoro

cit.

înjurăt

urile,

pe de

altă

parte,

nu

erau

interzi

se

pentru

tatăl

ei.

- Nu a

fost

chiar

un

uragan

, tati.

- Nu,

sigur

că nu,

doar o

mică

furtun

ă

mortal

ă.

- Şi în

plus,

nu

eram

singur

ă.

- Am

fost şi

eu

acolo,

nu-ţi

aminte

şti?

Am

văzut

eu

cum

nu erai

singur

ă. Am

văzut

cum a

trebuit

să

tragi

la mal

aşazisa

barcă

de

salvar

e. Ce

glumă

bună!

a zis

tatăl

ei,

punân

d

mâinil

e în

şolduri

. Şi

oricum

, totul

e deja

stabilit

domni

şoară.

Claren

ce

Henry

vine

după-

amiază

, aşa

că mai

bine te

duci să

te

aranje

zi.

- Cl

arence

Henry

poate

să vină

să te

curtez

e *pe*

tine,

tati, eu

n-o să

fiu

aici.

- Ba

da,

Covent

ina, o

să fii.

Tatăl

ei a

ridicat

tonul,

aşa

cum

făcea

mereu

după

ce bea,

dar

avea o

blânde

ţe în

privire

, o

expres

ie

întreb

ătoare.

Nu, o

expres

ie mai

degrab

ă

stăruit

oare,

care o

îngheţ

a.

- Ce

ai

făcut,

tati?

Ce ai

făcut?

- Co

vey, te

rog, fa

asta

pentru

tatăl

tău, a

spus

el, cu

glas

mai

domol

de

data

asta.

Fă-mi

pe

plac. E

dumini

că.

Lasă-l

să vină

şi să

bea

ceva

rece.

Am

făcut

nişte

afaceri

cu el şi

s-a

arătat

interes

at de...

Covey

a lovit

cu

mâna

în

blatul

de

bucătă

rie,

chiar

lângă

turnul

eţul de

dulciur

i care

se afla

pe o

bucată

de

hârtie

de

copt.

Vreo

două

boabe

de

tamari

n au

ateriza

t pe

podea.

- Te-

ai

băgat

în

afaceri

cu

Micuţu

'? a

spus

ea. Ce

fel de

afaceri

, tati?

Afaceri

cu

pariuri

? Sper

că nu-i

datore

bani.

Tatăl

ei nu a

răspun

s, dar

expres

ia de

pe faţa

lui

spunea

totul.

Covey

s-a

întors

şi a

plecat,

strivin

d sub

picior

o

boabă

de

tamari

n

rătăcit

ă.

Acum

înţeleg

ea de

ce

mama

îl

părăsi

se pe

tata.

Doar

că nu

înţeleg

ea

cum

de

putuse

să o

părăse

ască şi

pe ea.

- Cov

entina!

Nu s-a

întors

când a

strigat

-o tatăl

ei, dar

tremur

a ca

varga.

Se

gânde

a la

reputa

ţia de

cămăt

ar

nemilo

s a

acelui

individ

, ale

cărui

ameni

nţări

puteau

avea

consec

inţe

fatale.

Mâinil

e lui

Covey

tremur

au

încă

atunci

când a

deschi

s uşa

şifonie

rului

din

camer

a ei şi

atunci

când

încerc

a să-şi

tragă

fermoa

rul

rochiei

pe

care o

aleses

e.

Cov

ey ar fi

vrut să

iasă pe

furiş

din

casă,

dar

dacă

făcea

asta,

tatăl ei

ar fi

fost în

mare

necaz.

Şi

numai

dacă îi

zicea

ceva

greşit

lui

Micuţu

', ar fi

dat de

necaz.

Mai

târziu,

a

păstrat

acele

gându

ri bine

întipăr

ite în

cap, în

timp

ce îl

condu

cea pe

Henry

Micuţu

' în

living,

şi el se

aşeza

pe

canape

a,

strâng

ând în

pumn

o

boabă

de

tamari

n.

Eşti

delicio

asă,

Covent

ina, i-a

spuse

Micuţu

fixând

u-şi

privire

a în

adânci

tura

decolt

eului

şi apoi

coborâ

nd-o

până

spre

talia

ei. Ai

deveni

to

domni

şoară

în

toată

regula,

pe

lângă

faptul

că eşti

şi

nemai

pomen

it de

frumo

asă.

Cov

entina

a

mușca

t dintr-

o

boabă

de

tamari

n, ca

să-şi

masch

eze

expres

ia care

ştia că

i se

citea

pe

faţă.

Se

gânde

a la

mama

ei,

care

sigur

nu şi-

ar fi

ascuns

dispreţ

ul. Nu,

mama

ei şi-ar

fi pus

mâinil

e în

şolduri

şi l-ar

fi

săgeta

t pe

Micuţu

' cu

privire

a, într-

atât

încât

acesta

s-ar fi

ridicat

şi ar fi

tulit-o

pe uşă

afară,

aşa

cum

făcuse

şi tata,

şi nu

doar o

dată.

Dar

mama

ei nu

era

aici.

Exact

când

Covey

avea

cea

mai

mare

nevoie

de ea.

Covey

se

gânde

a la

cuţitel

e pe

care

Pearl

le

ţinea

în

raftul

de jos

din

bucăt

ărie,

cele

mai

mari

şi mai

ascuţi

te, pe

care

le

folose

a

când

tăia

carne

a sau

când

curăţa

trestia

-de-

zahăr.

într-o

zi, va

regret

a că

nu a

luat

unul

dintre

cuţitel

e alea

cu ea

.PREŢ

UL

Lin

nu mai

ştia

mome

ntul

exact

în care

destin

ul îl

condus

ese

spre

Micuţu

'. Avea

deja

proble

me,

înainte

ca

primel

e

revolte

împotr

iva

locuito

rilor

chinezi

să

ducă

la

incend

ierea

unuia

dintre

magazi

nele

sale.

Când

luptele

de

cocoşi

nu au

mai

mers

atât de

bine,

Lin a

începu

t să

amane

teze

bunuri

din

magazi

n,

sperân

d că o

să le

scoată

într-o

bună

zi, dar

datorii

le se

tot

acumu

lau.

Luc

rurile

s-au

înrăut

ăţit şi

mai

mult

când l-

a

părăsit

nevast

a, şi,

totuşi,

se

asigur

a că

fata lui

nu

merge

a

niciod

ată la

şcoală

fără

unifor

me

noi,

care îi

rămân

eau

mici

într-un

ritm

enerva

nt.

Măcar

în

privinţ

a asta,

Lin şi

Mathil

da

fusese

ră

mereu

de

acord.

Covey

trebui

a să

primea

scă o

educaţ

ie

bună,

nu

conta

că era

fată.

în

cele

din

urmă,

situaţi

a

financ

iară a

lui Lin

s-a

deteri

orat

atât

de

mult,

încât

s-a

văzut

nevoit

să

apelez

e la

Henry

Micuţ

u'. Lin

ar fi

trebui

t să se

aştept

e la

asta.

Ar fi

trebui

t să

ştie că

era

doar o

chesti

une

de

timp

până

când

Micuţ

u'

avea

să

vină

să-şi

reven

dice

prețul

Pentr

u că,

aşa

cum

obser

vase

Lin,

asta

era

tot ce

urmăr

eau

oame

nii pe

lumea

asta,

preţul

pe

care

trebui

a să li-

1

plăteş

ti. Şi

perso

ana

care

avea

să

sufere

cel

mai

mult

era

fiica

lui,

singur

ul

lucru

de

preţ

care îi

rămăs

ese.

Căci

se

apropi

a pe

nesim

ţite

ziua

în

care

Lin va

trebui

să se

întreb

e: *Ce*

ai de

gând

să faci

?

COVE

Y

Tru

pa The

Wailer

s era

difuzat

ă tot

timpul

la

radio

în

primăv

ara

aceea,

şi

puţină

muzică

ritmat

ă o

făcea

pe

Covey

să se

simtă

mai

bine,

chiar

şi în

aseme

nea

vremu

ri.

Pearl

îşi

termin

ase

munca

pe ziua

aceea,

iar

Covey

a dat

drumu

l la

radio

şi

dansa

pe

ritmul

muzici

i,

ridicân

du-şi

părul

de pe

ceafa,

ca să

se mai

răcore

ască.

Stătea

cu

spatel

e la

uşa

bucătă

riei

când

Micuţu

' a

intrat

în

casă.

De

când

cu

incend

iul,

tatăl ei

o

avertiz

ase în

repeta

te

rândur

i să

încuie

uşa

când

era

singur

ă

acasă,

dar

Micuţu

intrase

pe uşa

din

spate.

Pearl

trebui

e să fi

lăsat

poarta

deschi

să

când a

plecat.

Şi

Micuţu

' a

intrat

fără să

mai

bată.

Mic

uţu'

venea

în

fiecare

dumini

că de

câteva

săptă

mâni

deja şi,

în tot

timpul

ăsta,

magazi

nul

distrus

în

incend

iu

fusese

cu

totul

renova

t.

Legătu

ra

dintre

aceste

două

eveni

mente

îi era

eviden

tă lui

Covey.

Ceea

ce era

şi mai

înspăi

mântăt

or era

faptul

că

tatăl ei

îi

sugera

că

Micuţu

' e

interes

at de

ceea

ce el

numea

o

relaţie

mai

apropi

ată cu

Covey.

De

câte

ori

tatăl ei

aducea

în

discuţi

e

subiec

tul,

Covey

ieşea

din

camer

ă.

Tatăl

ei o să-şi vină-

n fire,

se

gânde

a ea,

şi, cu

sigura

nţă,

Micuţu

' îşi va

da

seama

că

fusese

o idee

absurd

ă să

încerc

e să-şi

petrea

că

timpul

cu ea.

Şi

totuşi,

iată-l,

dând

buzna,

nepofti

t, în

bucătă

ria

familie

i, în

plină

zi, în

timpul

săptă

mânii,

de

parcă

ar fi

fost la

el

acasă.

- T

he

Wailer

s, a

spus

el.

Muzic

ă

bună.

- T

ata nu

e aici,

a spus

Covey.

-   Ş

tiu. De

aceea

am

venit,

a spus

Micuţu

apropii

ndu-se

de

Covey.

Nu-ţi

pare

bine

că

sunt

aici?

Cov

ey îşi

ţinea

răsufla

rea.

Micuţu

' era

acum

atât de

aproap

e de

ea

încât îi

simţea

mirosu

l prea

dulce

al

aftersh

ave-

ului.

Micuţu

' era

acum

atât de

aproap

e,

încât îi

simţea

respira

ţia pe

frunte.

- A

m

putea

să ne

cunoaş

tem

mai

bine, a

spus

Micuţu

' şi a

dat să

o

sărute

pe

Covey,

dar ea

a

întors

capul

într-o

parte.

Câ

nd

Micuţu

' s-a

apleca

t iar

spre

ea, l-a

împins

, dar

de

data

asta,

el a

apucat

-o de

închei

eturile

mâinil

or şi i

le-a

prins

la

spate,

la

perete.

O

ţinea

atât de

strâns

încât

avea

impres

ia că o

să-i

trosne

ască

oasele.

La

şcoală,

Covey

învăţas

e

despre

o

specie

de

mormo

loc din

Asia

care

se

chirce

a şi se

prefăc

ea

mort,

ca să-i

îndepă

rteze

pe

prădăt

ori. A

rămas

nemişc

ată şi

s-a

concen

trat

asupra

acelei

imagin

i,

burta

roşie a

mormo

locului

la

vedere

,

brăzda

tă de

linii

negre,

şi

corpul

plin de

venin,

în caz

că e

nevoie.

îşi

ţinea

faţa

întoars

ă într-

o

parte,

cu

maxila

rele

încleşt

ate, cu

ochii

mijiţi,

încerc

ând să

pară

cât

mai

fioroas

ă, deşi

era

sigură

că

Micuţu

' îi

auzea

bubuit

ul

inimii-

n

piept.

Era un

secret

bine

ştiut

că

brusca

se şi

alte

fete

înainte

. S-a

gândit

la

raftul

cu

cuţite

din

bucătă

rie.

Era

prea

depart

e.

- D

eci,

eşti

timidă,

nu-i

aşa?

Sau

doar te

prefaci

? a zis

Micuţu

coborâ

nd

vocea.

Mă

întreb,

tot aşa

de

rușino

asă

eşti şi

când

te duci

la

plajă

cu

băiatul

ăla,

Grant?

Dec

i asta

însem

na „să-

ţi

îngheţ

e

sângel

e-n

vine”.

Covey

nu

credea

că mai

cineva

ştia

despre

ea şi

Gibbs,

cu

excepţ

ia lui

Bunny

şi a lui

Pearl,

care

şi- ar fi

dat

oricum

seama

până

la

urmă.

Dar

Pearl îi

spuses

e

odată

că

Micuţu

' şi

fratele

lui

aveau

în

fiecare

golfule

ţ şi

sătuc

din

parohi

e

oamen

i care

le

datora

u ceva.

Şi

când

datore

zi ceva

unui

om

pericul

os, eşti

gata

să

spione

zi

pentru

el. Eşti

gata

chiar

să faci

şi rău

cuiva,

dacă

asta îţi

ţinea

familia

depart

e de

necazu

ri. Cel

mai

import

ant era

să nu

te ia la

ochi

fraţii

Henry.

Dar

Micuţu

' îl

luase

deja la

ochi

pe

Gibbs.

Numai

auzind

u-i

numel

e în

gura

lui

Micuţu

',

Covey

a

înţeles

imedia

t că

Gibbs

era

vulner

abil.

- Ş

i ce-ţi

tot

pierzi

vreme

a cu

băiatu'

ăla? a

sâsâit

printre

dinţi

Micuţu

dându-

drumu

l la

mâini.

Apo

i s-a

tras

înapoi,

dar de

când

auzise

numel

e lui

Gibbs,

Covey

nu-şi

mai

simţea

picioar

ele,

aşa că

nu a

îndrăz

nit să

se

mişte.

- C

rezi că

Gilbert

Grant

o să-l

scape

pe

tatăl

tău de

datorii

,

Covent

ina?

Crezi

că

Gilbert

Grant,

mai

interes

at de

faculta

te

decât

să-şi ia

o

slujbă

serioas

ă, ar

putea

vreoda

tă să

facă

rost de

banii

de

care

are

nevoie

tatăl

tău ca

să nu

fie

tăiat

cu

sabia?

- T

atăl

meu...,

a

începu

t

Covey.

- T

atăl

tău, a

întreru

pt-o

Micuţu

', e un

pario

care n-

a

putut

nici

măcar

să- şi

ţină

femeia

acasă.

N-a

putut

nici

măcar

să îşi

păstre

ze

acţiuni

le

magazi

nelor

lui.

Ştiai

asta,

Covent

ina?

Ştiai

că

magazi

nele

alea

nu mai

sunt

ale

tatălui

tău?

Nu? Ei

bine,

aşa e.

Sunt

ale

mele.

Şi

dacă

nu vrei

ca

tatăl

tău să-

şi

piardă

şi

casa,

iar tu

să

ajungi

să

locuieş

ti într-

o

baracă

, sau

mai

rău deatât,

atunci

ai grijă

cum te

porţi

cu

mine,

domni

şoară.

Mic

uţu' s-

a

întors

şi a

ieşit

din

bucătă

rie

fără să

mai

spună

o

vorbă.

După-

amiaza

următ

oare,

când

tata i-a

spus

că

Micuţu

' îi

ceruse

mâna

ei,

Covey

nu a

mai

putut

nici

măcar

să se

arate

mânio

asă. A

reuşit

doar

să

îngaim

e: „Nu,

tati, te

rog,

tati”.

Ăsta

era un

sentim

ent

nou,

ciudat

pentru

Covey,

un

sentim

ent

care îi

răpise

glasul.

A

stat

singur

ă în

camer

a ei,

nu ştia

exact

cât.

Apoi a

ieşit

afară

şi a

asculta

t

bâzâit

urile şi

foşnet

ele din

grădin

ă, şi

sforăit

ul

tatălui

ei,

care

răzbăt

ea pe

fereast

ra

camer

ei lui.

A

adulm

ecat

prin

aer

umeze

ala

care

se

aşezas

e pe

frunze,

făcând

fructel

e

coapte

să

putrez

ească.

A

gonit

un

gânda

c, şi-a

şters o

lacrim

ă.

Totul

era la

fel, şi

totuşi

nimic

nu mai

era la

fel.

Voia să

mearg

ă la

Gibbs

să-i

spună,

dar

ştia că

nu

putea

să facă

asta.

Nu

acum.

Deşi

avea

să afle

în

curând

Senza

ţia de

şoc

încep

ea să

dispar

ă. De

undev

a, din

depăr

tare,

se

auzea

ceva

ca un

tunet,

ca un

vânt

năpra

snic

dinspr

e

mare,

ca un

anima

l

sălbat

ic

care

se

apropi

a. Şi

acum

ea era

acel

anima

l,

descui

a

poarta

şi

ieşea

alergâ

nd pe

stradă

, cu

lacrim

ile

şiroin

du-i

pe

faţă,

pe

gât,

pe

cămaş

ă, şi o

luă la

goană

pe

drum,

iar

vocea

i se

transf

ormas

e în

urlet

.COVE

Y ŞI

GIBBS

Covey

nu ştia

cum

să-i

spună

lui

Gibbs

despre

Micuţu

', dar

Gibbs

aflase

deja. A

doua

zi,

când

Covey

pleca

de la

şcoală

cu

Bunny,

l-a

văzut

pe

Gibbs

venind

în

grabă

către

ea, pe

drumu

l care

separa

liceul

de

promo

ntoriu.

- E

adevăr

at? a

întreb

at-o

Gibbs,

cu

voce

tare.

- Şşş,

a făcut

Covey,

uitând

u-se în

faţă şi

mergâ

nd

repede

pe

drum.

-     Zi,

e

adevăr

at? a

insista

t

Gibbs,

coborâ

nd

tonul

vocii.

E

adevăr

at ce

se

vorbeş

te

despre

tine şi

Micuţu

'?

- Aşte

aptă,

aşteap

tă, l-a

rugat

Covey.

Au

mers o

vreme

alături

de

Bunny,

amând

oi

tăcuţi,

până

când

Bunny

a

mormă

it ceva

şi a

luat-o

înainte

, în

timp

ce

Covey

şi

Gibbs

au

apucat

-o pe

drumu

l care

ducea

la

plajă.

- Cân

d aveai

de

gând

să-mi

spui

despre

tine şi

Micuţu

'?

- Gi

bbs,

nu

există

aşa

ceva,

eu şi

Micuţ

$u',$

ăsta e

doar

aranja

mentul

tatălui

meu.

Le-a

intrat

în cap

ideea

că

trebui

e să

mă

mărit

cu el,

dar,

bineînţ

eles că

nu mă

mărit.

- Dac

ă

Micuţu

' îşi

pune

în

gând

să se

însoar

e cu

cineva,

o va

face.

-	Da

r e

ridicol,

nu

înţeleg

i? Tati

o să-şi

dea

seama

în

curând

. Şi

apoi,

Micuţu

'? îl

vezi tu

la casa

lui,

însurat

? O să-

treacă,

vrea

doar

să se

dea

mare,

să

arate

că

poate

să

obţină

tot ce

vrea.

Eu nu

mă

mărit

cu

omul

ăla,

Gibbs,

a zis

Covey

şi l-a

îmbrăţ

işat pe

Gibbs.

Dar te

rog

ceva.

Vreau

să fii

calm,

fa-o

pentru

mine.

Trebui

e să

lăsăm

să mai

treacă

ceva

timp.

- Ti

mp?

Ce

timp?

a spus

Gibbs.

Plec la

Londra

în

două

săptă

mâni.

Ce o

să se

întâmp

le cu

tine?

Gibbs

cuprin

s lui

Covey

faţa în

mâinil

e lui.

Nu la

viaţa

asta

visase

Covey.

Ea

spera

să se

ducă

după

Gibbs

la

anul,

după

ce va

termin

a

şcoala,

după

ce va

strâng

e banii

necesa

ri

pentru

un

bilet

de

partici

pare la

cursa

transat

lantică

Plănui

se să

se

mute

la

Londra

, să fie

cu

Gibbs.

Plănui

se să

se

mărite

cu

Gibbs,

să

mearg

ă şi ea

la

faculta

te, ca

Gibbs.

Să

aibă

copii

cu

Gibbs.

- Cov

ey, te

rog,

vino

cu

mine

acum.

- Cum

, la

Londra

? Dar

nu

sunt

pregăt

ită.

- Atun

ci te

aştept.

Merge

m

împreu

nă.

Covey

a oftat

adânc.

Nu

avea

cum.

Trebui

a să-l

ţină pe

Gibbs

cât

mai

depart

e de

Micuţu

- Nu,

nu poţi

rămân

e. Tu

ai

faculta

tea...

- Nu e

altă

cale,

nu

vezi?

stăruia

Gibbs.

Dar

Covey

a

reuşit

să-l

convin

gă pe

Gibbs

că ea

are

drepta

te. El

avea

să

plece

şi i-a

promis

solemn

că

avea

să se

pregăt

ească

şi ea,

în

timpul

ăsta,

de

plecar

e.

-    Nu-ţi face

griji, i-

a spus

Covey

înainte

ca

Gibbs

să

plece,

deşi ea

însăşi

începu

se să

se

îngrijo

reze.

Călca

u apa

din

locul

lor

secret

, acel

petic

de

coastă

unde

se

ducea

u ori

de

câte

ori

voiau

să

înoate

singur

i.

Când

Covey

s-a

apropi

at de

Gibbs,

când

simţit

buzele

sărate

lipite

de ale

ei, şi-a

aminti

t de

felul

în

care

Micuţ

u' îi

rostis

e

numel

e în

ziua

în

care o

înghe

suise

într-

un

colţ

din

bucăt

ărie.

Spuse

se

cuvint

ele

acelea

Gilber

t

Grant,

ca pe

un

bleste

m, ca

pe un

averti

sment

, ca

pe un

ultima

tum

.CĂSN

ICIA

La

mai

bine

de

patru

mii de

ani de

când

fusese

ră

atestat

e, în

Mesop

otamia

primel

e

căsăto

rii

între

bărbaţ

i şi

femei,

în

august

1965

se

făceau

planur

pentru

o

cununi

e

asemă

nătoar

e, pe

coasta

de

nord a

unei

mici

insule

din

Indiile

Occide

ntale.

Potrivi

t

tradiţi

ei,

Covent

ina

Lyncoo

k urma

să îşi

uneasc

ă

destin

ul cu

cel al

lui

Claren

ce

Henry,

nu

doar în

avanta

jul lui

Henry,

pentru

binele

tuturor

. în

cazul

lui

Covey,

nunta

avea

să

ducă

la

elibera

rea de

obligaţ

iile

financi

are pe

care

tatăl i

le

datora

lui

Henry

Micuţu

Cov

ey

stătea

în

picioar

e pe

un

tabure

t, într-

un

magazi

n cu

rochii

de

mireas

ă din

oraş,

în timp

ce

simţea

că

rochia

îi era

străpu

nsă ici

şi colo

de ace.

Lui

Covey

încă

nu îi

venea

să

creadă

că

urma

să se

mărite

cu

Micuţu

Covey,

care

fusese

adusă

aici de

mama

lui

Henry

Micuţu

', a

ales

cea

mai

îngrozi

toare

rochie

pe

care a

găsit-

0, 0

monstr

uozitat

e din

puf şi

zorzoa

ne,

sperân

d să

cheltui

ască

cât

mai

mult

din

bani

femeii

şi să o

facă

să-şi

piardă

răbdar

ea.

Cu

sigura

nţă că

tatăl

lui

Covey

avea

să

găseas

că o

ieşire.

Trebui

a să

existe

totuşi

o

alterna

tivă, se

gânde

a ea.

în tot

acest

timp,

refuza

se să

mai

vorbea

scă cu

tatăl

ei. Se

uita în

oglind

a de la

magazi

n şi se

gânde

a că,

în cel

mai

rău

caz, ar

putea

ascund

e unul

dintre

cuţitel

e de

bucătă

rie ale

lui

Pearl

între

numer

oasele

falduri

ale

rochiei

de

mireas

ă.

Dacă l-

ar

ascund

e

acolo,

ar

avea

curajul

să-l

folosea

scă?

Ce ar

fi în

stare

să

facă?

Şi

ce va

face

mai

apoi?

Cov

ey tot

mai

spera

că

tatăl ei

îşi va

rezolv

a

proble

mele

cu

Micuţu

', că o

să

urmez

e o

graţier

e de

ultim

minut.

Lucrur

ile se

vor

aranja,

ea şi

Bunny

vor

putea

să

partici

pe la

cursa

aceea

din

port,

iar la

anul,

Covey

pleca

la

Gibbs.

Dar,

mai

întâi

de

toate,

Micuţu

trebui

a să

cedeze

Cu

două

zile

înainte

de

cerem

onie,

când

Pearl

s-a dus

la

hotel

să

înceap

ă să

pregăt

ească

tortul,

căsăto

ria lui

Covey

cu

Micuţu

' părea

inevita

bilă.

Covey,

care

nu era

încă

pe

deplin

conştie

ntă de

faptul

că

trebui

a să

munce

şti ca

să-ţi

câştigi

existen

ţa, era

furioas

ă pe

Pearl.

Cum

putea

fi de

acord

să facă

un tort

pentru

o

nuntă

care

avea

loc

împotr

voinţei

lui

Covey?

Chiar

înainte

de

cerem

onie,

când

Pearl a

venit,

însoţit

ă de

Bunny,

să o

vadă

pe

Covey,

aceast

a nu s-

a

putut

uita la

Pearl.

Abia

dacă i-

a

întins

un

obraz

să o

sărute.

Bu

nny a

strânso tare

în

braţe

pe

Covey,

legănâ

nd-o

dintr-o

parte

în alta,

apoi a

condus

-o

până

în hol,

unde o

aştept

a tatăl

ei. în

timp

ce

tatăl i-

a

oferit

braţul

stâng

ca să-

şi

sprijin

e

mâna

înmăn

uşată,

Covey

a

simţit

că

mintea

îi iese

din

trup şi

pluteşt

e

aiurea,

aşa

cum se

întâmp

la

când

înota,

când

îşi

privea

de

deasup

ra

mişcar

ea

braţelo

r,

curent

ul ce o

purta,

distanţ

a până

la

destin

aţie.

Aju

nsă în

sala de

recepţi

i,

Covey

plutea

parcă

printre

băncil

e cu

invitaţi

purtân

d

costu

me

negre

şi

pălării

la

coman

dă.

Privire

a i-a

alunec

at

peste

chelia

lui

Micuţu

', apoi

printre

aranja

mentel

e

florale

şi pe

fereast

ră,

spre

nord-

est,

peste

Atlanti

C,

unde la zărit

pe

Gibbs,

depart

e de

tot.

Micuţ

u' şi-a

lipit

gura

de

buzele

ei, şi

atunci

şi-a

venit

din

nou în

fire.

Invitaţ

aplau

dau.

Restul

era în

ceaţă.

S-a

servit

masa,

apoi

au

urmat

vreo

două

discur

suri.

Tatăl

ei,

impas

ibil, a

ridicat

pahar

ul în

direcţi

a

cuplul

ui şi a

rostit

câteva

cuvint

e.

Apoi

Covey

s-a

trezit

stând

în

mijloc

ul

salonu

lui,

privin

d-o pe

Pearl

care

aduce

a

tortul

cu

fructe

din

bucăt

ăria

hotelu

lui.

Covey

a

simţit

deget

ele lui

Micuţ

u'

apucâ

nd-o

de

mijloc

, şi

inima

i s-a

strâns

ca o

biluţă

de

oţel

.TORT

UL CU

FRUC

TE

Ce

a

urmat

fusese

planifi

cat cu

două

zile

înainte

de

cerem

onia

nupţial

ă. Joia

aceea,

Pearl a

aprins

focul

şi a

deschi

s un

sac de

zahăr

de

trestie.

A

cufund

at

adânc

o

lingur

ă în

fântân

a de

cristal

e

maroni

i,

răspân

dind în

jur

miros

de

pămân

t şi

melasă

. Era

cel

mai

bun

zahăr

brut

de pe

insulă,

pe cale

să fie

irosit,

din

păcate

, ca şi

cele

opt ore

de

muncă

, pe un

tort

pentru

o

prefăc

ătorie

de

nuntă.

Un

sacrile

giu.

Pot

rivit

tradiţi

ei,

mirele

şi

mireas

a

trebui

au să

păstre

ze o

porţie

din

tortul

cu

fructe

pentru

a

sărbăt

ori un

an de

la

nuntă.

Unele

cupluri

mai

moder

ne,

care

se

căsăto

reau

din

dragos

te şi

aveau

congel

atoare

electri

ce,

păstra

u

bucăţi

de tort

chiar

şi

pentru

perioa

de mai

lungi,

tăind

câte o

felie

pentru

a

sărbăt

ori

trecer

ea

fiecăru

i an.

Dar

căsăto

ria

asta,

se

gânde

a

Pearl,

nu

merita

o

astfel

de

onoare

Pentru

Pearl,

ziua

nunţii

lui

Covey

era o

zi de

doliu,

iar

anul

1965

avea

să fie

un an

cu

multe

despăr

ţiri

amare.

Pea

rl o

ştia pe

Covey

de

când

se

născus

e, de

când

părinţi

i lui

Covey

o

angaja

seră

prin

interm

ediul

unui

priete

n.

Venise

pe

coasta

de

nord

să

lucrez

e

pentru

ei, şi

de

atunci

nu şi-a

luat

liber

decât

când a

trebuit

să-i

nască

pe cei

doi

băieţi

ai ei.

Greu

de

crezut

că,

înainte

să vină

aici,

Pearl

nu

plecas

e

niciod

ată din

capital

ă. în

copilăr

ie,

auzise

şi ea,

ca

toată

lumea,

poveşti

despre

faimoa

sa

lagună

, dar

nici

cele

mai

pitoreş

ti plaje

din

sud nu

o

pregăt

iseră

pentru

o

aseme

nea

frumus

eţe.

Apa

aceea

care

părea

fără

sfârşit,

în

culoril

e ei

schimb

ătoare.

Plajele

din

apropi

ere, cu

golfule

ţele lor

de un

albastr

u

infinit,

înconj

urate

de

vegeta

ţie

luxuria

ntă. Şi

nisipur

ile

lumina

te

noapte

a de

creatu

ri

minusc

ule,

străluc

itoare.

Pea

rl s-a

îndrăg

ostit

de

aceast

ă parte

a

insulei

, s-a

îndrăg

ostit

de un

localni

c şi a

ajuns

să ţină

la

Covent

ina ca

la

proprii

i copii.

Iar

mama

lui

Covey

doamn

a

Mathil

da,

cum i

se

adresa

în

prezen

ţa

altor

oamen

i – îi

oferise

lui

Pearl

ceva la

care

nu s-ar

fi

aştept

at

niciod

ată. O

priete

nie.

Pea

rl nu o

învino

văţea

pe

Mathil

da că

fugise

de

tatăl

lui

Covey.

Casa

lor

fusese

plină

de

regret

e.

Doar

că nu

înţeleg

ea

cum

de

putuse

Mathil

da să

stea

depart

e de

copilul

ei

atâta

vreme.

îi

promis

ese că

o să

trimită

pe

cineva

după

Covey,

îi

lăsase

bani

lui

Pearl

să facă

toate

aranja

mentel

e.

Când

o să

vină

vreme

a,

spuses

e

Mathil

da.

Dar

vreme

a nu

mai

venea.

Tre

cuseră

şase

ani de

când

mama

lui

Covey

plecas

e, iar

Pearl

nu mai

primis

e nici

o veste

de la

ea de

patru

ani.

Covey

nu ştia

nimic,

bineînţ

eles.

Nu îi

spuses

e

niciod

ată lui

Covey

că

ţinuse

legătu

ra cu

mama

ei

după

plecar

ea

acestei

a. Şi

Pearl

se

hotărâ

se să

nici nu

o lase

vreoda

tă pe

Covey

să afle.

Nu

suport

a

gândul

că

ceva

grav i

s-ar fi

putut

întâmp

la

Mathil

dei,

dar şi

mai

îngrozi

tor i se

părea

să-şi

imagin

eze că

Mathil

da s-ar

fi

putut

răzgân

di, din

cine

ştie ce

motiv.

Pea

rl

încerc

ase să

compe

nseze

măcar

o

părtici

că din

dragos

tea

mater

nă

care îi

lipsea

atât de

mult

lui

Covey,

dar

ştia că

nu e

acelaşi

lucru.

Se

asigur

a că

fata e

curată

şi că

mănân

că

suficie

nt. Şi

înainte

să

plece

acasă

în

fiecare

după-

amiază

, o

îmbrăţ

işa

strâns

pe

Covey,

chiar

şi când

fata o

depăşi

se în

înălţim

e. Dar

toată

treaba

asta cu

nunta

schimb

ase

mult

lucruri

le

între

ele.

La

şaptes

prezec

e ani,

Covey

crescu

se

frumos

şi

întorce

a

capete

pe

oriund

e se

ducea,

deşi ea

nu

părea

să

bage

de

seamă.

Tot ce

o

interes

a era

băiatul

ăla

Grant

şi

Bunny

şi

înotul.

întotde

auna,

înotul.

Dar

Micuţu

pusese

capăt

tuturo

r

acesto

r

preocu

pări.

Trecea

pe la

ea

aproap

e în

fiecare

după-

amiază

, şi-i

vorbea

cu glas

vesel,

dar o

privea

cu

ochi

de

piatră.

Cov

ey

avea

obicei

ul,

când

era

deprim

ată, să

se

streco

are în

bucătă

rie, să

se

aşeze

pe

tabure

t şi să

rostea

scă

numel

e lui

Pearl

aşa

cum

făcea

de

când

era

mică.

Peaaar

rrl.

Dar, cu

cât se

apropi

a ziua

nunţii,

Pearl o

vedea

pe

Covey

îndepă

rtându

-se de

ea. Nu

mai

venea

prin

bucătă

rie.

Vorbea

doar

atunci

când

era

întreb

ată.

Ceea

ce o

rănea

profun

d pe

Pearl,

deşi

înţeleg

ea

prea

bine

motivu

1.

Pe

la

începu

tul

săptă

mânii,

Covey

a

intrat

în

bucătă

rie şi a

găsit-o

pe

Pearl

pregăt

ind

ingredi

entele

pentru

tort.

-

Ce-i

asta? a

spus

Covey,

când a

văzut

ce

făcea

Pearl.

înai

nte ca

Pearl

să

apuce

să

răspun

dă,

Covey

a ieşit

din

camer

ă şi

aşa,

dintr-

odată,

relaţia

lor s-a

schimb

at

radical

. Pearl

înţeleg

ea că

fata se

simţea

trădat

ă. De

Pearl,

de

tatăl

ei, de

oamen

ii care

ar fi

trebuit

S-O

proteje

ze de o

astfel

de

soartă.

Dar,

efectiv,

ce ar fi

putut

face

Pearl

ca să

împied

ice

asta?

Să

coacă

prăjitu

ri era

o

activit

ate

care îi

alina

mereu

toate

dureril

e.

Pearl

punea

linguri

de

zahăr

în

zaharn

iţă,

inspirâ

nd

adânc.

Aroma

o

purta

înapoi

spre

după-

amiezil

e

fierbin

ţi din

copilăr

ie,

spre

mirosu

l de

trestie

proasp

ătă, în

timp

ce era

curăţa

tă,

spre

sucuril

e

dulceg

e care

îi

alunec

au pe

limbă

atunci

când

mestec

a

fibrele

de

trestie,

spre

umbra

florilor

portoc

alii ale

copacu

lui-

flacără

. Pearl

îi

oferise

aceste

bunătă

ţi şi lui

Covey

când

era

micuţă

, la fel

cum

făcuse

mai

târziu

şi cu

cei doi

băieţi

ai ei.

Acu

m,

Covey

ar fi

vrut ca

Pearl

să se

mute

cu ea

la

noua

ei

locuinţ

ă, dar

viitoru

l mire

era cu

totul

împotr

ivă.

Ostilit

atea

nedisi

mulată

a lui

Henry

Micuţu

' în

ceea

ce o

privea

pe

Pearl i-

a

uşurat

acestei

a

decizia

cu

privire

la

următ

oarea

etapă

din

viaţa

ei.

Imedia

t după

nuntă,

Pearl

avea

să iasă

din

slujba

tatălui

lui

Covey.

Primea

tot

timpul

oferte

de la

soţiile

unor

oamen

import

anţi.

Dar

Pearl

prefer

a să

mearg

ă la

una

dintre

vilele

de sus,

de pe

deal,

în

staţiun

e,

unde

urma

să

primea

scă un

salariu

bun,

iar

oaspeţ

ii nu

aveau

să stea

atât de

mult

încât

să

ajungă

să se

implic

e în

vieţile

lor.

Ră

mânea

o

singur

ă

întreb

are.

Cum

putea

să o

scape

pe

Covey

de

Micuţu

'?

Bes

tia aia.

Zah

ărul

începe

a să se

închid

ă la

culoar

e şi să

scoată

fum, în

timp

ce

Pearl

amest

eca.

Când a

fost

aproap

e

negru,

a luat

o

crătici

oară

cu apă

fierbin

te şi a

turnat

conţin

utul

peste

zahăr,

ferind

u-şi

faţa, în

timp

ce

amest

ecul

sfârâia

şi se

împrăş

tia

peste

tot. A

adăug

at

totul

peste

aluat

ca să-l

închid

ă la

culoar

e şi,

doar

după

ce a

frecat

untul,

a

adăug

at

ouăle,

faina,

condi

mentel

e şi, la

final,

mixtur

a de

fructe,

care

stătus

e la

macer

at în

rom şi

vin de

Porto

săptă

mâni

la

rând.

Tortul

ăsta

avea

să fie o

operă

de

artă.

în

timp

ce

Pearl

spărge

a

ouăle

şi le

bătea,

se

întreb

a dacă

era

posibil

să

otrăve

ască o

bucată

de

tort,

fără să

le

pună

viaţa

în

pericol

lui

Covey

şi

invitaţi

lor ei.

Avea

ceva

ce ar fi

putut

folosi,

ceva

cu

efect

imedia

t, ceva

ce

ascuns

ese,

dintr-

un

impuls

, în

buzun

arul

şorţulu

i. Pearl

a

deschi

s

borcan

ele cu

fructe

macer

ate şi

a

simţit

cum

alcool

ul îi

gâdilă

nările.

A

turnat

şi a

amest

ecat, a

curăţa

t

borcan

ul şi a

amest

ecat

din

nou.

După

ce a

pus

primel

e tăvi

de

aluat

la

cuptor,

se

simţea

deznă

dăjduit

ă. Nu

ştia ce

să

facă.

Cu

sigura

nţă,

puţini

dintre

invitaţi

ar

regret

a să-l

vadă

pe

Micuţu

ducân

du-se

în iad,

dar nu

aveai

cum să

ataci

un om

atât de

putern

ic fără

să

rişti.

Chiar

dacă

Pearl

ar găsi

o cale

de a

pune

otravă

doar în

felia

pe

care

avea

să o

mănân

ce

Micuţu

', vor

exista

cu

sigura

nţă

manife

stări

de

indign

are

printre

cetăţe

ni şi

poliţie,

iar

dovezil

e ar

duce

direct

la

Pearl.

Pea

rl a

SCOS

sticluţ

a cu

otravă

din

buzun

ar şi a

întors-

o pe

toate

părţile

studiin

du-i

etichet

a. Nu,

Pearl

nu

dorea

să

ajungă

la

închiso

are.

Nu

putea

să le

facă

asta

copiilo

r ei

sau să

întinez

e

memor

ia

răposa

tului ei

soţ. Şi

nu mai

era

atât de

convin

să că

asta i-

ar

rezolv

a

proble

mele

lui

Covey.

Mai

mult

ca

sigur

că

familia

lui

Henry

Micuţu

' ar

obliga-

o să se

mărite

cu

fratele

acestui

a, în

caz că

Micuţu

' ar

avea

un

sfârşit

fulger

ător.

Pearl a

strecu

rat

sticluţ

a la loc

în

buzun

ar.

Trebui

a să se

mai

gânde

ască.

Pearl

ştia ce

credea

u unii

oamen

despre

ea.

Puţini

şi-ar fi

închip

uit că

o

femeie

ca

Pearl

avea

mijloa

cele şi

vicleni

a

necesa

re ca

să se

ocupe

de

astfel

de

lucruri

Exista

u şi

avanta

je dacă

erai

dispreţ

uit de

unii

oamen

i.

Exact

din

acest

motiv,

Pearl

era

încrez

ătoare

că va

găsi o

cale s-o ajute

pe

Covey.

Gându

rile

aceste

a o

calma

u. Şi,

pe

lângă

ele, şi

câteva

rugi

către

Dumne

zeu,

pentru

a o

elibera

de

acest

foc

mistuit

or.

în

dimine

aţa

nunţii,

Pearl a

ornat

tortul

cu

nişte

flori

glazur

ate,

nişte

breben

oci

delicaţ

i care

aveau

să-i

fascine

ze pe

invitaţi

şi care

transm

iteau

un cod

pe

care

numai

Covey

va şti

să-l

descifr

eze.

Pearl

amest

ecase

culoril

e să

obţină

o

nuanţă

lila

pentru

flori.

Stratul

superi

or al

tortulu

i,

încărc

at de

flori,

era

porţiu

nea

care

va fi

luată

acasă

de

mire şi

de

mireas

ă. în

ciuda

suferin

ţei,

Covey

avea

să

zâmbe

ască la

vedere

a

florilor

, era

sigură

de

asta.

Ei nu îi

plăcus

e

niciod

ată

lilaul.

Şi nici

mamei

sale.

Covey

avea

să

înţelea

gă

mesaju

l lui

Pearl.

Pearl a

luat

sticluţ

a pe

care o

ţinea

de trei

zile în

buzun

arul de

la şorţ

şi a

pus-o

pe

blat. A

adăug

at şi

mai

multă

glazur

ă în

poşul

pentru

ornat.

Chiar

atunci

a auzit

un

psst şi

a zărit-

o pe

Bunny

în

pragul

uşii de

la

bucătă

rie.

Pearl a

împins

sticluţ

a în

spatel

e

bolului

şi a

poftit-

o pe

Bunny

înăunt

ru.

- Ia te

uită, a

spus

Pearl.

Bunny

a făcut

o

piruet

ă, ca

să-i

arate

rochia

pastel

ată pe

care o

va

purta

la

nuntă.

arătat

şi

pantofi

i. Şi-i

vopsis

e într-

o

culoar

e

asortat

ă.

Apoi,

brusc,

lui

Bunny

dispăr

ut

zâmbe

tul. S-

a

îndrep

tat

spre

Pearl,

s-a

sprijini

t de

blatul

de

bucătă

rie şi a

băgat

capul

în

piept.

- Şti

u,

Bunny,

ştiu, a

spus

Pearl,

apoi i-

a făcut

semn

cu

bărbia

spre

tort.

Dar

uite!

- E

minun

at,

Pearl,

a spus

Bunny,

simţin

d că îi

dau

lacrimi

le.

Dar

apoi a

făcut o

strâmb

ătură.

- Dar

florile

sunt

lila.

- Da,

aşa

este, a

spus

Pearl,

încuvii

nţând

cu

mândri

e.

- Dar

Covey

nu

poate

să

sufere

nuanţa

asta.

- Da,

ştiu, a

spus

Pearl,

punân

d

mâinil

e în

şolduri

şi

aştept

ând ca

Bunny

să facă

legătu

ra.

în cele

din

urmă,

Bunny

a

zâmbit

şi a

încuvii

nţat

încetiş

or din

cap.

S-a

îndrep

tat de

spate

şi s-a

dus să

ia, cu

vârful

degetu

lui, un

pic de

glazur

ă din

bol.

Bunny

şi-a

lins

degetu

l şi

apoi a

vrut să

mai ia.

- G

ata,

du-te,

a spus

Pearl.

Am de

termin

at. Ne

vedem

acolo.

- B

ine, pe

mai

târziu,

a spus

Bunny,

ştergâ

ndu-şi

mâinil

e pe

un

prosop

-    M

ergi cu

bine, a

spus

Pearl,

în timp

ce se

apleca

să mai

ia

nişte

zahăr.

Câ

nd s-a

ridicat,

Bunny

travers

a deja

camer

a

alătura

tă.

în

după-

amiaza

nunţii,

tortul

cu

fructe

a fost

adus

în sala

de

recepţi

i sub

un văl

de

dantel

ă albă.

S-a

aştern

ut

mome

ntul

tradiţi

onal

de

tăcere,

în timp

ce

patru

persoa

ne

ridicau

vălul.

Oaspeţ

aclama

u şi

aplaud

au cea

mai

recent

ă

creaţie

a lui

Pearl,

dar

Covey

stătea

acolo,

holbân

du-se

la tort,

cu o

figură

compl

et

inexpr

esivă.

Parcă

nici

măcar

n-ar fi

fost în

încăpe

re. A

durat

câteva

minute

până

când a

începu

t să se

schimb

e la

faţă.

La

începu

t, a

părut

confuz

ă,

exact

ca şi

Bunny.

Se uita

când

la

Pearl,

când

la tort,

şi apoi

privire

a i s-a

mai

îmblân

zit. în

cele

din

urmă,

Covey

a

înţeles

la ce

se

uita.

Slabă

consol

are,

dar tot

era

ceva.

Ni

meni

nu a

fost

mai

şocat

decât

Pearl

în

legătu

ră cu

eveni

mentel

e

uluitoa

re

surven

ite la

scurt

timp

după

aceea.

Puţin

după

ora

patru

în

după-

amiaza

aceea,

Claren

ce

Henry

„Micuţ

u'„, în

vârstă

de

treizec

i şi opt

de ani,

cămăt

ar

nemilo

s şi

crimin

al de

ocazie,

s-a

ridicat

de la

masa

la care

el şi

proasp

ăta lui

mireas

ă,

Covent

ina

„Delfin

”

Lyncoo

k, de

aproap

e

optspr

ezece

ani,

tocmai

mânca

seră

tradiţi

onalul

tort cu

fructe,

s-a

clătina

t pe

spate

şi a

căzut

mort

pe

podea

ua de

gresie

albă.

Pearl

s-a

ridicat

în

grabă,

ca să

mearg

ă la

Covey.

Dar

până

a

ajuns

ea în

capăt

ul

opus

al

sălii,

Covey

dispăr

use

.LIN

- D

omnul

e

Lyncoo

k?

Lin

a

ridicat

privire

a.

Nimen

i nu îl

mai

strigas

e pe

numel

e

englez

esc de

foarte

multă

vreme.

Cei

mai

mulţi îl

strigau

Lin,

inclusi

polițişt

ii care

veneau

deseor

i pe la

magazi

nul lui.

Doar

femeia

lui şi

profes

orii de

la

şcoală

îl

strigas

eră

vreoda

tă

Johnny

. Dar

în

după-

amiaza

asta,

era

domnu

Lyncoo

k

pentru

toată

lumea.

Fiica

lui

dispăr

use şi

era

suspec

tă de

crimă,

iar

poliţia

urma

acum

protoc

olul,

inclusi

tânăru

l ăsta

care

tocmai

se

apropi

a de

el,

alături

de o

poliţist

ă care,

ceva

mai

devre

me,

luase

rochia

de

mireas

ă a

fiicei

lui de

pe

nisip şi

i-o

dăduse

lui Lin,

uşor,

de

parcă

se

temea

să nu o

rupă.

-    î

ntreru

pem

căutări

le în

noapte

a asta,

a spus

poliţist

ul.

Lin

îl

cunoşt

ea. Era

fratele

mai

mare

al lui

Bunny.

Lin

merses

e la

luptele

de

cocoşi

cu

tatăl

lui. îl

văzuse

crescâ

nd.

Băiatul

ăsta îi

spunea

domnu

l Lin.

Băiatul

ăsta

era

subţire

ca o

trestie

de râu.

Lin

se uita

la

rochia

de

mireas

ă a lui

Covey,

pe

care o

ţinea

strâns

ă în

braţe,

ca pe o

minge.

Lin

spera

că

mariaj

ul lui

Covey

cu un

bărbat

bogat

avea

să

rezolv

e totul,

dar

Covey

îl

acuzas

e că o

vândus

e lui

Micuţu

' ca să-

şi

plătea

scă

datorii

le. Şi

acum

asta.

Fiica

lui,

care

fugise

cum

ştia ea

mai

bine să

o facă,

spre

mare.

- N

u aţi

putut..

. ? a

începu

t Lin.

Nu e...

?

- î

mi

pare

tare

rău,

domnu

le Lin,

a spus

poliţist

ul.

Uitaţivă la

cer.

Lin

a mijit

ochii

prin

corona

mentul

întune

cat,

ascultâ

nd

valuril

e

bubuit

oare

spărgâ

ndu-se

năpras

nic de

ţărm,

în timp

ce

furtun

a se

pornea

. Nici

măcar

Covey

nu ar

fi

suprav

ieţuit

acolo

mult

timp.

îşi tot

spunea

că e

prea

târziu,

dar

dacă

nu

era?

Dacă

renunţ

au

prea

devre

me?

Poli

ţistul

se

îndepă

rta de

apă,

urmat

de Lin,

care,

târând

u-şi

pantofi

i prin

nisip,

cu

capul

plecat,

nu i-a

văzut

pe doi

dintre

asasini

tocmiţi

de

Micuţu

alergâ

nd

spre

el.

Henry

Micuţu

fusese

un om

putern

ic.

Fratel

e lui

nu

ezitase

să

ordone

un

atac

asupra

lui Lin,

chiar

şi cu

poliţişt

i prin

preajm

ă. Era

un

secret

bine

ştiut

că

poliţia

tolera

majori

tatea

ilegalit

ăţilor

familie

i lui

Henry

Micuţu

încuraj

ată şi

de

plicuril

e cu

bani

strateg

ic

plasat

e. Dar

ambus

cada

asta

public

ă

merge

a prea

depart

e.

Poli

ţia i-a

luat pe

crimin

ali de

pe Lin,

iar

acesta

a

scăpat

doar

cu

câteva

tăietur

i. Dar

poliţia

nu i-a

şi

închis

pe

asasini

, doar

gonit,

avertiz

ându-i

să nu

se mai

repete

faptele

. Ceea

ce,

bineînţ

eles,

Lin

chiar

se

aştept

a să

facă. A

scos

rochia

de

mireas

ă a

fetei

lui din

nisip şi

a

scutur

at-o.

Sifonul

foşnin

d

răspân

dea un

miros

de

garden

ia

amest

ecat

cu rom

şi

zahăr

din

tortul

cerem

onial.

Când

farfuri

a ei a

căzut

pe

podea,

lăsând

o urmă

de tort

şi

glazur

ă pe

rochie,

Covey,

ca

toată

lumea,

fusese

mai

mult

ca

sigur

distras

ă de

mire,

care

se

sufoca

şi se

bâlbâi

a.

- E

a nu

suport

a

culoar

ea lila,

a spus

Lin cu

voce

tare.

- P

oftim?

a zis

polițist

ul.

Lin

a

clătina

t din

cap şi

a

strâns

iar

rochia

la

piept.

Covey

nu

putea

să

sufere

lilaul,

iar

Pearl

ştia

asta, şi

totuşi

Pearl

pusese

glazur

ă lila

pe

tortul

de

nuntă

al

fetei.

Lin s-a

uitat

înapoi

spre

plaja

învălui

tă în

amurg

şi în

furtun

ă şi s-a

gândit

la

Pearl,

pe

care o

văzuse

mai

devre

me

într-un

grup

de

gură-

cască,

pe

prome

nadă.

Se

holbau

cu toţii

la

mare,

se

apleca

u spre

ea, ca

şi cum

ar fi

implor

at-o, la

fel ca

şi Lin,

să le-o

trimită

pe

Covey

înapoi.

Dar

chiar

şi

Pearl a

renunţ

at

până

la

urmă.

Pearl

petrec

use

mai

mulţi

ani cu

fata

lui

decât

o

făcuse

mama

ei.

Proba

bil că

ştia

mai

multe

despr

e ea

decât

Lin

însuşi.

Şi lui

chiar

îi păsa

de

fiică-sa,

era

sigur

de

asta.

Lin s-

a

gândit

la

Pearl,

cum

stătea

pe

prome

nadă,

lângă

plajă,

ştergâ

ndu-şi

ochii

cu

poalel

e

cămăş

ii, şi o

idee

tulbur

ătoare

i s-a

înfirip

at în

minte

.BUN

NY

Bu

nny a

simţit

stropi

de apă

de

mare

pe

faţă.

Nu era

semn

bun,

fiind

aşa de

depart

e de

ţărm.

Stătea

pe

prome

nadă,

împreu

nă cu

Pearl

şi cu

ceilalţi

scrutâ

nd cu

privire

a apa

agitată

, după

vreun

semn

de la

Covey.

Bunny

ştia că

până şi

un

înotăto

r

putern

ic

putea

da

greş.

Dar

poate

că,

deşi în

grabă,

Covey

îşi

dăduse

seama

că

vântul

se

înteţea

, iar

norii

se

aduna

u.

Covey

ştia că

nu

putea

să stea

prea

mult

acolo.

Acu

m

Bunny

încerc

a să

refacă

în

gând

calcule

le

priete

nei ei.

Cât de

depart

e se

dusese

până

să se

întoarc

ă

înapoi

la

ţărm?

Poliţişt

ii se

gândis

eră şi

ei la

asta,

cu

sigura

nţă, de

aceea

plecas

eră

deja.

Renun

ţaseră

deja la

Covey.

Nu o

înţeleg

eau

nici pe

Covey

şi nici

curenţ

ii, aşa

cum o

făcea

Bunny.

Ma

rea

fusese

mai

calmă

cu o zi

înainte

, la

ultima

lor

partid

ă de

înot

împreu

nă.

înotas

eră

uşor în

apa

călduţ

ă, apoi

stătus

eră pe

nisip,

la

soare,

ca să

se

usuce,

îşi

linsese

ră

sarea

de pe

buze,

împleti

ndu-şi

părul,

într-o

tăcere

desăvâ

rşită.

Nu

mai

era

nimic

de

spus,

după

discuţi

ile

înlăcri

mate,

după

ce- ar

ﬁ

dacă.

Lui

Bunny

i se

rupea

inima

de

fiecare

dată

când

Covey

îi

vorbea

despre

planur

ile ei

de

viitor

alături

de

Gibbs

în

Anglia,

dar

Bunny

ar fi

accept

at

orice,

în

afară

de

căsăto

ria

asta

din

obligaţ

ie cu

un alt

bărbat

, care

îi

distrus

ese

visuril

e lui

Covey.

Pri

n

amurg

ul care

se

adânce

a,

Bunny

şi-a

dat

seama

că

furtun

a se

apropi

a

rapid.

Covey

ar fi

trebuit

să ştie

asta,

dar

Bunny

nu mai

era

sigură

că ar fi

reuşit

să se

salvez

e fără

să se

loveas

că de

stânci

sau să

fie

împins

ă în

larg.

Aici nu

mai

era

vorba

de

reziste

nţă

sau

viteză.

Era

vorba

despre

faptul

că

sunte

m

făcuţi

din

carne,

oase şi

sânge.

Era

vorba

de

respec

tul

pentru

natură

. Şi

astfel,

dintr-

odată,

Bunny

a

înţeles

ce

încerc

ase să

facă

Covey.

Bin

eînţele

s, şi-a

zis

Bunny

în

sinea

ei.

Bineîn

ţeles.

Bunny

a luat-

o de

mână

pe

Pearl

şi au

fugit

împreu

nă

spre

casa

lui

Covey.

PEARL

murit,

spus

Bunny

lui

Pearl.

Nu

cred.

Pearl

se uita

fix la

Bunny.

Simţea

o

duioşie

în

inimă

faţă de

aceast

ă fată.

O ştia

cam

tot de

atâta

timp

ca şi

pe

Covey.

- Bun

ny, a

spus

Pearl.

- Nu

, i-a

spus

Bunny,

iar

încăpă

ţânare

a din

vocea

ei a

făcut-o

pe

Pearl

să

izbucn

ească-

n

lacrimi

La fel

ca şi

Covey,

Bunny

se

transfo

rmase

peste

noapte

într-o

adevăr

ată

domni

şoară.

Bunny

era

încă

micuţă

când

alerga

cu

Covey

prin

bucătă

rie, ca

să-i

arate

lui

Pearl

prima

ei

medali

e la

înot,

flutură

nd

discul

de

bronz

înspre

Pearl

şi

împrăş

tiind

pe blat

şi pe

podea

coji de

cartofi.

Copila

aceea

care

pe

atunci

încă se

împied

ica şi

răstur

na

lucruri

crescu

se

acum

tot

atât de

mare

şi de

putern

ică şi

de

frumo

asă ca

un

copac.

Mama

lui

Bunny

îi

spuses

e că

fiica ei

începu

se să

fie

neînde

mânati

că

după o

febră

putern

ică.

Uneori

Bunny

mai

avea

dureri

şi

chiar

şchiop

ăta

când

era

obosit

ă.

Febra

lăsase

urme,

spunea

mama

lui

Bunny,

dar

nimic

nu-i

stătea

în cale

lui

Bunny,

dacă

se

concen

tra cu

adevăr

at.

înotul

o

ajutas

e să

facă

asta.

Acum,

la

vârsta

de

şaptes

prezec

e ani,

Bunny

o

întrec

use în

înălţim

e pe

Pearl,

avea

umerii

laţi şi

perfect

drepţi,

şi o

privire

limped

e.

-     Pe

arl,

dacă

cineva

poate

să

suprav

ieţuias

că

acolo,

aceea

e

Covey,

a spus

Bunny.

Dar

trecus

eră

mai

bine

de

patru

ore de

la

dispari

ţia lui

Covey,

şi

ultimel

e dâre

piersic

ii se

stinses

eră de

pe cer.

- Cu

rsa

aceea

pentru

care

vă

antren

aţi, a

spus

Pearl,

eraţi

pregăt

ite

pentru

ea,

fetelor

?

- Da,

aproap

e.

- Şi

câte

ore ar

dura?

Cam

cât a

lipsit

ea

până

acum?

- Nu,

mai

puţin.

-    Şi

atunci,

cum s-

ar

putea

descur

ca

acolo

singur

ă, şi în

plus, şi

cu

furtun

a asta

care

se

apropi

e?

Bunny

a

clătina

t din

cap.

- Nu

cred

că a

reuşit,

Pearl.

Dar

tocmai

asta e

ideea,

nu

înţeleg

i? a

spus

Bunny,

atingâ

nd cu

cotul o

cratiţă

din

spatel

e ei şi

dărâm

ând

capacu

l, care

a

ateriza

t

zgomo

tos pe

blat.

Nu

cred

că ar

încerc

a

măcar.

Pearl

şi-a

pus

mâinil

e în

şolduri

, a

întors

capul

spre

Bunny

şi a

privito cu

atenţie

- Ce

vrei să

spui,

Bunny

?

- Exi

stă un

loc pe

care îl

ştim

noi

două.

Aproa

pe de

ţărm.

Dacă e

acolo,

s-ar

putea

să fie

în

sigura

nţă, i-a

spus

Bunny,

cu o

voce

spartă.

Fără

să

scoată

un

cuvânt

, Pearl

i-a dat

lui

Bunny

o

lanter

nă cu

baterii

, un

obiect

moder

n,

scump,

de la

magazi

nul lui

Lin. A

pus o

ladă

frigori

fică pe

masa

din

bucătă

rie şi a

vârât

în ea

un

prosop

, haine

uscate

şi nişte

mânca

re.

Apoi a

ieşit

din

încăpe

re şi,

când s-

a

întors,

a adus

cu ea o

cutiuţă

de

lemn

cu

nişte

bancn

ote

înăunt

ru.

Cutia

aceea

era

singur

ul

lucru

de

valoar

e care

îi

aparţi

nuse

mamei

lui

Covey,

şi avea

nişte

incrust

aţii

încânt

ătoare

pe

bordur

ile

capacu

lui.

După

plecar

ea

Mathil

dei, lui

Covey

îi

plăcea

să stea

pe

margin

ea

patului

părinţi

lor ei,

să ţină

cutiuţa

în

mână,

să

deschi

dă

capacu

l şi să-l

lase să

cadă,

iar şi

iar.

Pearl a

rupt o

bucată

de

hârtie

maro

şi a

notat

pe ea

numel

e şi

adresa

unei

persoa

ne de

încred

ere.

Era

vorba

de

cineva

de

încred

ere,

pentru

că, la

fel ca

şi în

cazul

lui

Pearl,

valoar

ea ei

trecea

în

mare

nerecu

noscut

ă, cu

excepţ

ia unor

femei

influen

te care

ajunse

seră să

se

bazeze

pe ea.

în

preajm

a

soţilor

lor,

numel

e ei nu

era

niciod

ată

pronu

nţat,

iar ele

se

prefac

ea că

nici nu

ştiu

cine e.

în timp

ce

Pearl îi

dădea

geanta

Bunny

a

răstur

nat

lanter

na,

care a

căzut

pe o

sticlă

de

ulei,

iar

dopul

acestei

a s-a

rostog

olit pe

podea.

Conce

ntreaz

ă-te,

Bunny,

şi-a

spus

Pearl.

- Sc

uze,

Pearl,

a spus

Bunny,

apucâ

nd

sticla

de ulei

în timp

ce

conţin

utul se

scurge

a pe

jos.

- Laso, a

spus

Pearl,

luând

o

cârpă.

Mă

ocup

eu.

Pearl

nu se

putea

baza

pe

Bunny

în

bucătă

rie,

dar

ştia că

se

putea

baza

pe ea

să o

găseas

că pe

Covey,

dacă

era

încă în

viaţă.

Bunny

ştia

coasta

la fel

de

bine

ca şi

Covey.

- Nu

pot să

vin cu

tine,

Bunny,

a spus

Pearl.

Oamen

ii lui

Micuţu

' sunt

peste

tot.

Trebui

e să

mergi

singur

ă.

Poartă

-te

normal

Bunny,

şi dacă

o

găseşti

în

viaţă,

nu sta

cu ea,

lasă-i

lucruri

le şi

pleacă.

Şi

mergi

încet.

Mergi

în

linişte,

nu te

împied

ica de

nimic.

Pearl i-

a

arătat

apoi

numel

e de

pe

foaie.

- Asi

gură-

te că

ea nu

vorbeş

te cu

nimeni

, cu

excepţ

ia

acestei

persoa

ne. Vor

şti ce

trebui

e să

facă.

Şi,

zicând

aceste

a, a

împins

-o pe

Bunny

spre

uşă.

- Şi în

nici

un caz

să nu

te

întorci

aici

decât

după

ce se

lumin

ează,

înţele

gi

?

COVE

Y

Câ

nd a

ajuns

pe

nisip,

târând

u-se,

Covey

era

plină

de

tăietur

i şi de

sânge,

îmbrăc

ată

doar

cu

slipul

pe

care-l

purtas

e pe

sub

rochia

de

mireas

ă. Mai

întâi, a

simţit

o

greaţă

putern

ică.

Apoi a

leşinat

. Când

s-a

trezit,

era

biciuit

ă de

ploaie.

A

izbucn

it în

lacrimi

. Ce

fusese

în

mintea

ei?

Unde

o să se

ducă?

Cine o

S-O

ajute?

Auzise

în

după-

amiaza

aceea

vocile

de pe

plajă.

Covey

fugise.

Poliţia

bănuia

că ea îl

omorâ

se pe

Micuţu

Singur

ul ei

avanta

j era

acum

faptul

că

toată

lumea

o

credea

moartă

Cov

ey îl

privise

pe

tatăl ei

mai

devre

me,

când

îşi

înălţas

e

capul

deasup

ra

apei,

în

spatel

e

stâncil

or

unde

se

ascuns

ese.

Era o

deschi

zătură

în

piatră,

unde

putea

să iasă

la

supraf

aţă, ca

să

respire

. Unde

îl

lăsase

pe

Gibbs

să o

sărute,

şi nu

doar o

dată.

Unde

se

chinui

a de

una

singur

ă,

apucâ

ndu-se

de tot

felul

de

lucruri

care o

tăiau

şi o

înţepa

u, şi

unde

s-a

scufun

dat

când a

văzut

că se

apropi

e

barca

de

căutar

e.

Barca

a

încetin

it, dar

nu a

intrat

în

scobit

ură.

Toţi

ştiau

că

nimeni

nu ar

fi

rezista

t să

înoate

pe

lângă

stânci

atât de

mult

timp,

deoare

ce

corpul

lor ar

fi fost

azvârli

t afară

din

scobit

ură, ca

o tufa

de

alge

smulsă

din

rădăci

nă.

Cov

ey îşi

privea

tatăl

îndepă

rtându

-şi

privire

a de la

apă,

lăsând

capul

jos şi

îndepă

rtându

-se.

Ţinând

strâns

în

braţe

rochia

ei de

mireas

ă, s-a

oprit,

s-a mai

uitat o

dată în

urmă,

apoi a

mai

mers

ceva şi

iar s-a

oprit.

Când

Covey

a ieşit

din

nou la

supraf

aţă să

respire

, a

auzit

un

strigăt

. A

văzut

doi

bărbaţ

punân

du-l la

pămân

t pe

tatăl

ei, dar

fratele

lui

Bunny

a

interve

nit şi i-

a

îndepă

rtat.

Sigur

erau

oamen

ii lui

Micuţu

Tat

ăl ei s-

a

apleca

t să ia

rochia.

îi

părea

rău.

Tati

Şi

totuşi,

era

prea

târziu.

El era

singur

ul

vinova

t.

Johnny

Lyncoo

k ar fi

trebuit

să se

gânde

ască

de

două

ori

înainte

să

mearg

ă la

luptele

de

cocoşi,

înainte

să facă

datorii

,

înainte

să o

vândă

ca pe

un sac

de

mazăr

e. Da,

avea

să-i

lase pe

toţi să

creadă

că

murise

inclusi

v pe

tatăl

ei.

Tatăl

ei îi

furase

destin

ul, şi

acum

ea era

nevoit

ă să şi-l ia

înapoi.

Cov

ey a

tresări

t. Se

vedea

cineva

în

întune

ric. Şi-a ţinut

respira

ţia.

Covey!

Era

Bunny.

Bin

eînţele

s!

în

afară

de

Gibbs,

Bunny

era

singur

a

persoa

nă

care

ştia

cât de

bine

cunoaş

te

Covey

peşter

a. Dar

Gibbs

era

prea

depart

e

acum

ca să o

poată

ajuta.

-

Nu

aştept

a

până-i

prea

târziu.

Dacă

te

răzgân

deşti,

spus

Gibbs,

în timp

ce

Covey

se

agăţa

de

cămaş

a lui,

plângâ

nd, în

ultima

lor zi

împreu

nă,

trimite

-mi o

scrisoa

re,

vino şi

caută-

mă.

Nu

mai

avea

cum.

Nu

mai

putea

da nici

măcar

un

telefon

la

distanţ

ă. Era

o

fugară

din

calea

legii.

Dacă

avea

vreo

şansă

să

scape,

dacă

voia

să-i

proteje

ze pe

cei

dragi,

trebui

a să

închid

ă uşa

spre

tot şi

toţi pe

care îi

cunoşt

ea.

Bunny

stătea

deasu

pra,

cu o

lanter

nă pe

care o

aprind

ea şi o

oprea

brusc.

Draga

de

Bunny

aduse

se un

proso

p şi

haine

uscate

, apă

şi

mânc

are şi

bani

de la

Pearl.

Bunny

, cea

care

aduse

se şi

adres

a

cuiva

de

încred

ere.

Bunny

, care

o

iubea

pe

Covey

atât

de

mult

încât

voia

să se

asigur

e că o

să

poată

fugi

.LOND

RA

Cov

ey

privea

afară,

pe

geamu

l

autobu

zului.

începe

a să se

zăreas

că

univer

sitatea

. A

apăsat

butonu

l şi a

coborâ

t, cu

picioar

ele

tremur

ându-i.

Campu

sul era

o

întinde

re

vastă,

de

unghiu

ri,

coloan

e şi

verdea

ţă.

Londra

era

bizară

din

punctu

l ăsta

de

vedere

. Atâta

piatră,

şi

totuşi

atâta

viaţă.

Covey

a găsit

o

bancă

şi s-a

aşezat,

urmări

nd

mulţim

ea de

oamen

i care

veneau

şi

plecau

. Şi-a

strâns

pulove

rul pe

lângă

corp,

privind

cu

atenţie

feţele

acelea

care

pălăvr

ăgeau,

râdeau

, se

încrun

tau. Şi

ea

care ar

fi

putut

fi unul

dintre

oamen

aceia,

ar fi

putut

trăi

una

dintre

vieţile

acelea.

Mai

erau şi

alţi

oamen

i de

culoar

e, care

păreau

a fi

studen

ţi şi

chiar

unul

care,

mai

mult

ca

sigur,

era

profes

or. Cu

părul

grizon

ant, cu

un

sacou

din

catifea

reiată,

cu un

aer de

trai

bun.

Cu

toate

astea,

era

sigură

că nu

va

avea

proble

me să-l

repere

ze pe

Gibbs.

Era

mai

înalt şi

cu

pielea

mai

închisă

decât

majori

tatea.

La fel

şi el, o

va

recuno

aşte

pe

Covey,

sigur,

chiar

dacă

îşi

tăiase

coada

de cal,

chiar

dacă

îşi

strâns

ese

cârlion

ţii sub

pălărie

, chiar

dacă

avea

boruril

e trase

mult în

jos. îşi

imagin

a că

Gibbs

intuia

că ea e

acolo,

că

simţise

sosirea

ei ca

pe un

curent

care

se

lovește

de

recife,

că se

va

îndrep

ta în

grabă

spre

banca

unde

stătea,

în timp

ce ea-l

aştept

a, cu

inima

bubuin

du-i în

piept.

Păr

ea că

sosirea

lui

Covey

la

Londra

se

întâmp

lase cu

ani în

urmă,

deşi

nu

venise

decât

de

toamn

a

trecut

ă. îşi

aminte

a de

pangli

ca

întune

cată

de apă

care o

despăr

ţea de

vapor,

în timp

ce

număr

a în

gând

minute

le

care-i

rămân

eau

până

să

scape

de pe

insulă.

Se tot

uita

peste

umăr

în timp

ce

urca

odată

cu

mulţim

ea de

pasage

ri pe

rampă,

dar nu

ar fi

trebuit

să se

îngrijo

reze.

Nu ar

fi

căutat-

o

niciod

ată

aici, în

celălal

t capăt

al

insulei

, pe un

vapor

cu

destin

aţia

Londra

şi

Liverp

ool.

Act

ul

Naţion

alităţii

Britani

ce, din

1948,

garant

a

cetăţe

nilor

din

Comm

onweal

th

intrare

a

liberă

în

Marea

Britani

e.

Covey

tocmai

împlini

se

optspr

ezece

ani în

toamn

a

anului

1965

şi

călător

ea cu

numel

e de

familie

al

mamei

, în

calitat

e de

bonă a

copiilo

r cuiva

care

ştia pe

altcine

care o

cunoşt

ea pe

Pearl.

O

familie

cu

mijloa

cele

necesa

re

pentru

a-i

asigur

a

Covent

inei

Brown

un

transfe

r uşor,

în

ciuda

noii

legisla

ţii care

limita

migraţ

ia din

insule.

în

schimb

ul

transfe

rului şi

al

docum

entelor

false,

Covey

promis

ese să

lucrez

e la

angaja

torul

ei cel

puţin

un an.

Famili

a care

o

angaja

se nu

avea

cunoşt

inţă de

riscuril

e

implic

ate.

Crede

au

doar

că

ajută

ruda

mai

tânără

a unui

priete

n de-al

unui

priete

n să

benefi

cieze

de o

nouă

şansă

în

străină

tate.

Erau

îndeaj

uns de

bogaţi

şi de

albi ca

să nu

fie

luaţi la

întreb

ări de

autorit

ăţi.

Dar

cunoşt

inţele

lui

Pearl

din

capital

ă îi

aminte

au lui

Covey

de

pericol

ul de a

fi

prinsă,

de

respon

sabilit

atea ei

pentru

aceia

care

comise

seră

0 ilegal

itate

ca să o

ajute.

-

Nu e

sută la

sută

conve

nţional

ce

facem

noi

pentru

tine,

cred

că ştii

asta,

nu? a

spus

cunoşt

inţa lui

Pearl.

Cov

ey ştia

doar

că o

cheam

ă

domni

şoara

Eunice

. Nu ia aflat

niciod

ată

numel

e

întreg,

ştia

doar

că era

o

moaşă

care

cunoşt

ea

remedi

tradiţi

onale

şi care

era

căutat

ă de

femei

de pe

tot

întinsu

l

insulei

,

pentru

„probl

eme

femeie

şti”.

Do

mnişoa

ra

Eunice

amintit

lui

Covey

că

erau

legi

împotr

falsulu

i în

acte.

Erau

legi

care

pedeps

eau

călător

ia sub

identit

ate

falsă.

Erau

legi

care te

pedeps

eau

dacă

ajutai

un

suspec

t de

crimă

să

scape.

Dacă

încerc

a să-

1 caut

e pe

Gibbs,

pe

Pearl

sau pe

Bunny,

chiar

şi dacă

sociali

za cu

persoa

nele

nepotr

ivite

pe

vapor,

oricare

dintre

aceste

lucruri

i-ar fi

putut

cauza

necazu

ri, ei şi

oricui

ar fi

încerc

at să o

ajute

sau

oricui

i-ar fi

păsat

de ea.

Sfa

tul

domni

şoarei

Eunice

a fost

foarte

clar:

„Ai

grijă

cu

cine

vorbeş

ti, că

nu ştii

cine-i

gură-

spartă.

Nu

uita că

mergi

într-un

loc

unde

nu toţi

oamen

ii- s

negri.

Tu, că

eşti

femeie

din

insule,

trebui

e să fii

mai cu

scaun

la cap

ca ei”.

Cov

ey

trebui

a să

aibă

părul

şi

pantofi

îngrijiţ

i,

rochiil

e până

la

genun

chi şi

nu mai

sus deatât.

Nu

avea

ce să

caute

la

saloan

ele de

dans

sau la

concer

te. Sau

la

demon

straţiil

e de

stradă.

Erau

din ce

în ce

mai

multe

protest

e în

Marea

Britani

e, în

zilele

alea,

de-ale

oamen

ilor de

culoar

e,

sătui

să

trăiasc

ă în

cocioa

be,

sătui

de

bâtele

polițişt

ilor,

sătui

de-

atâtea

ucenic

ii şi

apoi

fără

vreo

şansă

la

vreun

loc de

muncă

Trebui

a să

evite

pieţele

mari,

unde

îşi

făceau

cumpă

răturil

e

insular

Trebui

a să

reducă

şansel

e de a

da

peste

cineva

de-

acasă.

Fii

discret

ă, i-a

spus

domni

şoara

Eunice

. Ai

grijă,

ţine-te

depart

e de

necazu

ri.

Cu

alte

cuvint

e, se

gânde

a

Covey,

fii

singur

ă.

Dar

Covey

înţeleg

ea.

Trebui

a să

stea

cât

mai

depart

e de

familia

lui

Micuţu

'. Să

nu fie

văzută

, să

lase

timpul

să

treacă.

Şi mai

apoi,

ar

putea

să- şi

reia

studiil

e în

străină

tate. Şi

mai

apoi,

ar

putea

să-l

caute

pe

Gibbs.

în

zilele

proast

e, în

nopţile

în care

nu

putea

să

doarm

ă,

Covey

se

gânde

a la

toate

planur

ile pe

care

ea şi

Gibbs

şi le

făcuse

ră

împreu

nă.

Dar nu

putea

să

rişte

să ia

legătu

ra cu

el prea

curând

;

poate,

într-o

zi. Sau

poate

că nu.

Fap

tul că

nu mai

putea

să

înoate

făcea

totul şi

mai

greu

de

suport

at. De

câte

ori

avea

ocazia,

Covey

ieşea

la o

plimba

re şi

împrej

urimile

încânt

ătoare

o

ajutau

să mai

uite de

griji.

în

copilăr

ie,

văzuse

fotogr

afii şi

docum

entare

despre

Londra

şi

credea

că ştie

oraşul,

dar

acum

îşi

dădea

seama

că

habar

nu

avea,

de

fapt,

cum e.

Traficu

l,

reclam

ele,

magazi

nele

cu

pereţi

din

cărămi

dă.

Manec

hinele

tinere,

în

carne

şi

oase,

prezen

tând

moda

din

vitrine

. Fete

care

lucrau

la

birouri

se

plimba

u pe

stradă

în

fuste

scurte,

chiar

şi pe

timp

de

iarnă.

Şi

fluviul

plumb

uriu,

care

tăia

oraşul

în

două,

şi

miros

de

cărbun

e

aproap

e

peste

tot.

Din

când

în

când,

Covey

dădea

peste

cartier

e cu

clădiri

gata

să se

dărâm

e,

peste

grăme

zi de

gunoi

care

se

revărs

au pe

trotuar

şi

peste

tot

felul

de

oamen

i, albi

şi

negri,

încerc

ând să

facă

faţă

frigulu

i,

trăind

într-o

mizeri

e pe

care

nu o

cunosc

use în

oraşul

ei

natal.

O

făcea

să se

gânde

ască la

toate

acele

lucruri

de

care

nu se

mai

bucura

. Aerul

călduţ,

mătăs

os,

aroma

unui

fruct

copt,

mirosu

1

dulce-

sărat

al

Mării

Caraib

ilor. în

unele

zile, îi

era

dor

chiar

şi de

mirosu

l acru

al

bălega

rului

lăsat

în

urmă

de

vaci,

care

se

usca la

soare,

şi de

bâzâit

ul

muştel

or din

preajm

ă. îi va

lua

ceva

timp

să se

obişnuiasc

ă cu

noul

mediu.

îi

va lua

timp

să se

obişnu

iască

şi cu

priviril

e

aţintit

e

asupra

ei.

Cu

vorbel

e

şoptite

pe

ascuns

Cu

faptul

că

uneori

era,

pur şi

simplu

ignora

tă cu

totul.

Cu

faptul

că era

tratată

ca o

femeie

venită

din

insule.

Fap

tul că

trăise

aşa

luni de

zile îi

clătina

lui

Covey

hotărâ

rea de

a se

mai

ţine

deopar

te, n

scurt

timp,

şi-a

făcut